XXVI. évfolyam, 28. szám Ára: 1,80 Ft 1970. július 9.

Ludas Matyi

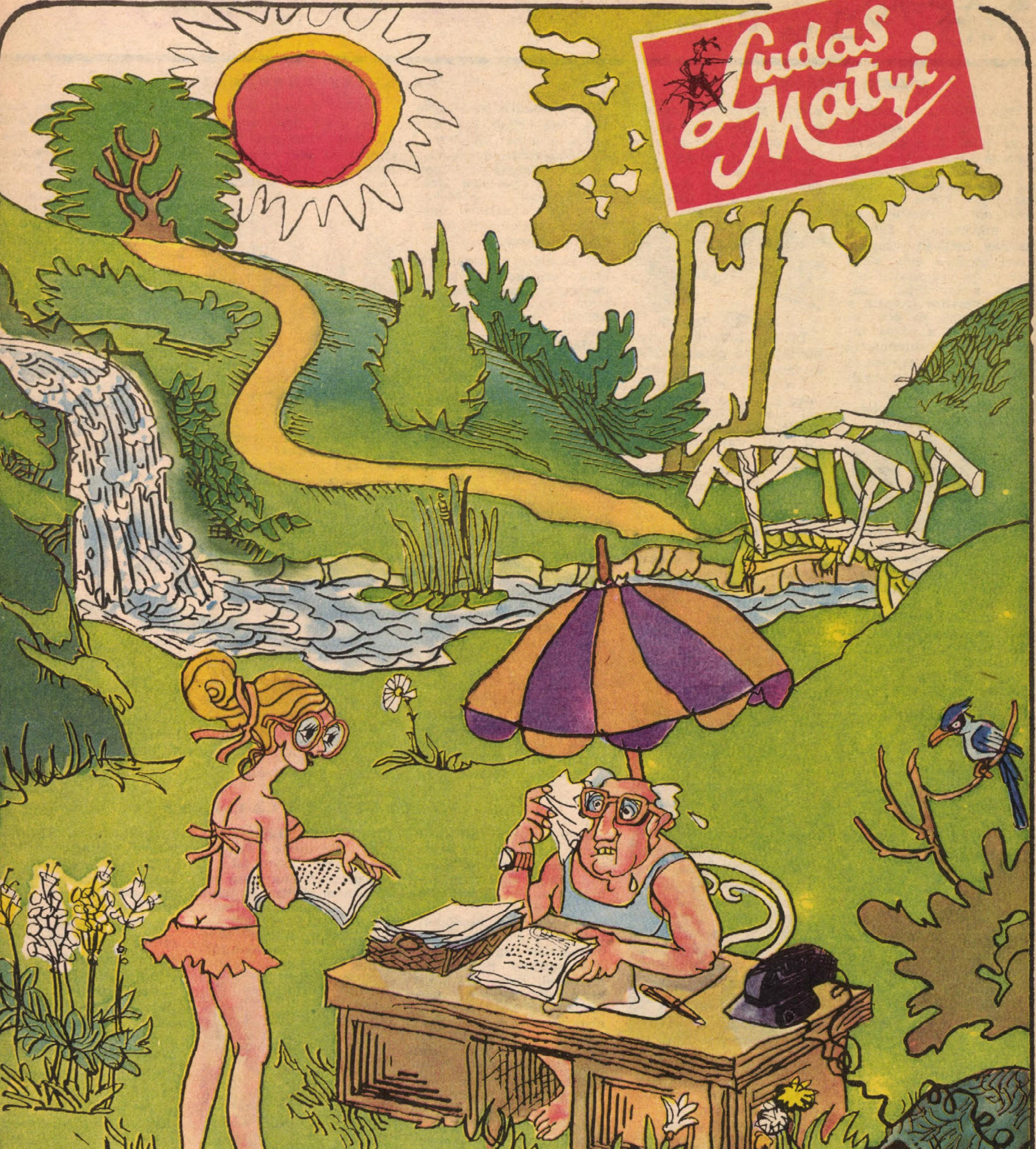

— Az a baj, hogy nem tud kikapcsolódni, igazgató úr...

Hegedüs István rajza

KEDVES LUDAS!

ANZIKSZ TATÁRÓL

Tata nemcsak a tavairól, a tisztaságáról is szeretne híres lenni. Öles plakátok hirdetik városszerte a tisztasági versenyt. A lakosság szívesen meg is tenne mindent a város tisztaságáért, ám igyekezetük sokszor hiábavaló. A Felszabadulás utcában vagy a Kocsi utcában esős, sáros időben, ha végigszalad egy jármű, a kátyúkból, gödrökből messzire fröcsköl a sár, a latyak, és pöttyöstarkára festi a házak falát. A megyei útfenntartó vállalat is benevezhetne a tataiak tisztasági mozgalmába azzal, hogy az említett két utca burkolatát mielőbb „kozmetikázná”!

A szennyvízcsatorna építésével nagyon komótosan halad a Dunántúli Vízügyi Építő Vállalat. Ha minden jól megy, ez év végére már pontosan ott tartanak majd a munkával, ahol tavaly december 31-én kellett volna tartaniuk. Amíg pedig a csatorna meg nem épül, egyes üzemek és a kórház szennyvize továbbra is az Öreg-tóba ömlik, s így annak a partján egyelőre még nem helyénvaló a „*Kék tó, tiszta tó...*” kezdetű Kacsóh-dalt énekelni, mert csak a tó igaz belőle...

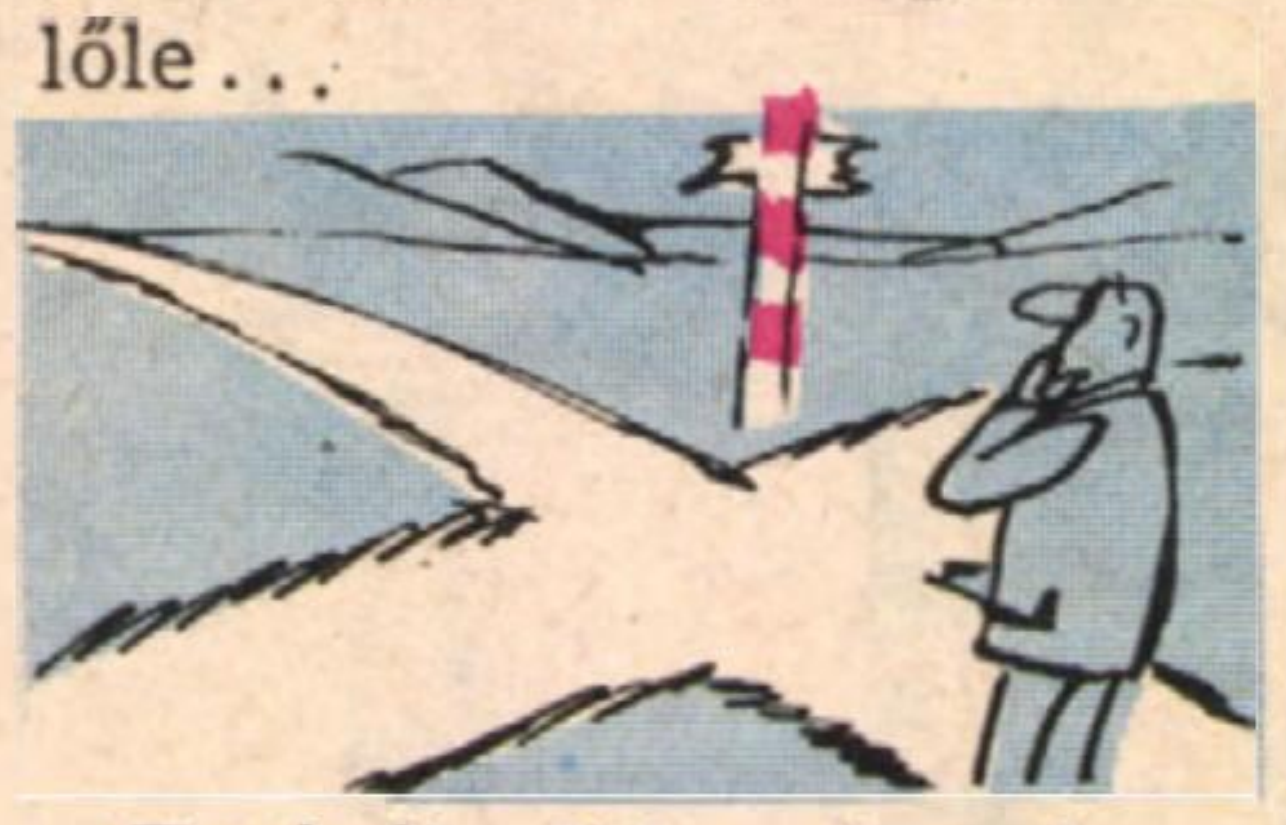

Tatáról Környére igyekeztünk, s a gutaütés környékezett bennünket, amikor a város szélére értünk, mert a négyes útelágazásnál nem találtunk jelzőtáblát, csak annak a csonkját, egy csíkosra festett vasrudat, arról viszont sehogy sem tudtuk leolvasni, hogy merre kell tovább mennünk. Még ha legalább egy fát ültettek volna oda, azzal többre mennének a jámbor utasok, mert a mohosabbik oldaláról megállapíthatnák, hogy merre van észak, s a semminél az is több. Az igazi megoldás persze az lenne — erre gondolni is alig merünk! —, hogy jelzőtáblákat is raknának az oszlopra...

(r. b.)

HERKULESFÜRDŐI EMLÉK

Márciusban a feleségemmel részt vettem egy hatnapos al-dunai hajóuton. Herkulesfürdőn, a postahivatalban kapott felvilágosításnak megfelelően „felbélyegeztünk” vagy 10—12 kártyát, s hosszabb-rövidebb üdvözletekkel hazaküldtük azokat.

Budapestre visszatértünk után meglehetősen kellemetlen érzéssel láttam viszont apósoméknál a nekik küldött levelezőlapot. A csupán néhány szavas üdvözlet mellett ugyanis 1 db 2 Ft-os és 4 db 40 filléres portóbélyeg ékeskedett.

Egy körtelefonnal megtudtam, hogy csak ezt az egy lapot portózták meg. Ezt, amelyiken aláírással együtt is csak öt szó volt...

Kezdett érdekes lenni a dolog, ezért rászántam egy kis időt. Többszöri félreinformálás után végre eljutottam a 72-es postahivatal 213. sz. szobájába,

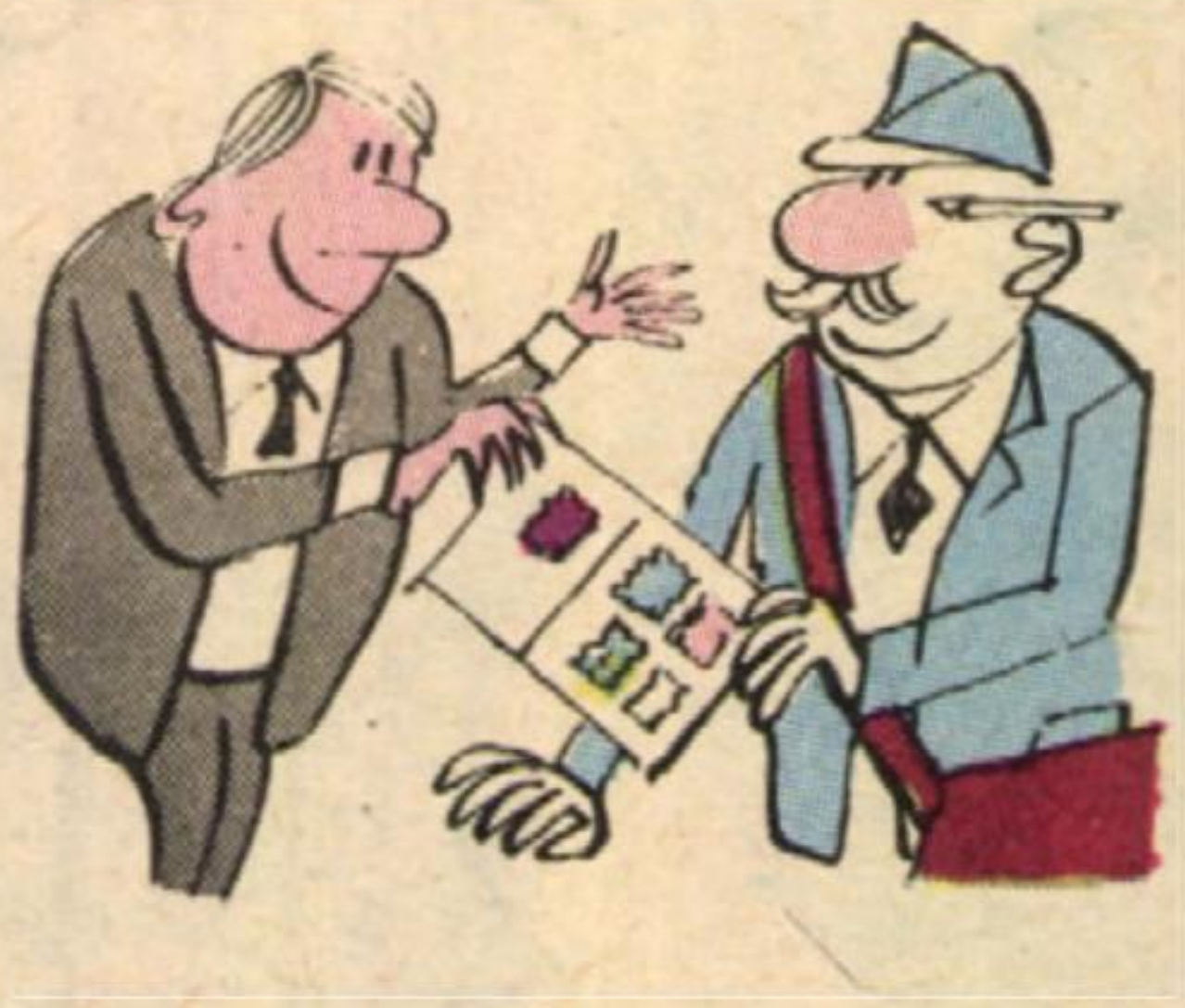

ahol az efféle ügyeket intézik. Elnézést kértek a tévedés miatt, s két hét múlva megérkezett a posta 55—85/1970. sz. levele:

„Hivatalunknál emelt portózási panaszára értesítem, hogy az ügyben vizsgálatot tartottam. Ennek során megállapítottam, hogy az érdekelt kézbesítőhivatal egyik, még kellő gyakorlattal nem rendelkező dolgozója a portót tévesen vetette ki, ezért figyelmeztetésben részesült. A portó összegét levélbélyegben megküldöm, továbbá a tárgyalt képeslapot csatoltan visszaszármaztatom. A sajnálatos esetért szíves elnézését kérem.”

És ezzel minden rendben is lenne, ha... a postának ez a levele nem lett volna 2 Ft-ra megportózva. De megportózták, jogosan. A posta ugyanis elfelejtette bérmentesíteni a saját levelét.

Dr. P. P.
Budapest

EGY JAVASLAT — ÉS A SORSA

A Nyugati pályaudvar érkezési oldala és a Westend-ház közötti részen állandóan sok jármű parkíroz. Néha olyan szabálytalanul állnak meg ott a kocsik, hogy a taxi egyszerűen képtelen behajtani a Váci út felől a taxiállomásra. Tavaly július 30-án megírtam ezt a közlekedésrendészetnek, és javasoltam, hogy a zavartalan közlekedés érdekében jelöljék ki: hol szabad parkírozni. Javaslatomat egyetértéssel fogadták, és intézkedés végett átküldték a Fővárosi Tanács Közlekedési Főigazgatóságára. Onnan tavaly szeptemberben kaptam az első értesítést: köszönettel fogadták bejelentésemet, és megígérték a gyors intézkedést. Sürgetésemre tavaly novemberben ismét megnyugtató választ küldtek, és újból megígérték, hogy mielőbb intézkednek.

Amikor ezt a levelemet írom — 1970 júniusának utolsó napjaiban —, a helyzet még mindig változatlan, az ígért „sürgős” intézkedéseknek még semmi nyoma.

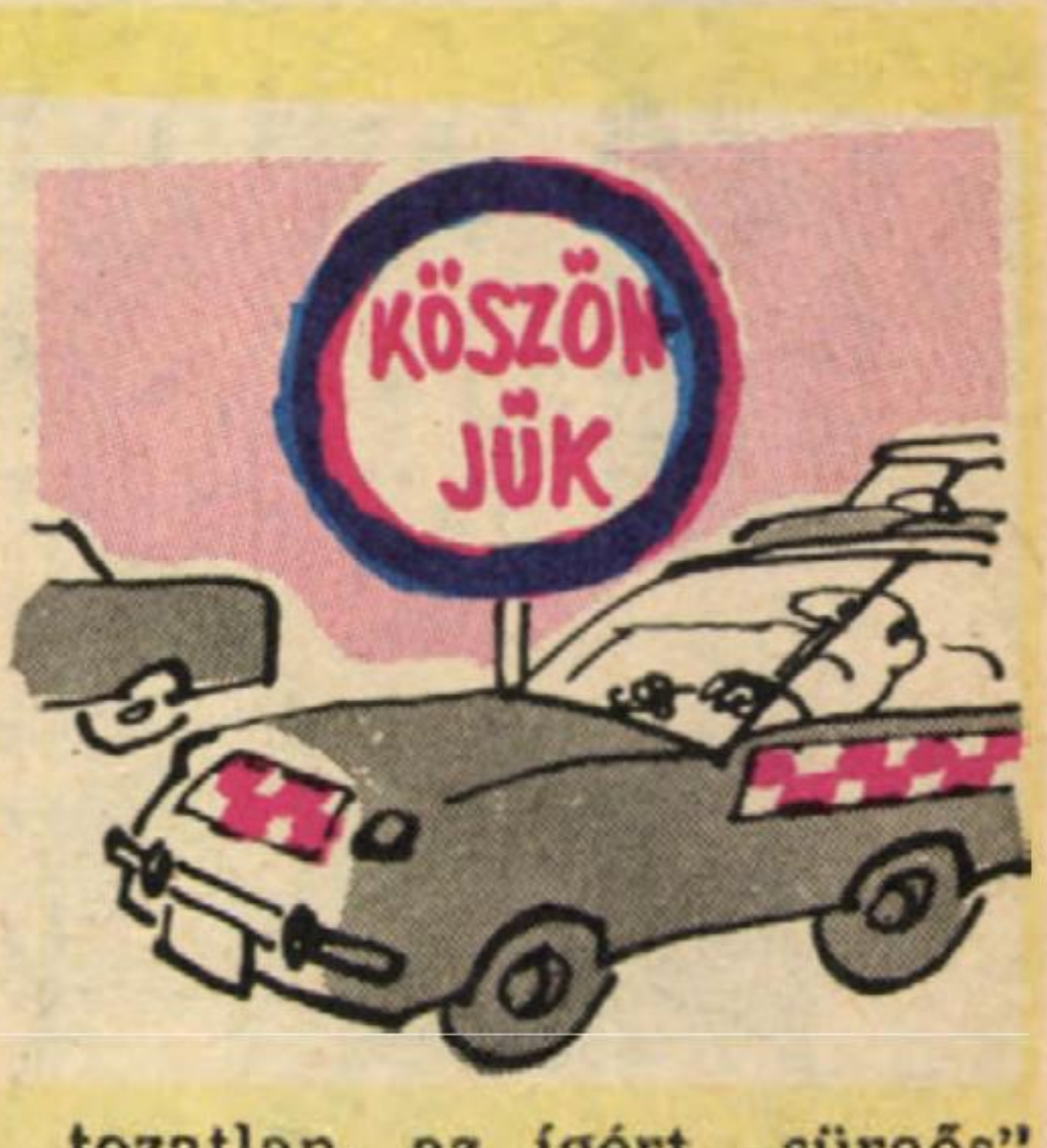

Hantos József
Alsógöd

SZIKLAMÁSZÓK SZABADI-SÓSTÓN

Más a hegyi nyaralás, más a vízparti. A kettő együtt ritkán adatik meg. Néha mégis. Ilyen szerencsés kivétel a balatonszabadi-sóstói szabad strand. Százak és százak élvezik itt a tó hűs hullámait, összekötve a vízparti nyaralás örömeit a sziklamászó turisztika élvezetével: a vízbe ugyanis csak hatalmas, hegyes, goromba kövek meghágása után lehet bejutni. De így van ez jól. Maradjon csak a finom parti föveny, rendezett stég, kényelmes palló a Siófok belvárosi luxusstrandolóknak. Mi szabadi-Sóstóiak vállaljuk a lábtörés, a ficam, az orra bukás kockázatát, mert edzett emberek vagyunk. Adót fizetni ugyan mi is tudunk, de nem kívánhatjuk, hogy annak ellenében a tanács olyan nagyberuházásra adja a fejét, mint egy lejáró vagy lépcső. Utóvégre Szabadi-sóstó csak közigazgatásilag tartozik Siófokhoz, stégileg azonban önálló.

Kovács Lóránd
Balatonszabadi-Sóstó
(majdnem Siófok)

A CÍMZETT VÁLASZOL

Dr. Ungár Tibor panaszát megvizsgáltuk, s annak nyomán bisztrónk szolgálatos üzletvezetőjét, a pénztárost és az eladókat szigorú írásbeli figyelmeztetésben részesítettük udvariatlan magatartásukért és a panaszkönyv kiadásának megtagadásáért. A jövőben fokozottabban ellenőrizzük a vendégek készséges kiszolgálását, kívánságaik teljesítését.

Lendvay Jenő
éttermi igazgató
Astoria Szálloda

Valter János olvasójuk jogos panasza nyomán a szövetkezet vezetősége intézkedett, hogy a bölcskei férfifodrászüzlet mielőbb újból megnyíljon.

Gyerő András
a Tolna megyei KISZÖV elnöke

Kisfalvi Ferencnének a Ludasban megjelent panaszára válaszolva közöljük:

A „Szövetkezeti Alapszabály” kimondja, hogy a szövetkezeti tagnak járó részjegy összegét, a tagsági viszony megszűnését követő évben megtartott, éves mérlegmegállapító közgyűlés után 90 napon belül fizethetjük vissza.

Kisfalviné részjegyének ellenértékét a törvényes határidőn belül megkapta.

Exportárukat Csomagoló
és Játékkészítő Ktsz.

SEGÍTSÉG, TATAROZNAK!

Nem engem (bár rám férne), hanem a házat, amelyben többed magammal eddig viszonylag békességben és háborítatlanul éltünk.

A dolog azzal kezdődött, hogy még a múlt nyáron összehívtak egy lakógyűlést, melyen közölték a bérlőkkel, hogy a házat kívül-belül tatarozni fogják. Nem kell félni — nyugtattak meg akkor mindenkit —, nem tart sokáig, április végére kész lesz! Azt azonban elfelejtették megmondani, hogy melyik április végére.

Közel egy éve tart a „tatarozás”, de eddig még semmit nem csináltak, csak romboltak. A házban vannak olyan lakások, amelyekben a múlt év őszétől használhatatlan a fürdőszoba és a konyha. Több mint fél éve vödrökben cipelik a vizet.

Hetekig sokszor nem lehet látni egyetlen serénykedő lelket sem a ház körül, aztán hirtelen, minden átmenet nélkül rajtaütésszerűen „felvonul” egy brigád és szétver mindent, ami a lakásokban még ép és használható. Aztán úgy hagyják. Mint lelketlen gázoló gépkocsivezető az áldozatát. Mert beláthatatlan ideig megint senki nem jelentkezik. Felelőst sehol nem lehet találni, aki magyarázatot adna erre a nemtörődöm és tervszerűtlen munkára, mert a „tatarozás” vezetői — azt hiszem, érthető okok alapján — állandóan változnak.

Ha valakinél pedig netán közben csőrepedés vagy más elemi csapás köszönt be, az IKV nem csináltatja meg, mondván, ők az egész házat kívül-belül átadták tatarozásra, a kivitelező vállalat gondja tehát minden időközben előforduló hiba kijavítása. Az IKV-tól tehát ezek szerint a plafon rászakadhat az emberre (mint például az én fürdőszobámban), nem törődik vele. A kivitelező vállalatnak, a JAVSZER-nek viszont általában nincs „kapacitása” (jelen esetben kőművese) az ilyen csip-csup hirtelen munkák elvégzésére.

A ház udvarán (mely azelőtt kert volt) most egy elhordatlan sittből (nincs kapacitás az elszállításra), szemétből, törmelékből, ózondús limlomokból és bontási anyagokból származó szeméthegy terpeszkedik hónapok óta.

Majd elfelejtettem! Ha valaki esetleg nem hinné a fentieket, vagy túlzásnak tartaná, meggyőződhet írásom hitelességéről Budapesten, a XIV. kerület, Ilka utca 29. számú ház romjai és állványai között. De ha netán este jönne a kedves érdeklődő, figyelmeztetem, hogy zseblámpát feltétlenül hozzon magával, mert a sokszor kivilágítatlanul hagyott lépcsőházban különben hasra vágódik az ott külön tárolt építési anyagokban, falból kilógó villanydrótokban és széjjelszórt szemétben.

Ágh Tihamér

VÉDEKEZÉS

– Én csak vacsorázni szerettem volna egyszer az Intercontinentalban.

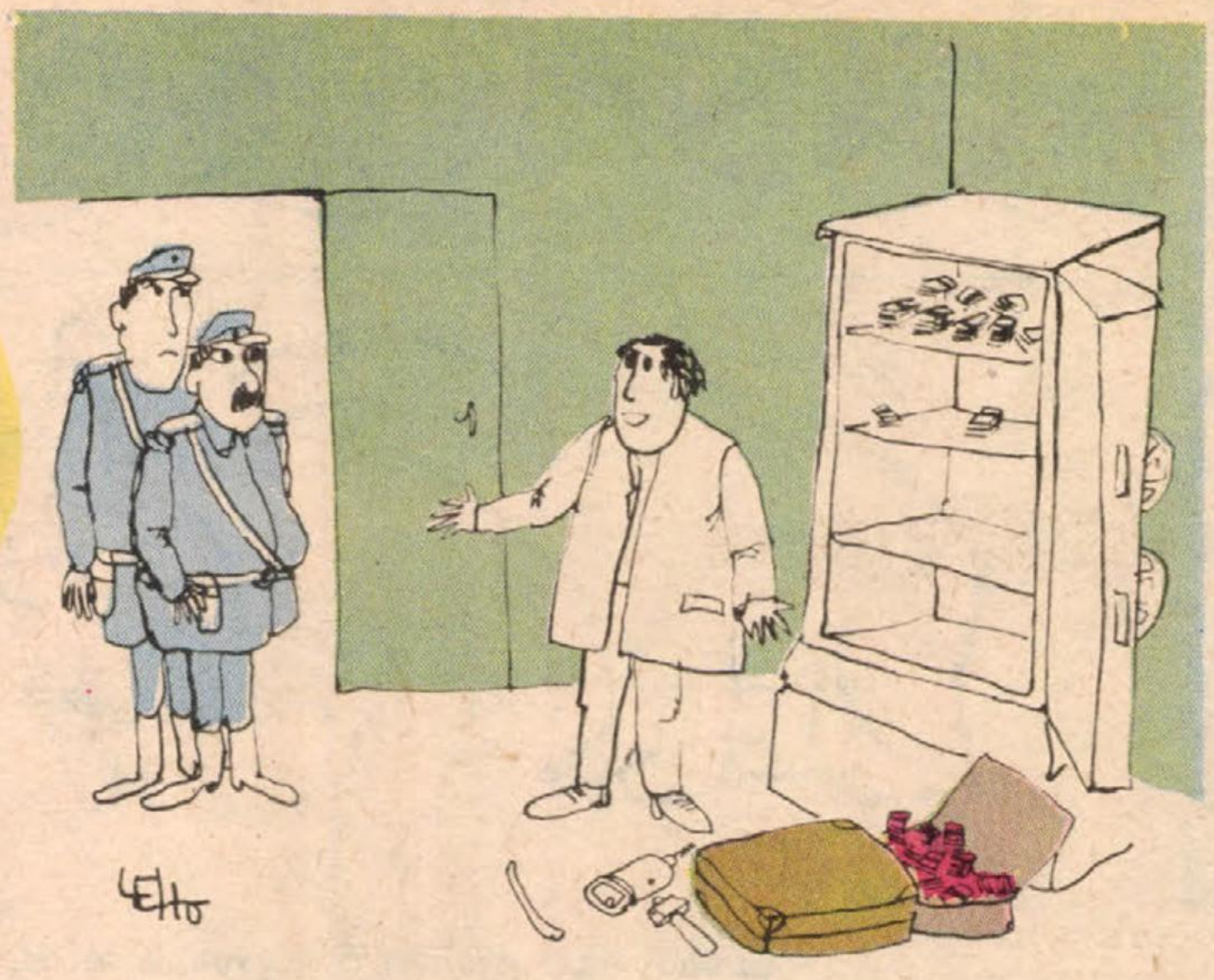

DÉL-AMERIKAI HOBBY

– Kérem, én nagyköveteket gyűjtök.

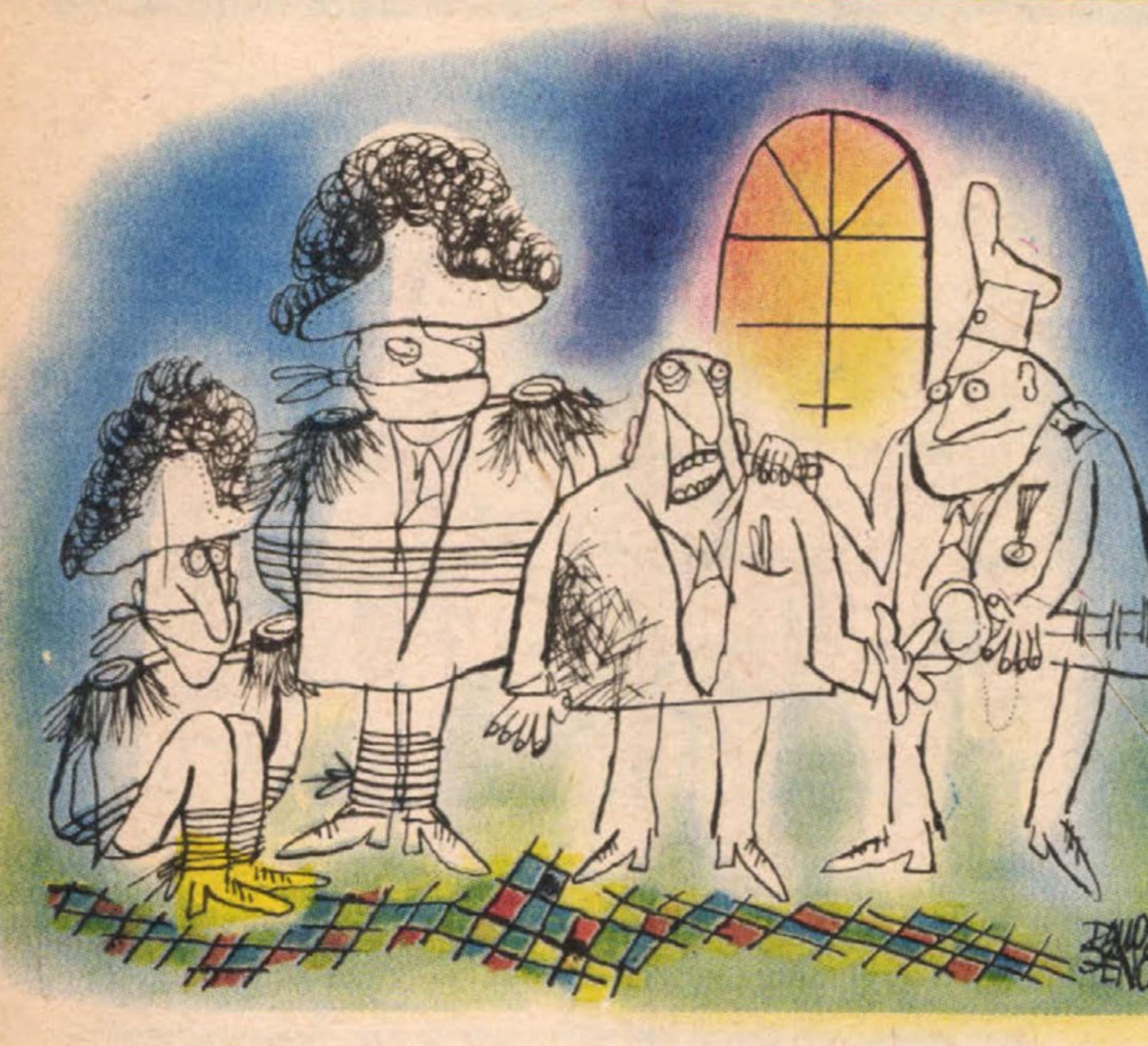

SZAKADÉK FÖLÖTT

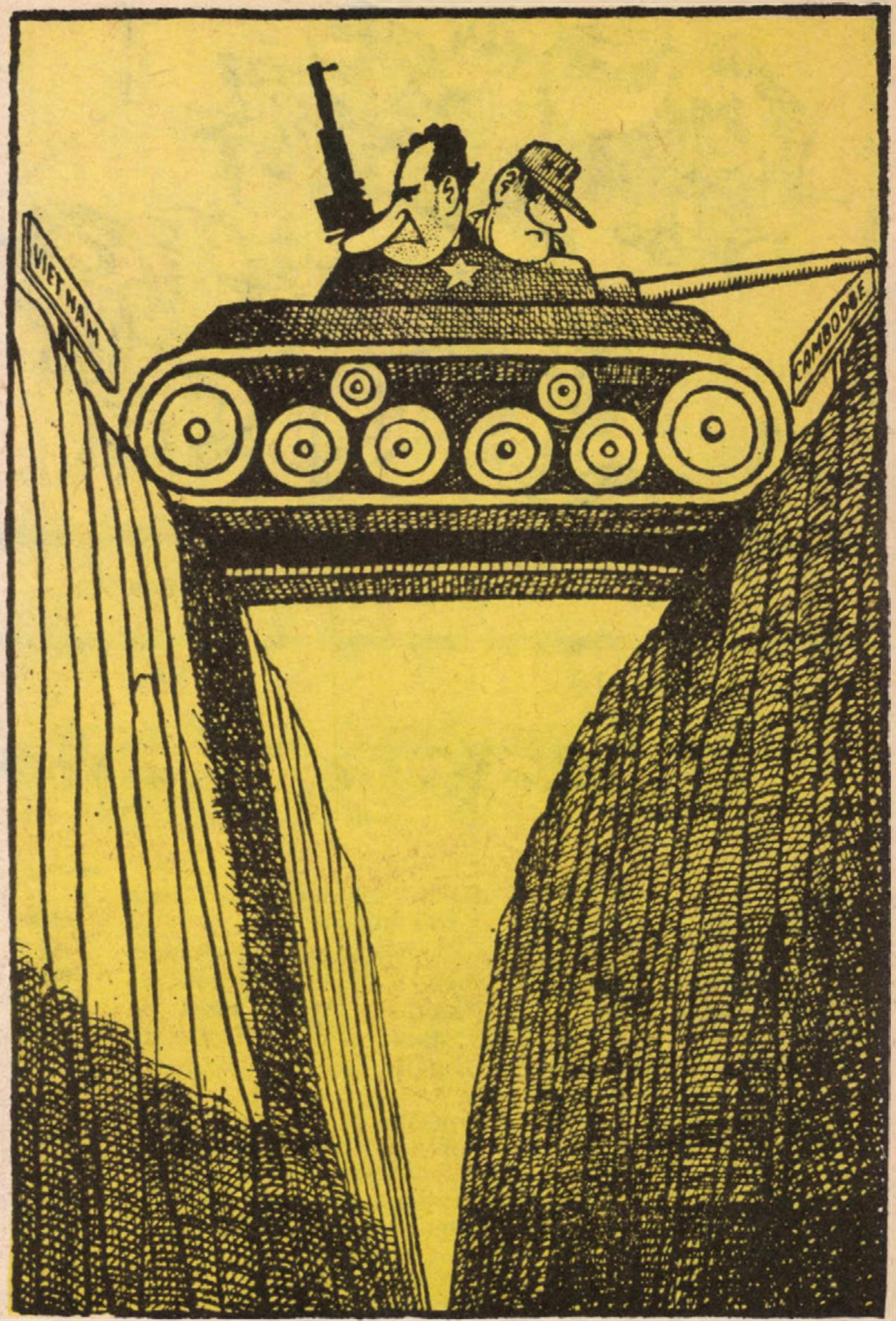

Nixon: Mr. Laird, megmagyarázná, hogyan kerültünk ebbe a helyzetbe?

(„Volksstimme", Bécs)

FÉRFIBÁNAT

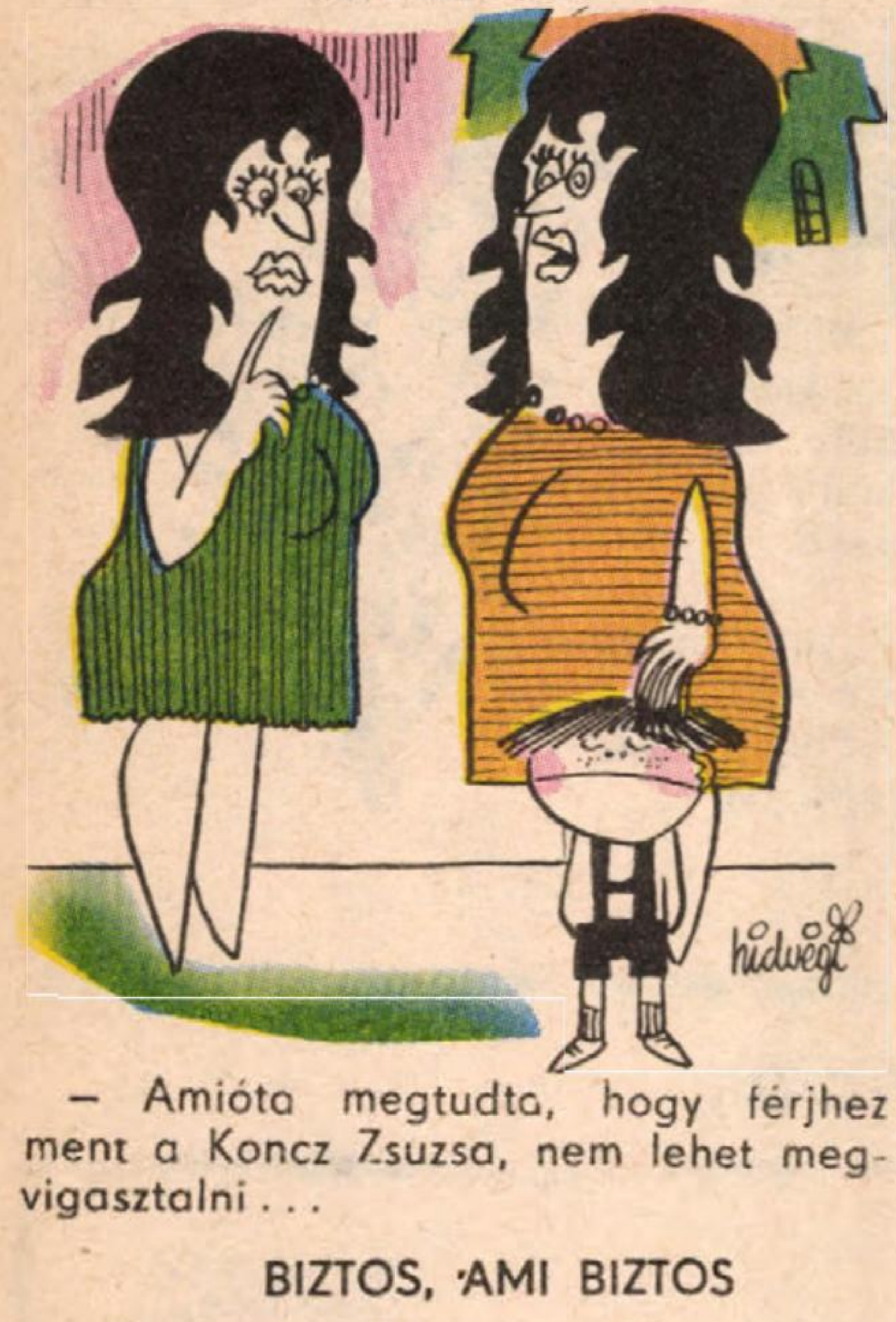

– Amióta megtudta, hogy férjhez ment a Koncz Zsuzsa, nem lehet megvigasztalni . . .

BIZTOS, AMI BIZTOS

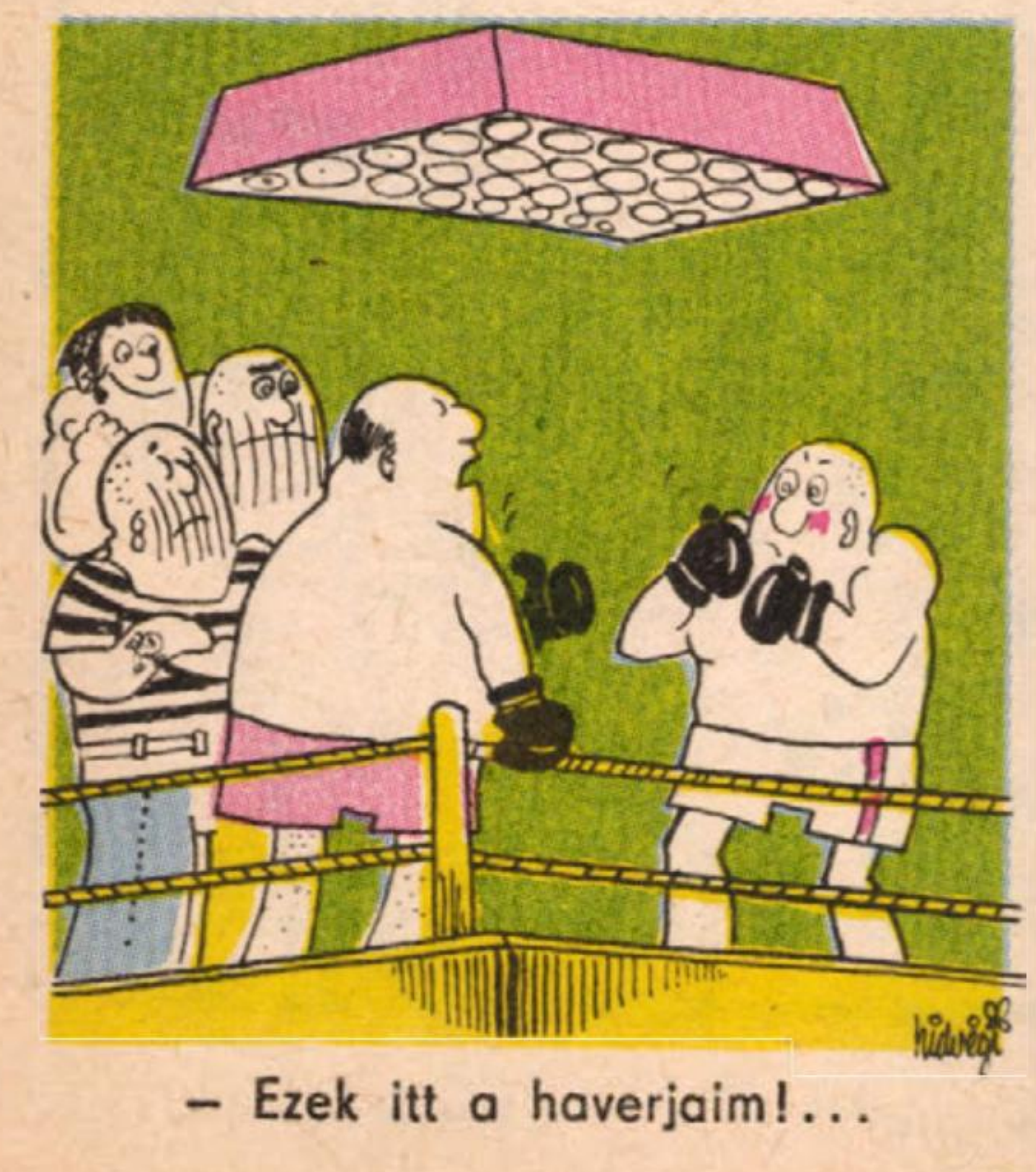

– Ezek itt a haverjaim! . . .

Ketten beszélnek

①

— Folytassa csak, Ernőke, folytassa! Nagyon izgalmas! És?

— És akkor én felkaptam az alacsonyabb huligánt, és teljes erőből hozzávágtam a magasabbikhoz. Métereket gurultak a flaszteren mindketten!

— Maga pedig elszaladt, remélem . . .

— Nem, Icuka! Dehogyis szaladtam el! Hiszen utánam futottak volna!

— Hanem? Mit csinált?

— Megvártam, míg feltápászkodnak. Akkor a magasabbikat egy horogütéssel újra leterítettem, az alacsonyabbikat pedig, aki bele akart harapni a fülcimpámba, a hajánál fogva meglóbáltam és elhajítottam.

— Nem gondoltam volna, hogy maga ilyen erős, Ernőke. De akkor aztán elszaladt, ugye?

— Nem! Hogy ne végezzek félmunkát, rávetettem magamat a földön heverő magasabbikra, és a két karját csomóra kötöttem. Addigra éppen visszajött az elhajított alacsonyabbik, azt pedig megkötöztem.

— Ne mondja! Mivel kötözte meg?

— A saját cipőfűzőjével. Mikor aztán láttam, hogy mind a kettő harcképtelen, elballagtam a rendőrszobára, onnan kiküldtek egy járőrt, a két huligánt elvitték s engem megdicsértek.

— Én is megdicsérem, Ernőke. Nagyszerűen harcolt.

— Magának köszönhetem, Icuka. Maga miatt tettem.

— Én miattam?

— Hát persze. Mert maga mindig olyan szürke, puhány, jelentéktelen embernek tartott, akivel sohasem történik semmi. Tudom, hogy emiatt szakított velem, ne is tagadja.

— Nem is tagadom. És örülök, hogy kellemesen csalódtam. Félreismertem, belátom. Ha kedve tartja, holnap este elvihet a moziba, Ernőke.

— Nem hiszem, hogy holnapra rendbejövök, Icuka. Az egyik gazember csúnyán belerúgott a térdkalácsomba. Alig tudok járni.

— Ez igaz?

— Mért ne volna igaz?

— Én azt hittem, hogy maga csak kitalálta az egész kalandot.

— Ugyan! Esküszöm, hogy megtörtént.

— Akkor hagyjon békén, Ernőke.

— De Icuka! Az imént belátta, hogy félreismert . . .

— Igen. Mert azt hittem, hogy kitalált valamit. De ha csakugyan megtörtént a dolog? Mit várhatok magától? Mikor fogják magát újra megtámadni a huligánok?

②

— Elárulhatná, kedves Mester, hogy mi volt a magyar csapat taktikája?

— Hogyne. Z—X+Y rendszerben játszottunk, mert most ez a legkorszerűbb. Vagyis három hátvéddel, két söprögetővel és négy porszívóval.

— Ha volna szíves, egy kicsit részletesebben . . .

— Semmi akadálya. Ismerve a patagón válogatott játékát, Pilisinek a lelkére kötöttem, hogy ne mozduljon Bümbürü mellől. Ugyanakkor Mecsekit arra jelöltem ki, hogy fedezze Gümbürüt és minden labdát fejeljen el Sümbürü elől.

— Aha, nagyon érdekes! Es mi volt Bakonyi feladata?

— Bakonyinak hosszú labdákkal kellett szöktetnie Vértesit és lyukra kellett futnia, ha Tümbürü előreszaladt. Börzsönyinek meghagytam, hogy fél szemmel figyelje Dümbürüt, a másik fél szemével akadályozza Hümbürüt a kapuralövésben, a harmadik félszemével pedig menjen közelharcba, ha Csitári Berci lapos keresztlabdákkal futtatja Celldömölkit. Ilyen részletesen kidolgoztam a csapat taktikáját.

— Csodálatos. Mégis: hogy lehet az, hogy ezek után tizenhárom-nullra kikaptunk a patagónoktól?

— Valahogyan nem ment a játék a fiúknak.

(l.)

PÓTMAMASZOLGÁLAT

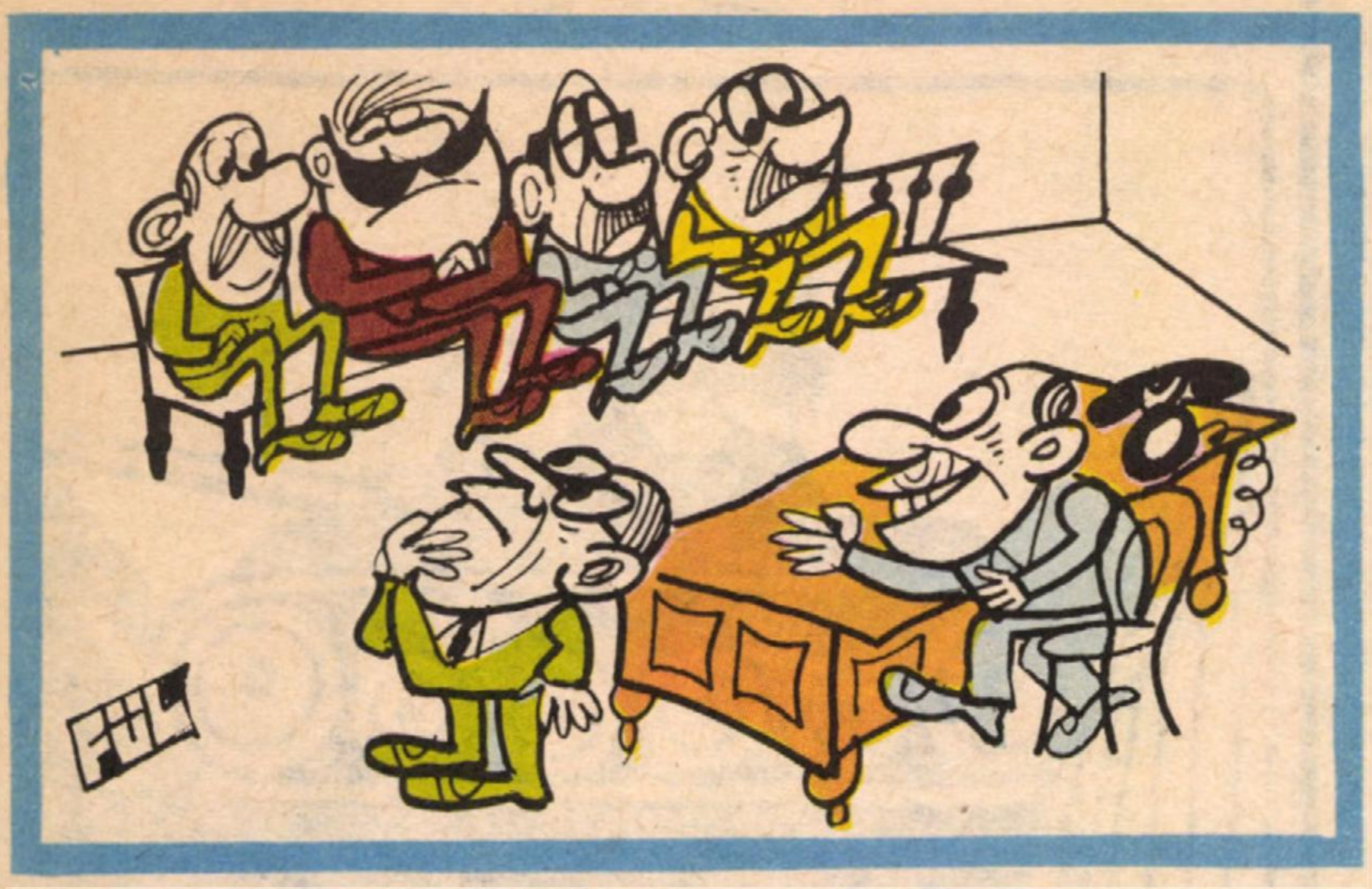

– Tudja, nem szívesen alkalmazunk női munkaerőt.

KÍNOS TALÁLKOZÁS

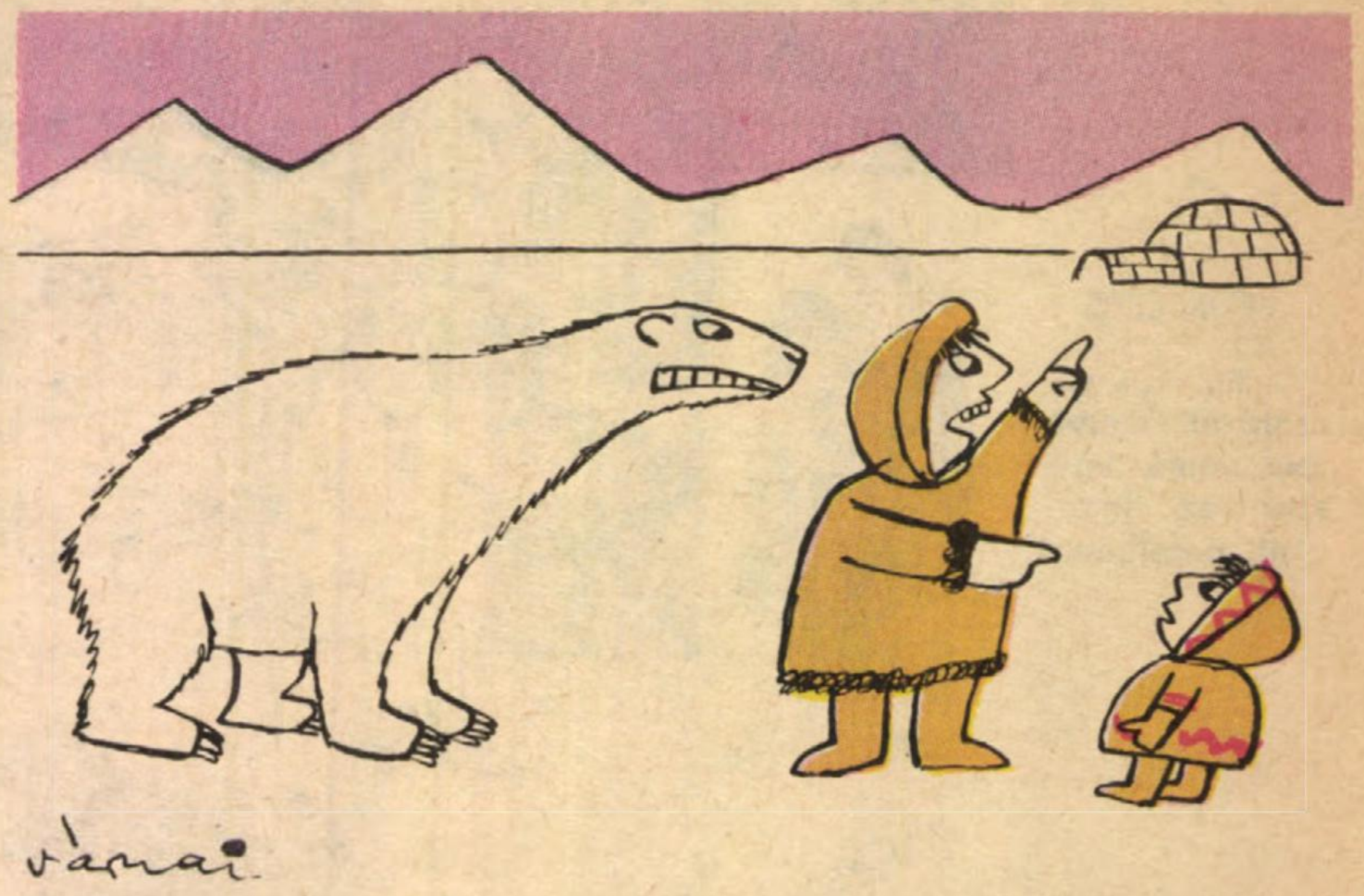

– Szaladj haza gyorsan a nagyobbik lándzsámért!

VITALIJ ALJONYIN:

Bevonultam az irodalomba

Valaki azt mondta: az első alkotás olyan, mint az első szerelem. Az ember büszke rá és nem győz betelni vele. Ismerem ezt az érzést: nyomtatásban most jelentem meg először. Kellemes elégedettséggel kinyitom az újságot, és keresem benne a nevemet. Ugyanolyan betűtípussal szedték ki, mint a többiekét, szerintem mégis jelentősebbnek tűnik.

Első művem... Tulajdonképpen el sem kellene olvasnom, kívülről tudom minden szavát. Mégis végigolvasom, önérzetem, hiúságom, becsvágyam örül neki a legjobban. Megpróbálom önkritikusan értékelni remekemet, de így is megragad stílusa, tömörsége, a világos, közérthető ábrázolásmód. Úgy érzem, azok a tulajdonságok, amelyekkel hősömet lefestettem, meg kell, hogy nyerjék az olvasó rokonszenvét, tettekre kell, hogy sarkallják.

Cseng a telefon.

Ez csak ő lehet — az én olvasóm. Nem bírta ki, hogy ne jelentkezzen...

Nem tévedtem. A kagylóban izgatott női hang visszhangzott:

— Ön az? Bocsásson meg, hogy ilyen korán zavarom... Éppen most olvastam... És nem tudtam megállni... Első akartam lenni... Annyira izgat, amiről ön ír... Nekem annyi kérdésem lenne...

Felírtam a telefonszámát, és leereszkedően megígértem, hogy majd felhívom.

Újra cseng a telefon. Ezúttal egy férfi keres. Hangjából ítélve irodalmi kritikus.

— Nagyszerű! Érdekes és egészen váratlan... A leírása alapján tökéletes és lenyűgöző lehet. Bár csak vázlatosan írt arról, hogy milyen... Magas vagy alacsony, világos vagy sötétebb... Hiszen mindez nagyon fontos...

— Hogy milyen? — feleltem elgondolkozva. — Nehéz nekem róla beszélnem. Hiszen hamarosan elválunk...

Hangomban könnyek csillogtak.

— Megértem önt — mondta beszédpartnerem —, nem is faggatom tovább. De, ha megengedi, alkalmilag bepillantok önhöz, és akkor részletesebben beszélünk róla...

A telefon csak csengett. Különböző emberek telefonáltak, lelkesedés, izgalom volt a hangjukban, megnyílt előttem a szívük s lakásuk ajtaja is...

Egyszóval, nem tévedtem irodalmi alkotásom értékében. Siker volt ez... Igazi elismerés.

...Ismét fellapoztam az újságot. Íme, az én irodalmi bemutatkozásom, rövid, kifejező, annyi emberi érzést kiváltó írásom:

„Cserélek egyszobás, összkomfortos, központban levő főbérletet város melletti, vasútállomáshoz közeli lakásra."

Oroszból fordította: B. P.

TÚLBUZGALOM

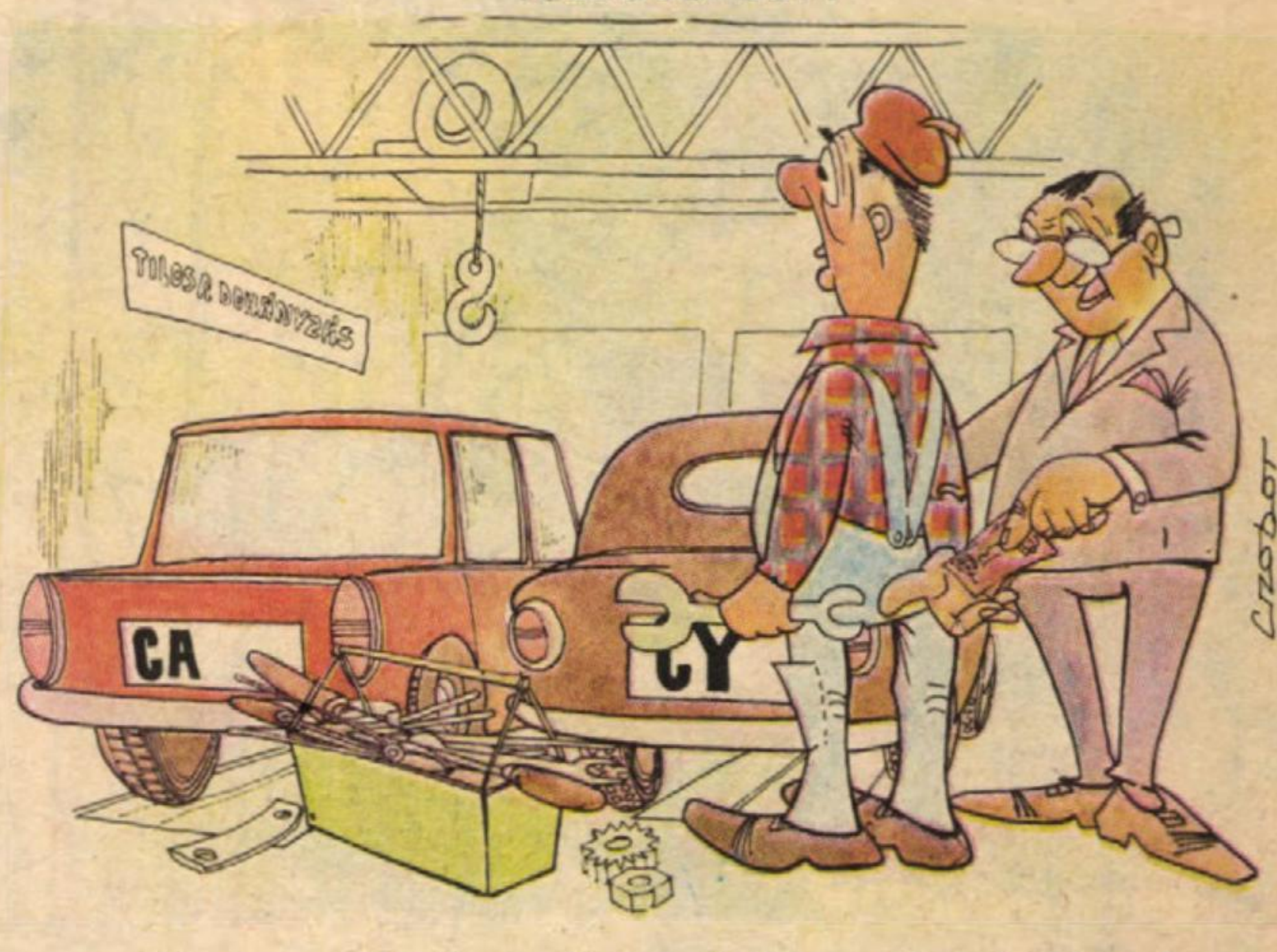

– Jó, hogy abból az új kocsiból az alkatrészeket átszerelte az enyémbe, de azért a rendszámtáblákat nem kellett volna kicserélnie!

REKORD

Sok bombahír közt is kiválik,
– megjelent róla több riport –,
a lovászi olajmezőkön
született új fúró rekord.

Olaj és fúrás!... Együtt jár az,
ezt tudja nálunk jól a nép,
mivelhogy egymást váltig fúrjuk,
s ki rajtaveszt – olajra lép.

(SZ. Z.)

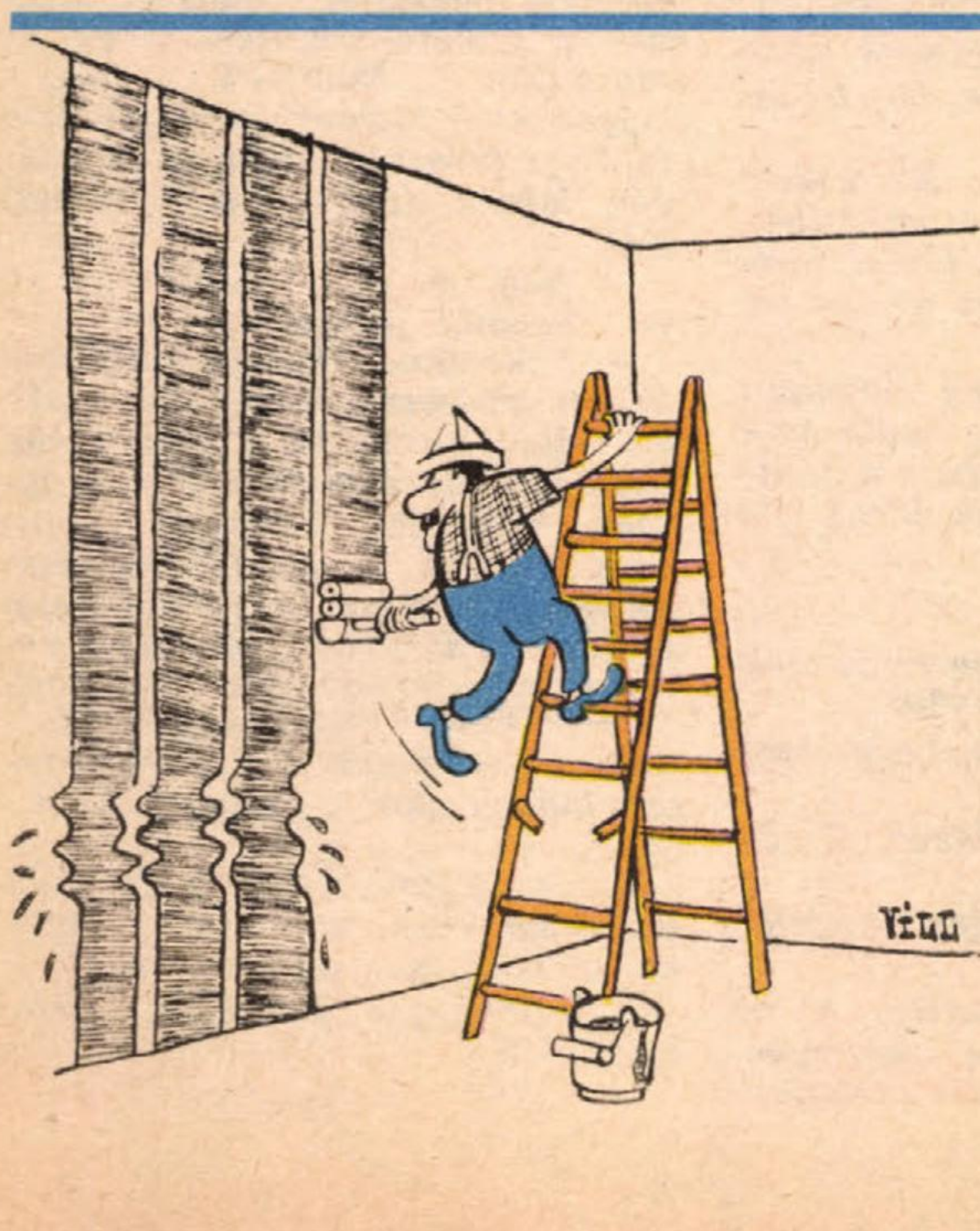

KONTÁR

UGRÁLÓKÖTÉL

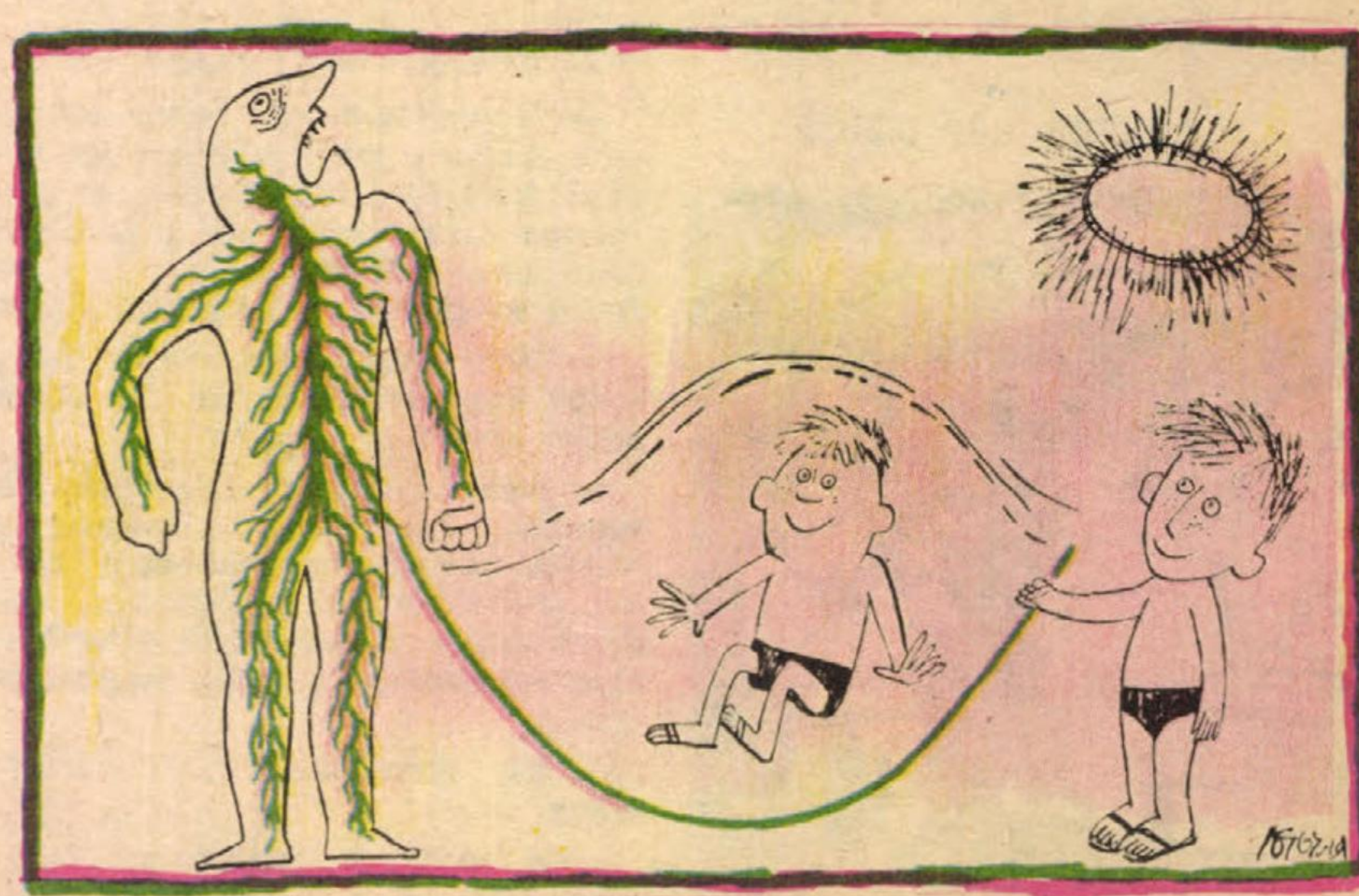

– Tönkremennek az idegeim, mire vége a vakációnak!

NEHÉZ PROBLÉMA

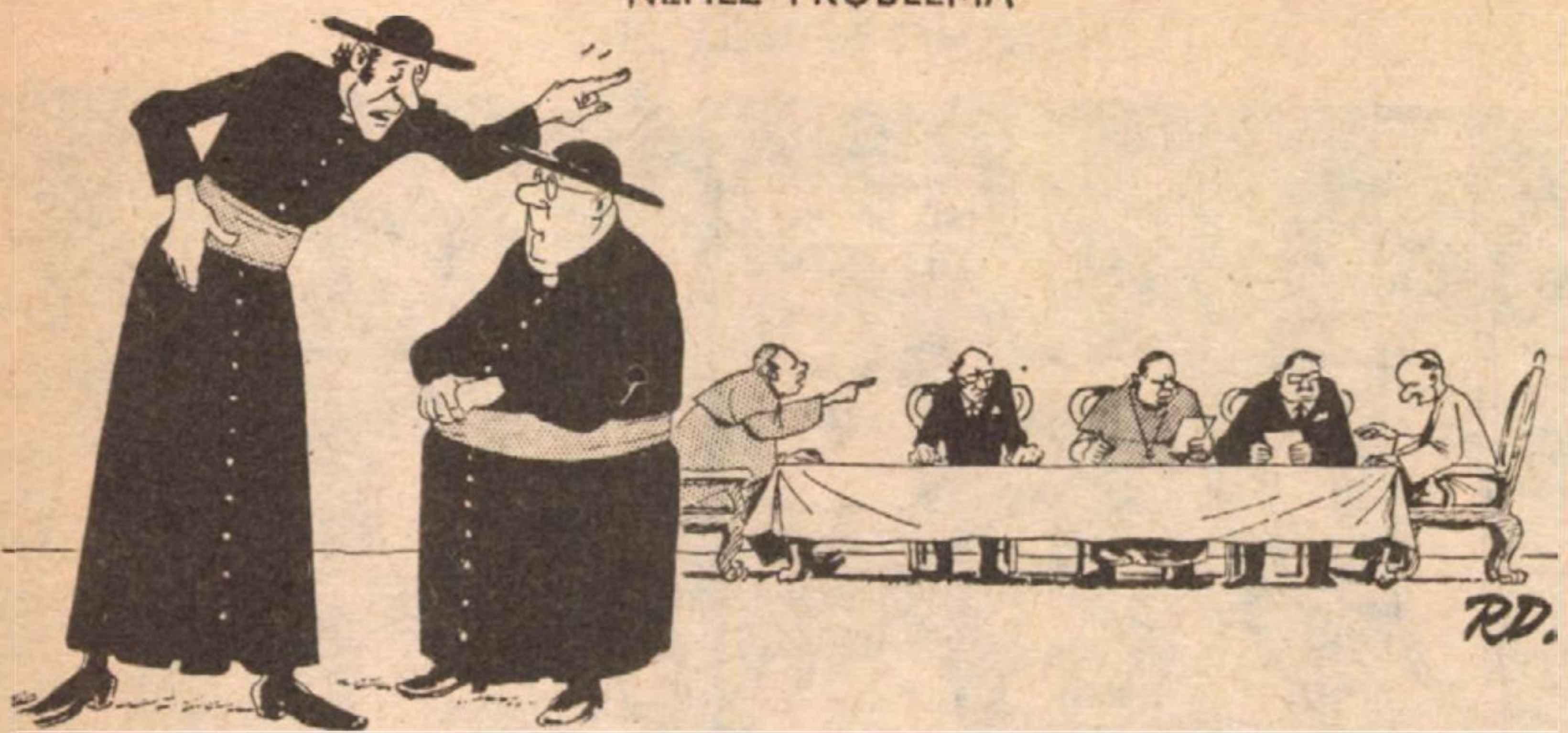

– Ezek folyton a válásról beszélnek, holott mi nősülni akarunk!

(„Arbeiter Zeitung", Bécs)

MEZCSERE A NAGY MÉRKŐZÉS UTÁN

Schwott Lajos rajza

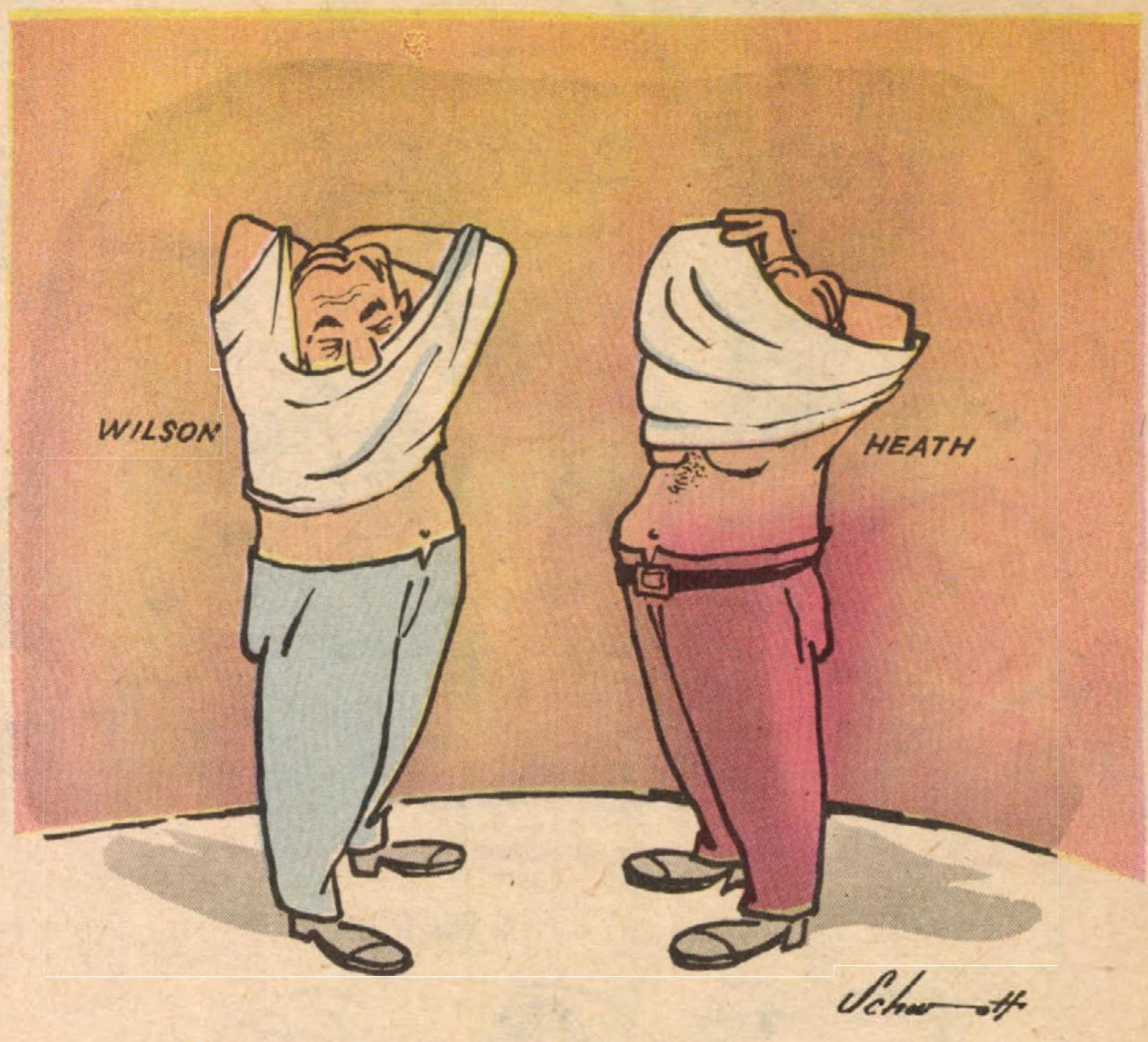

ÜNNEPÉLYES ÁTADÁS

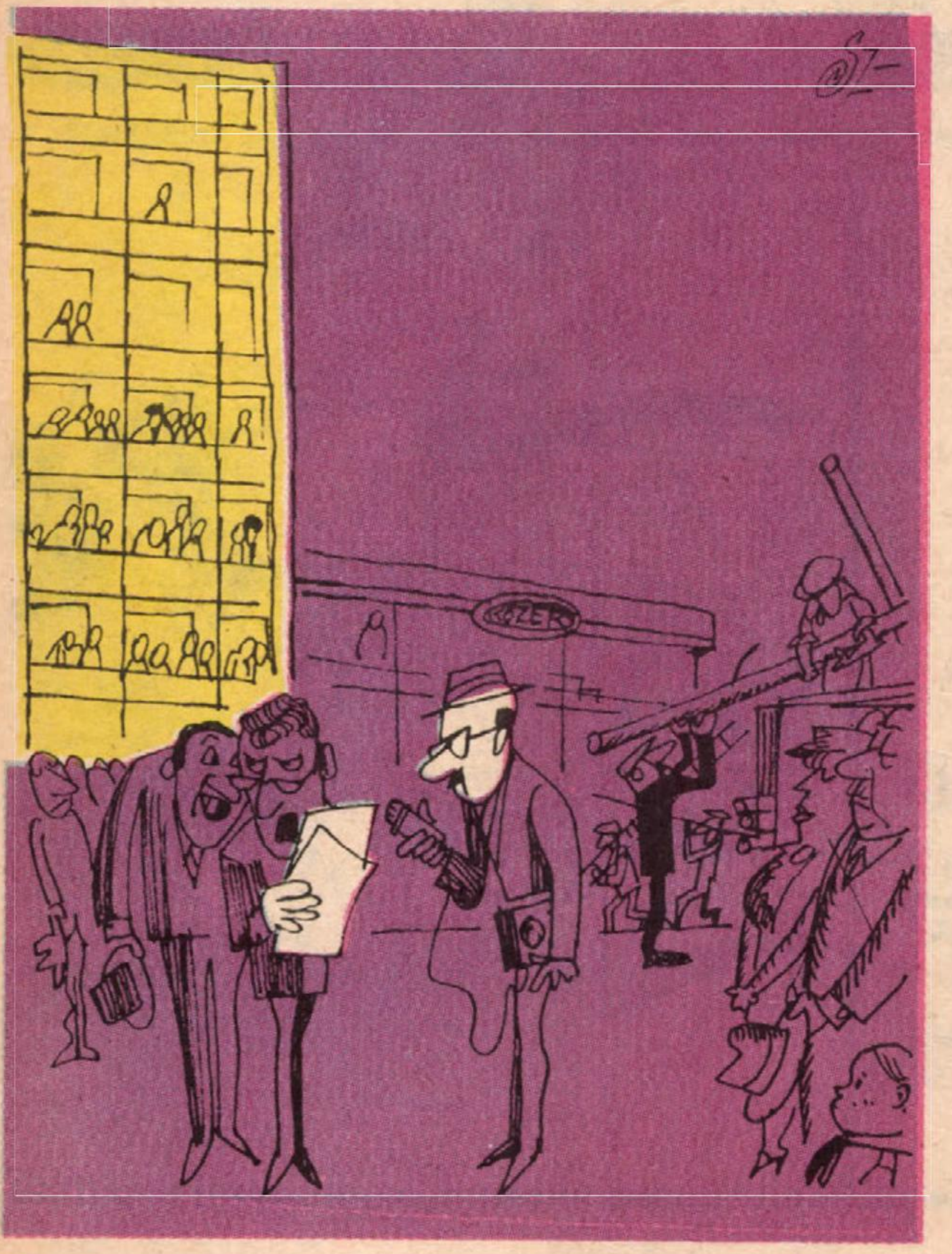

– Siessen a szónoklattal, jönnek a tatarozók!

DEKORÁCIÓ

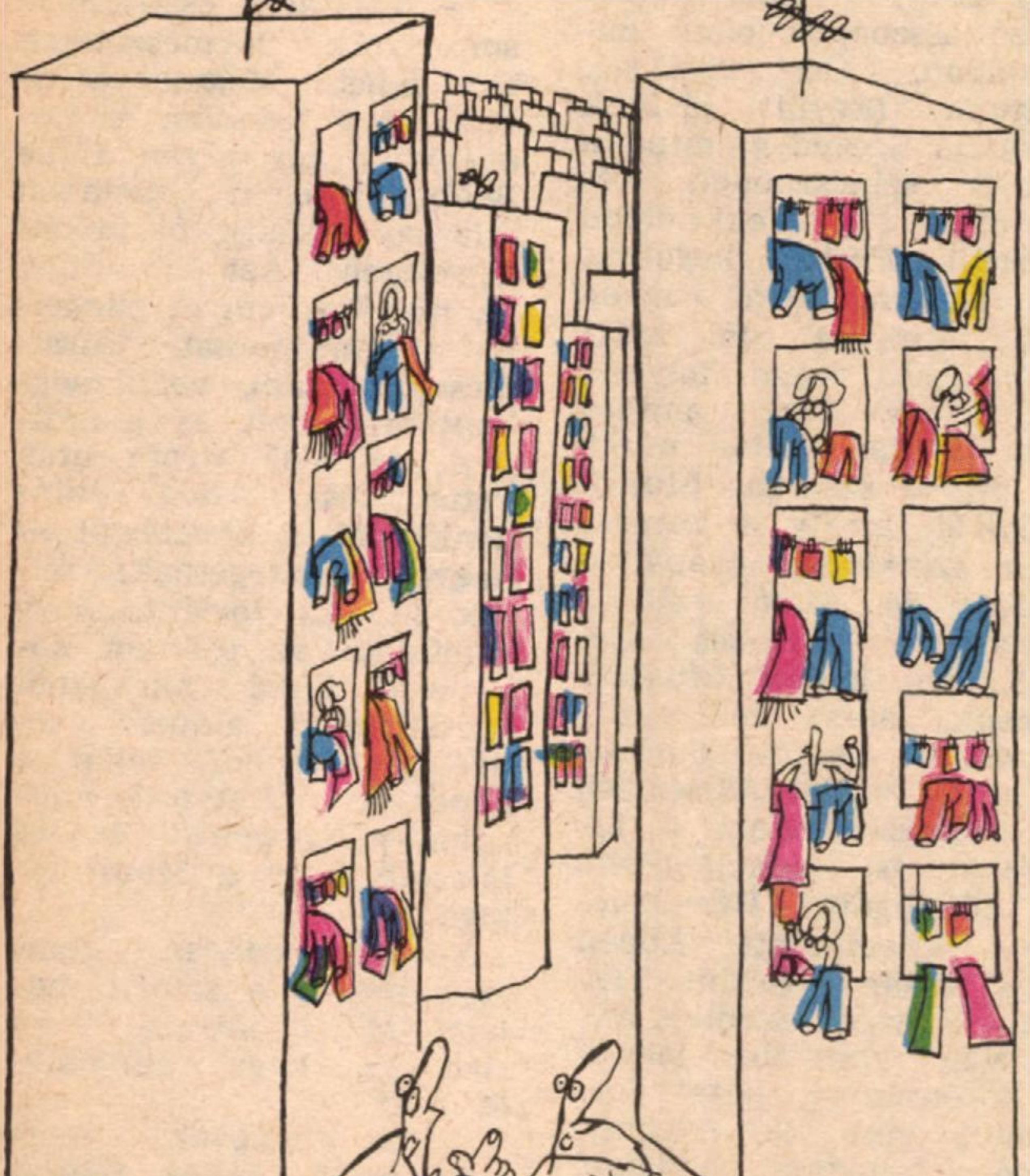

– És még azt mondják, hogy egyhangúak ezek a modern lakónegyedek.

SZILÁNKOK

ÉKSZERÜZLETBEN

— Megvett uraságod mindent, amire szüksége van? Talán még egy szép gyémánt nyakékét. Ne feledje, hogy ma szombat, és vasárnap zárva vagyunk!

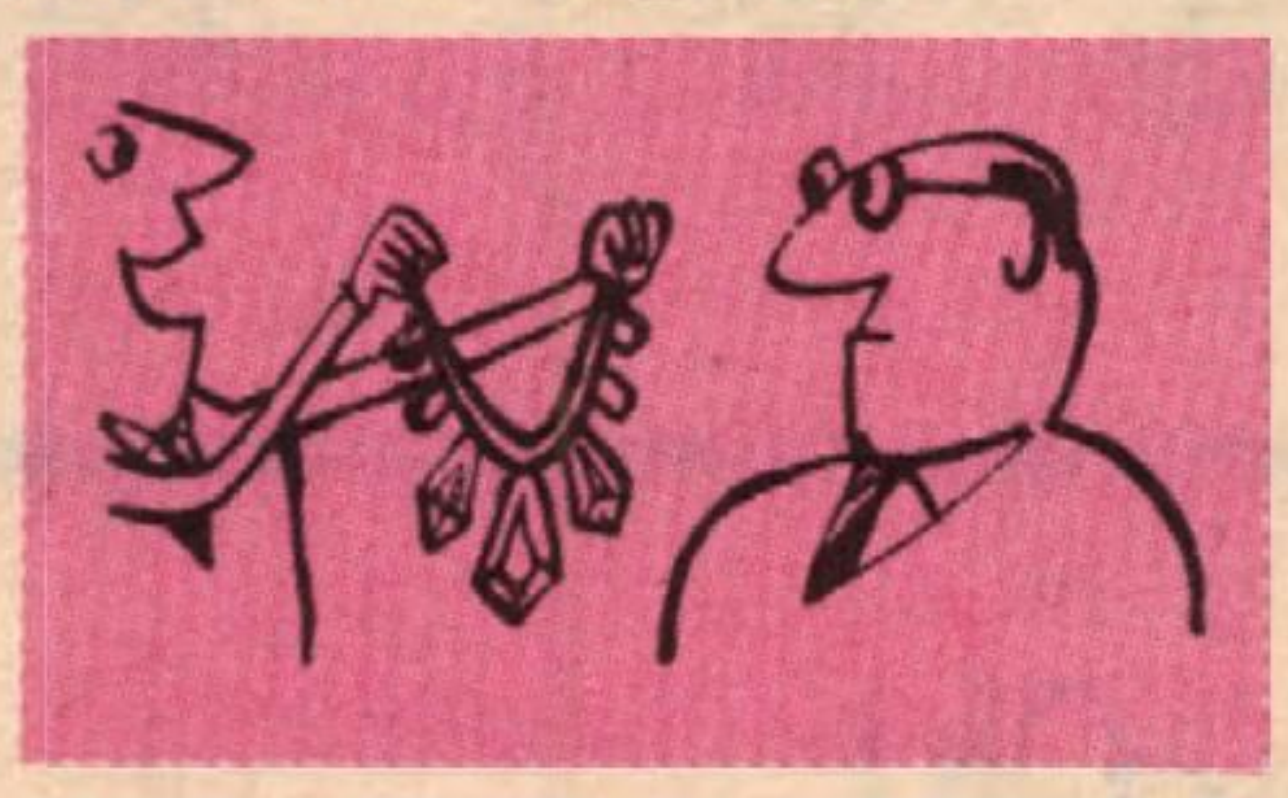

KÜLÖNLEGES TUDAKOZÓ

L.-né haragszik a postára, mert a különleges tudakozó nem tudott válaszolni arra a kérdésére, jelenleg melyik kocsmában iszik a férje.

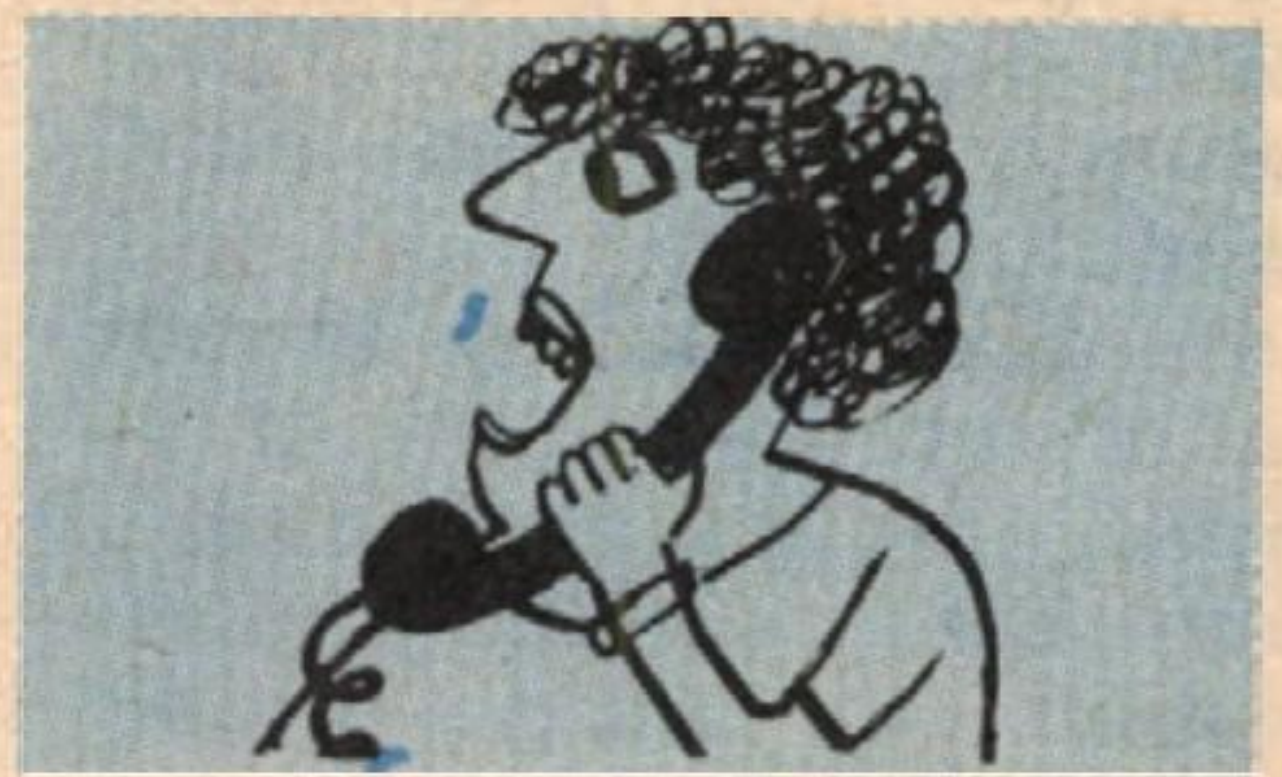

TURISTA

Csak azért mászott fel a Himalája csúcsára, mert nem szeret autókat látni maga körül.

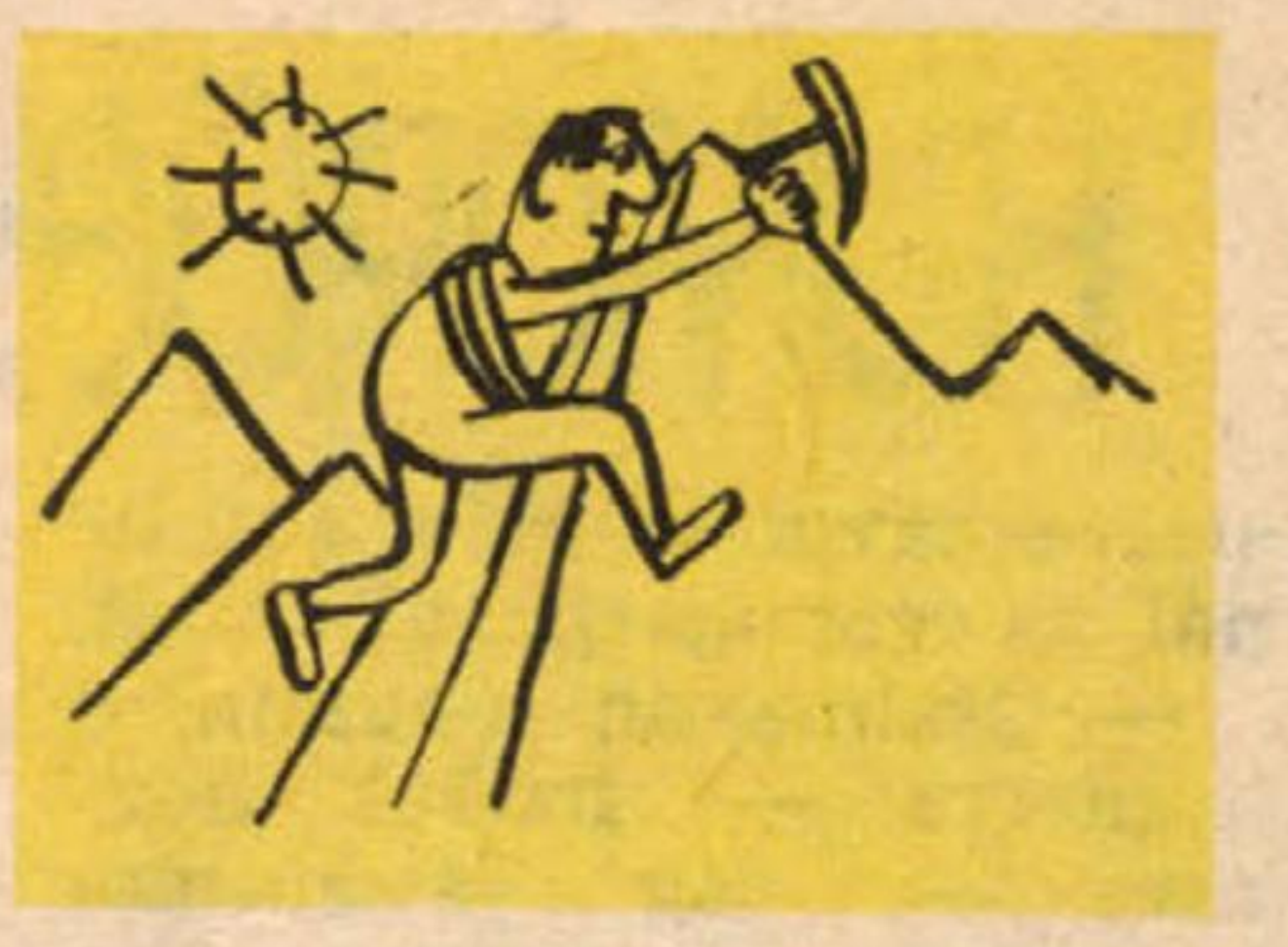

NOBEL-DÍJ

Az irodalmi Nobel-díjat szociális szempontok szerint kellene odaítélni. Akkor én is reménykedném.

FÉRFISZEMMEL

— Nézze, Mancika, én halálosan szerelmes vagyok a feleségembe. Ezért egy héten legfeljebb háromszor találkozhatunk.

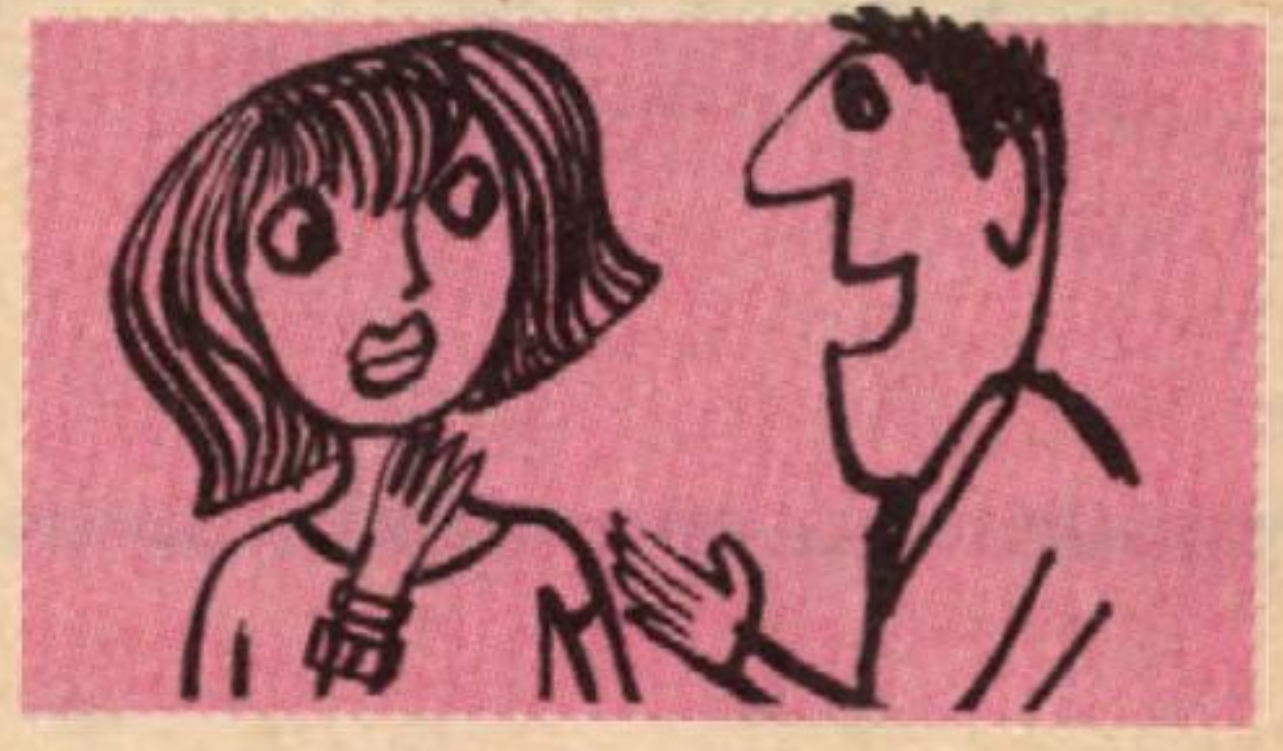

UTÓPIA

— Hol nyaral az idén?
— Kevés a pénzem. Itt maradok a Földön.

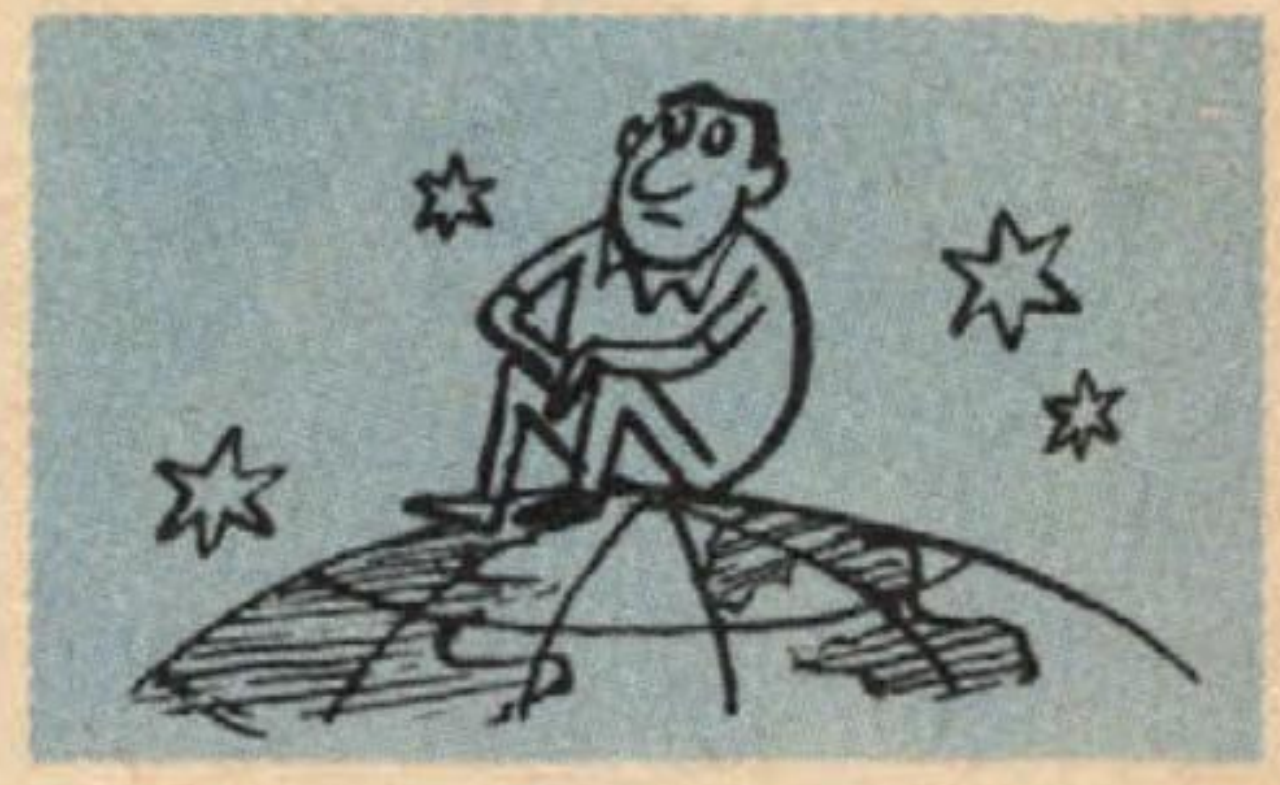

Galambos Szilveszter

A JÖVŐBEN AUTOMATA RÖGZÍTI A BESZÉLGETÉSI IDŐT

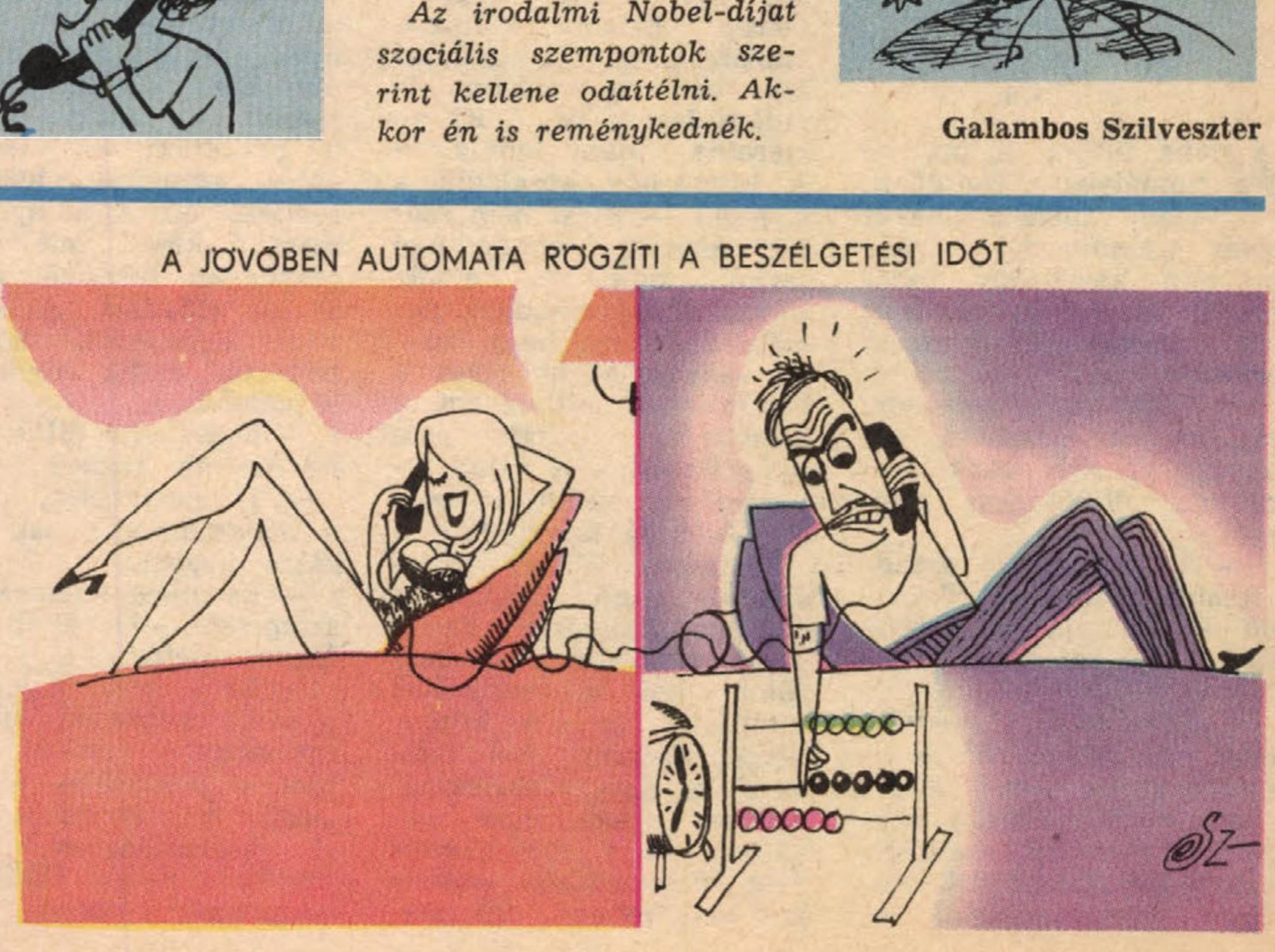

BÁTOR NYUSZI

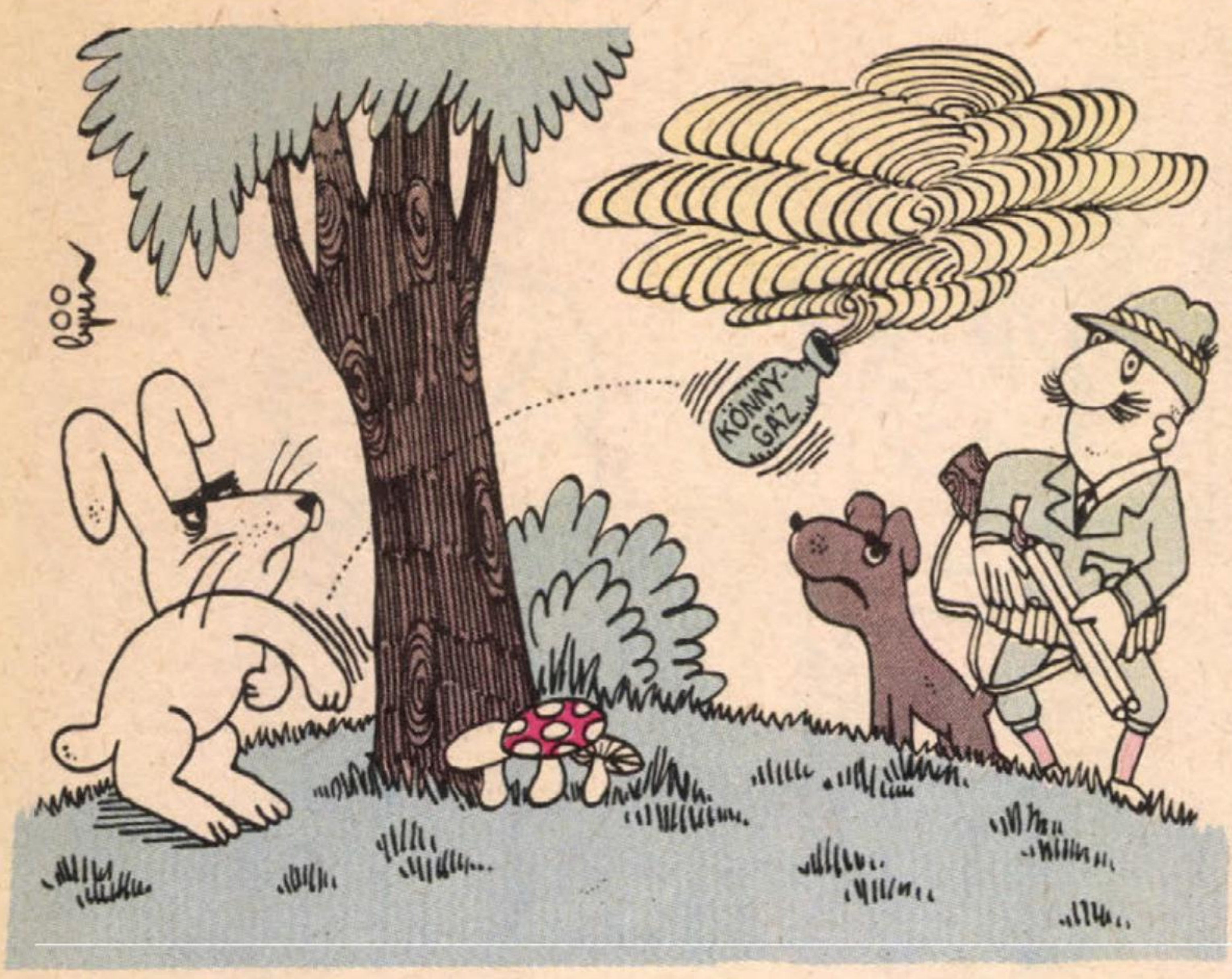

FIGYELMES SZEMÉLYZET

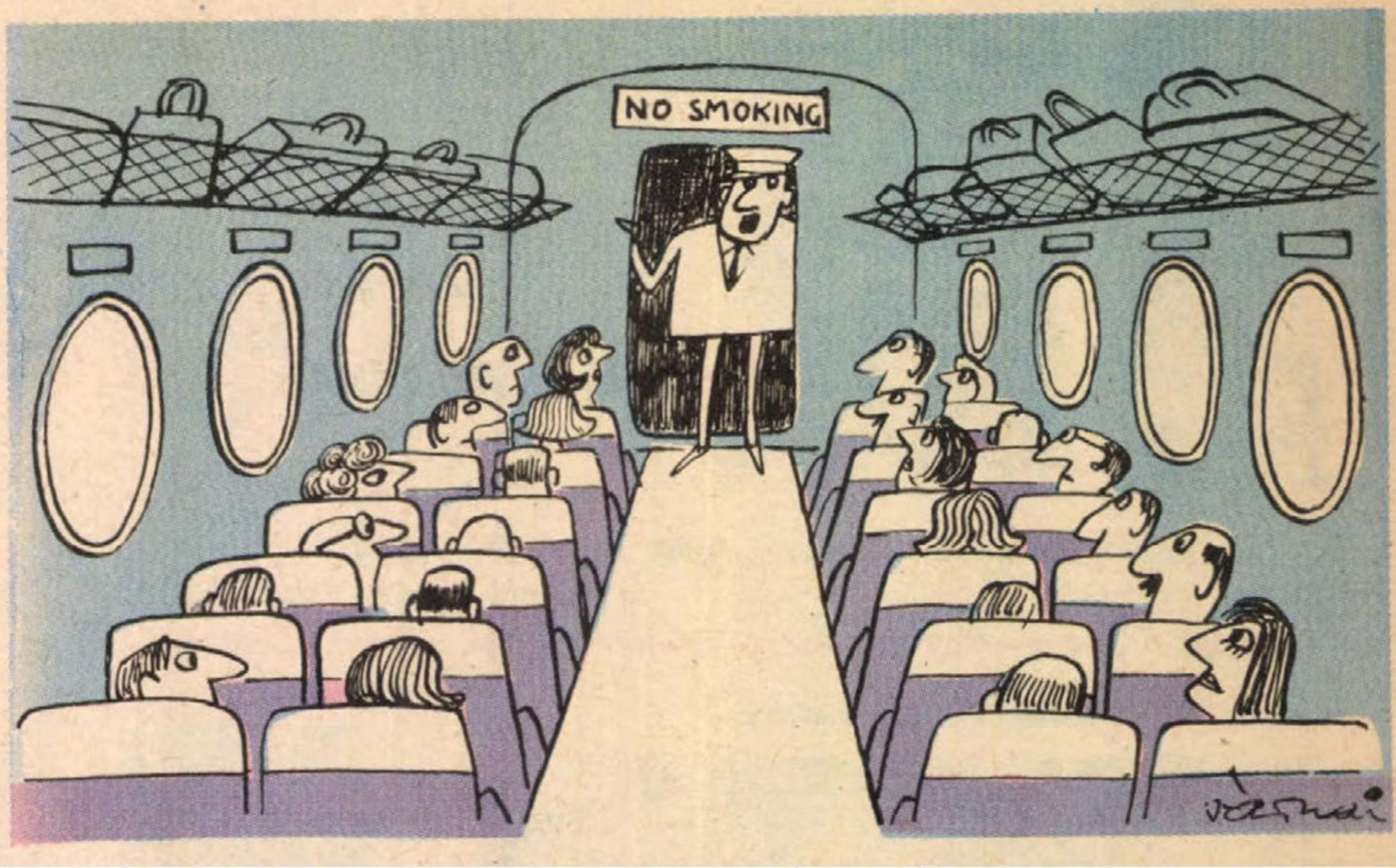

– Óhajtja valaki eltéríteni a gépet, vagy simán leszállhatunk az eredeti célnál?

A FEJLŐDÉS ÚTJA

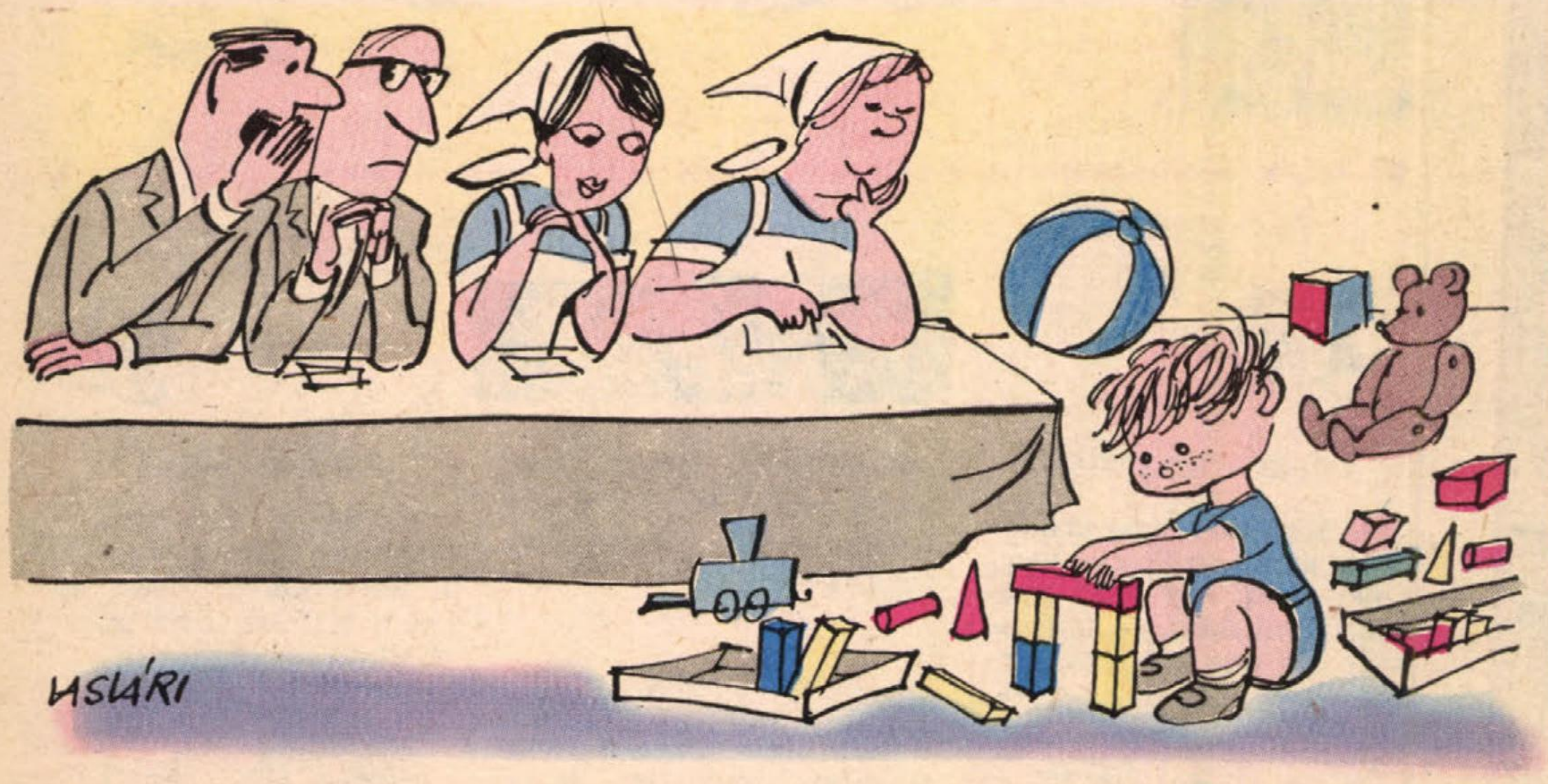

Felvételi az óvodába

ÜZLETI SZELLEM

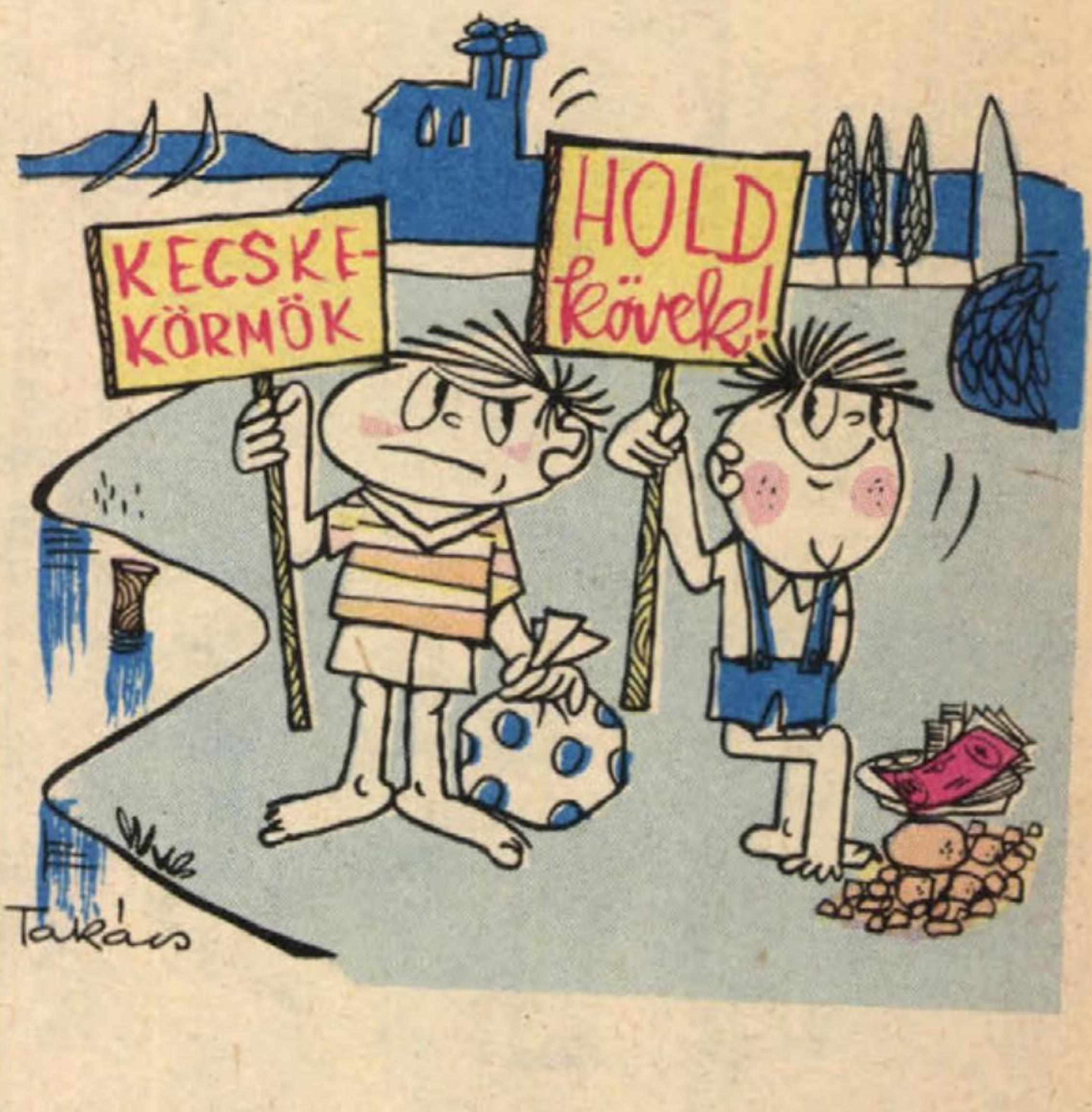

HUMORÜGYBEN Mezei Máriával

Hiába ültünk a presszó homályos sarkában, hiába álcázta magát sötét szemüveggel, a felszolgáló kisasszony fölismerte. Igaz, hogy épp egy kis „monológ” közepén érkezett.

— Szeretem, szeretem, jaj, nagyon szeretem, azaz régóta már csak szeretném. Valósággal éhezem...

— Nagyon finom szendvicseink vannak, művésznő — mondja a kisasszony, aki azt hiszi, őt illeti a „végszó”.

— Köszönöm, kedves, csak egy feketét kérek — mosolyog rá Mezei Mária —, nem szendvicsre éhezem, hanem a humorra.

A felszolgálónő illemtudóan visszamosolyog és sietve távozik. Még a pultnál is vonogatja a vállát.

— Csakugyan éhezem a humorra — fordul hozzám —, rég játszottam humoros szerepet, pedig szeretem. Tudja, én mindig úgy érzem, hogy a szerep belém költözik. Márpedig, ha vidámság lakik bennem, magam is vidám leszek és... Ki ne szeretne vidám lenni? — A kisasszony közeledik a kávéval. — Most nem szólok semmit, nehogy úgy járjak, mint az előbb. Úgyis annyi mindent beszélnek rólam: hogy hisztis vagyok, és ha olyan a hangulatom, otthagyom a színházat... Csak sose nyugtatgasson, a saját fülemmel is hallottam már a „közönség hangját”.

Thornton Wilder Hosszú út című darabjában Sabinát játszotta. Ez a szerep amolyan belső narrátor: hol a rendezővel vitatkozik, hol a közönséggel diskurál, hol részt vesz a darab cselekményében. Akkoriban — 58-ban — a formabontás még meglehetősen szokatlan volt nálunk. Így érthető, hogy a nézők riadtan súgtak össze, amikor Mezei, a szerepe szerint ilyesmiket mondott a rendezőnek: „Úgy itt hagyom...”, „Nekem ebből elég... !”

— Már előadás közben is észrevettem valamit — meséli —, de amikor mentem haza a tömött villamoson a „magyarázatot” is hallottam egy nénitől: „Még szerencse, hogy a rendező értett a nyelvén, mert ő képes lett volna csakugyan faképnél hagyni az előadást. A másik néni egyetértőn bólogatott, én pedig mulattam magamban.

— Meg tudta állni, hogy ne szóljon közbe?

— Természetesen, hiszen a villamosjegy csak utazásra jogosít.

— És maga nemcsak a színpadon, az életben is fegyelmezett.

— Ez a kettő egy, azaz olykor egybeesik minden formabontás nélkül. Történt — például — az első pesti bemutatkozásomkor a Vígszínházban, hogy Muráti Lilivel körülbelül azonos súlyú szerepet kaptam Hunyadi Sándor Kártyázó asszonyok című darabjában. Ősi riválisok voltunk. (Együtt jártunk iskolába Szegeden, mind a ketten színésznőnek készültünk stb. Neki előbb sikerült Pestre kerülnie. Mondhatom, nem nagyon örült, amikor utolértem.) A próbák simán folytak, de a főpróbán, amikor már jócskán voltak nézők és ott a szakma, Muráti a kávét, amely a naturalista színjátszás szabályai szerint jó forró volt, s amivel a rendezés szerint meg kellett kínálnia engem, „egész véletlenül” a dekoltázsomba öntötte. A kínok kínját álltam ki, de összeszorítottam a fogamat és mosolyogtam. Ő dühöngött. Párjelenetünk következett. Ebben szép lassan hátrálni kezdett, hogy én szembe állva vele, kénytelen legyek a közönségnek hátat fordítani, ami kész leégés. Nem hagytam magam, mellé léptem, ő tovább hátrált. Végül mindketten a hátsó színfalnak feszülve beszéltünk.

Órájára néz, fölugrik: „Ne haragudjon, de öt perc múlva a tévében kell lennem”. Azért, amíg előkerül a fizető, elmeséli első televíziós szereplését.

— Valami esztrádműsor volt, természetesen élő adás. Megmagyarázták, mi a teendőm és beállítottak egy olyan fülke félébe. Velem szemben állt egy kislány, őt kellett figyelnem. Azt mondták, ha int, kezdjem el énekelni a sanzonomat. Türelmesen vártam, végül megkaptam a jelt és elkezdtem. Az első strófa után vettem észre, hogy mindenki dől a nevetéstől és nagyban integetnek: álljak le. Az történt, hogy véletlenül az utánam következő kínai akrobaták mutatványát aláfestő zenét „adták be”, tehát a képen az hallatszott, hogy „pingi-pángi-pong” és az látszott, hogy a Mezei tátogat.

Vérbeli színész, nemcsak meséli a sztorit, hanem el is játssza. Arra riad föl, hogy mindenki őt nézi.

— No megyek, mert még utóbb zenés felárat számolnak mindnyájunknak — mondja nevetve és elviharzik.

Sólyom László

KIKÜLDETÉS UTÁN

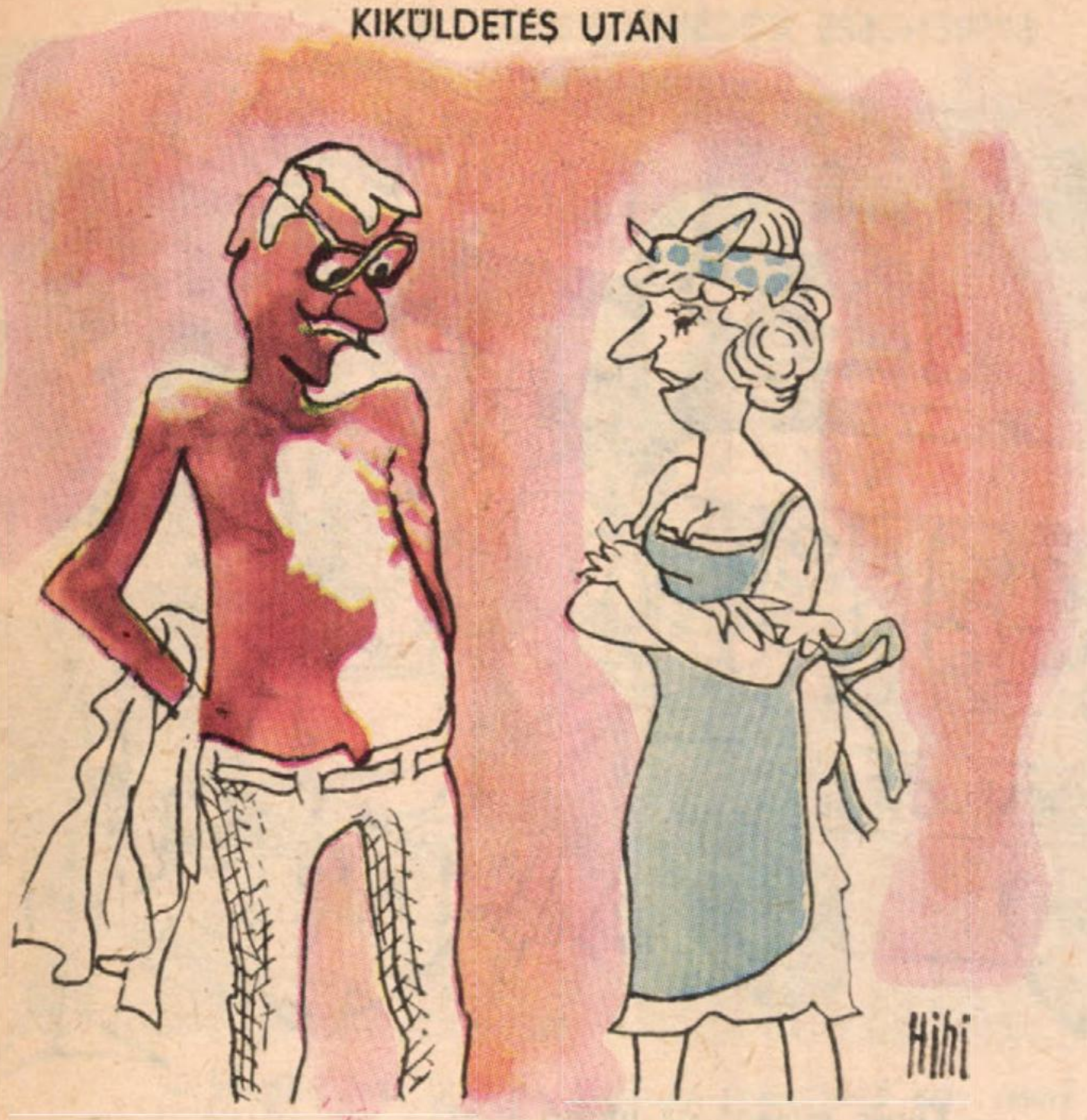

– Majdnem teljesen barna vagy!

AZ ÚJ LAKÓ

Vasvári Anna rajza

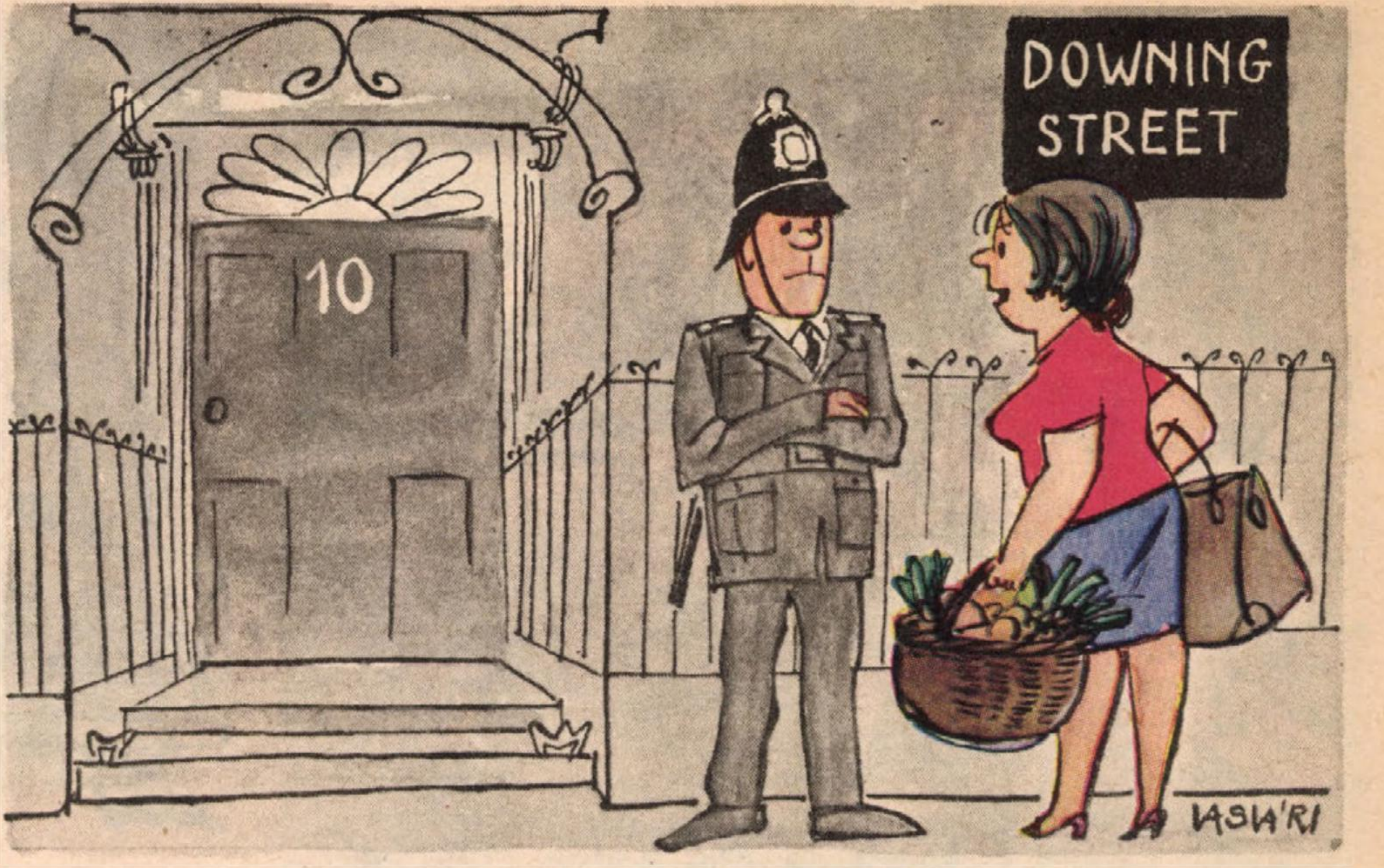

– Na, milyen ember az új góré?

KÉSZ REJTÉLY

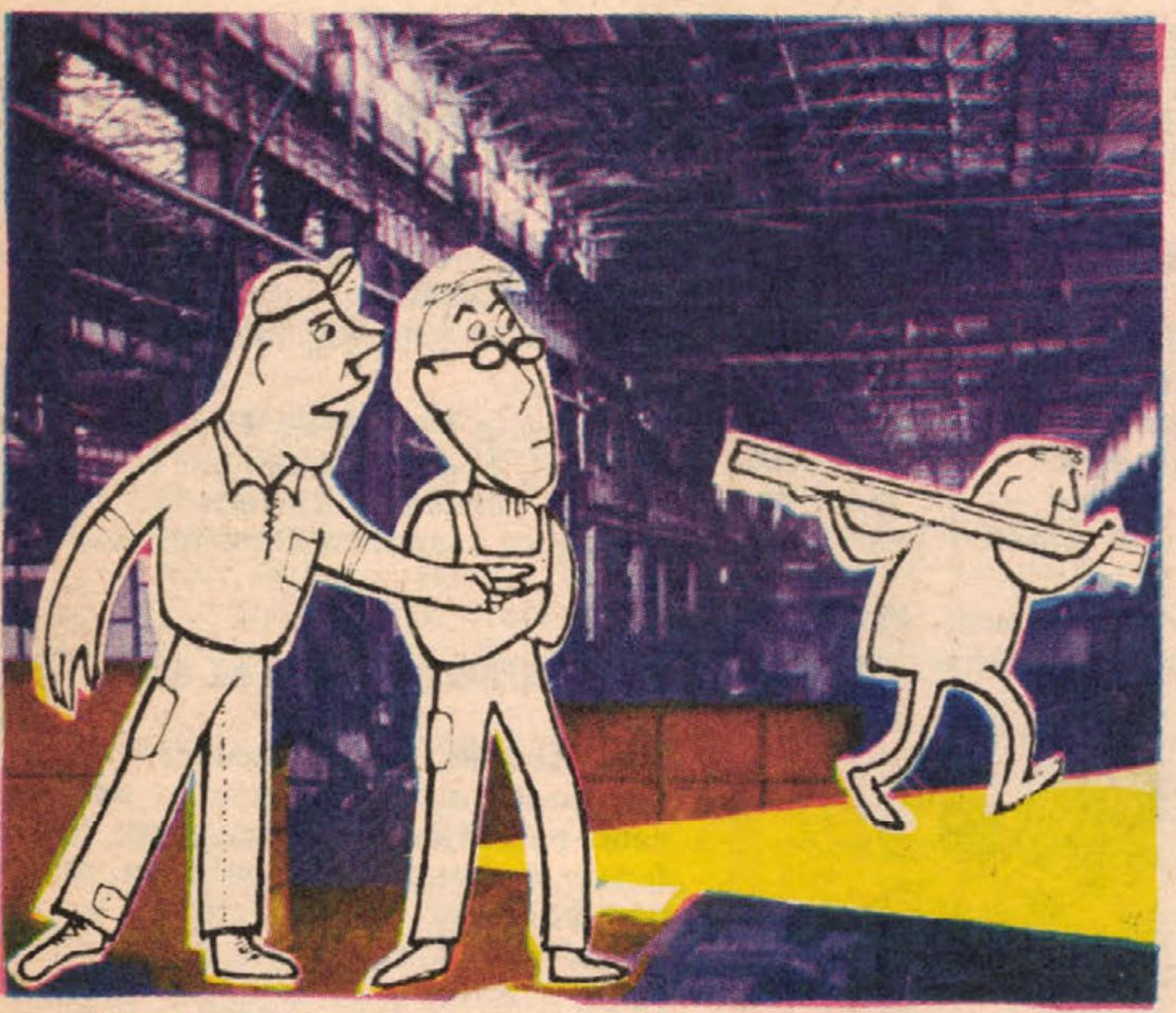

– Ugyanannyi fizetést kap, mint én, mégis folyton dolgozik.

METRÓ-HUZAT

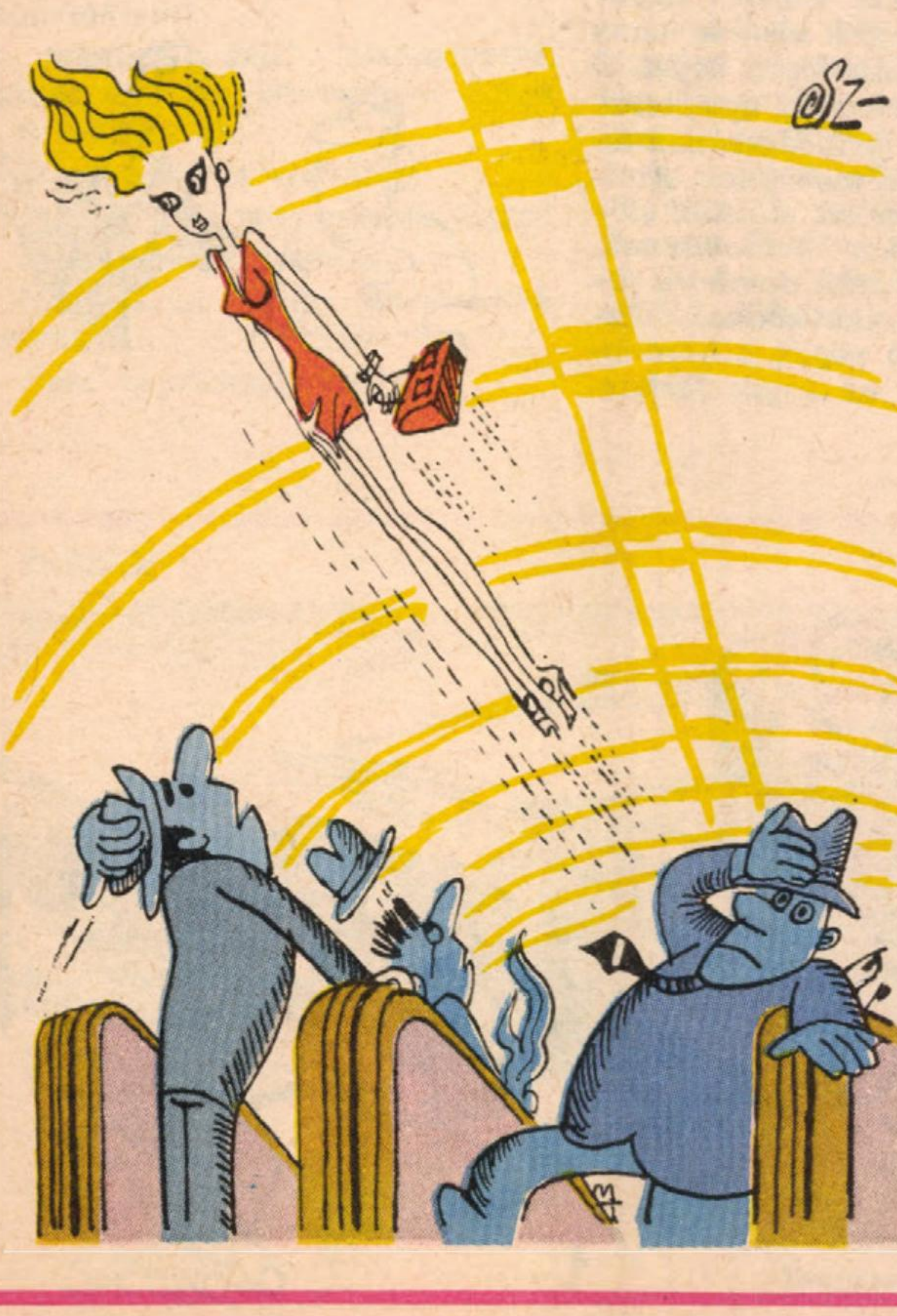

IRODALMI LAKOMA

Mindennek az az átkozott meleg pogácsa volt az oka!

De ugorjunk vissza időben. A televízió megbízott egy irodalmi forgatókönyv elkészítésével, amelyre egyórás könnyűszimfóniát ír egy kitűnő zeneszerző; újfajta, modern revüt tervezett a dramaturg, és a munkába természetesen bevonta a jövendő mű rendezőjét is. Mivel az egyórás darabban szöveg nem hangzik el, sok-sok ötletet kellett papírra vetni. Természetes az is, hogy a leírásra kerülő ötletekhez valamennyien hozzá akartak járulni, és ez sok összejövetelt vont maga után.

Igen ám, de a televízióban a dramaturgok a rendezőkkel közösen tíz-tizennégyen zsúfolódnak egy szobácskában, ahol két nyugtalan telefon is cseng állandóan; itt a megbeszélések teljesen reménytelenek. Néha egy-egy csoport megpróbálkozott azzal, hogy a büfében ver tanyát, de az utóbbi időben a büfé területét megnyírbálták, és a zsúfoltság még nagyobb, mint a szobákban. Egyes csoportok a környező eszpresszókat szállták meg, de itt sem találtak ideális munkafeltételekre: a szomszéd asztalnál ülők állandóan beleszóltak a még bizonytalan lábon álló dramaturgiai fordulatokba vagy egyszerűen csendre intették a munka és a vita hevében hangoskodókat.

Így merült fel az a megoldás, hogy egymás lakásán jöjjünk össze megbeszélésre. Hogy az összejövetelek ne rendítsék meg a házigazda anyagi helyzetét, puritán vendéglátásra köteleztük egymást: csupán kávé, cola szerepelhet a műsoron. Az első vendéglátó én voltam.

Gondoltam, nem esik csorba az étrend puritán jellegén, ha olcsó, de jóízű és tápláló, friss pogácsákat veszek. Társaim valóban nagy örömmel és falánk étvággyal fogadták szerény újításomat és — pogácsánál ez nagy szó! — egyetlen morzsa sem maradt belőle.

Amikor a dramaturg került sorra, meleg túrósbélest vásárolt a kávé mellé, ez is elfogyott az utolsó csöppig. A következő összejövetel színhelye a zeneszerzőnk otthona volt.

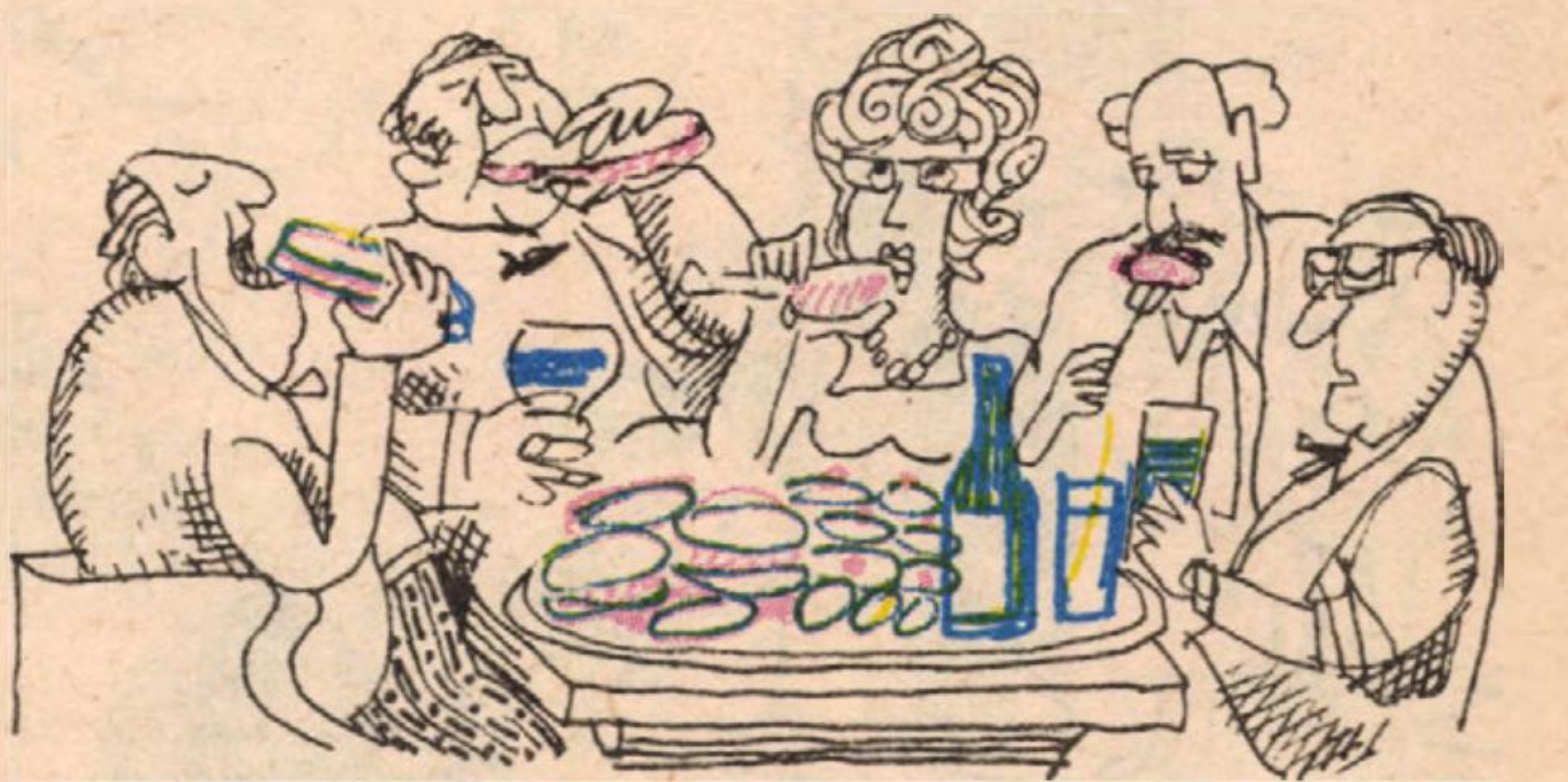

Budapest térképének a legszélén lakott, bájos, magaálmodta kétszintes házikóban. Kemény télben mentünk ki hozzá, és jólesett egy korty szesz és a hozzá feltálalt frissen sütött házi sajtos tészta. Egy-egy kalapravalót elfogyasztottunk, később csengő jelezte, hogy valamilyen étel ismét elkészült a konyhában. Így pompás húsos pacsnikat kaptunk, tejszínhabos őszibarack befőttet, fagylalt bevonattal. A munkánkról alig esett szó, csak faltuk a földi javakat, nem tudtunk betelni vele. Távozáskor kocsinkat belepte a hó, kiásása után jólesett a pohárka bundapálinka és a forró kolbász-szeletkék, porhanyós cipóban.

Lassan kigömbölyödtünk, de jegyzettömbömön csupán két karácsonyfa rajza díszelgett az ötletek helyett, s a többiek sem álltak jobban. Gondoltuk, majd a rendező lakásán abbahagyhatjuk ezt az esztelen zabálást és végre munkához láthatunk.

A rendező azonban úgy gondolkozott, hogy ő is kitesz magáért. Házastársa hosszas telefonokat bonyolított le rokonságával, ételreceptek ügyében. Eredményesen. Eltompult aggyal, de kitágult gyomorral láttunk neki a földi javaknak: a földimogyoróval ízesített, mustárba és kapros zsírba hengergetett húsgombóckáknak, juhtúrós fánkoknak.

Szerencsénkre valamennyien elrontottuk a gyomrunkat, úgyhogy a legközelebbi összejövetelen csupán gyógyvizeket és keserű tea-preparátumokat kortyolgattunk. Viszont ragyogóan dolgoztunk, és sikerült létrehozni a forgatókönyvet.

Bemutató jövő tavasszal, ideiglenes címe: „Enni tudni kell!" Nagy hazai sikerre számítunk!

Tardos Péter

PESTI AUTÓS

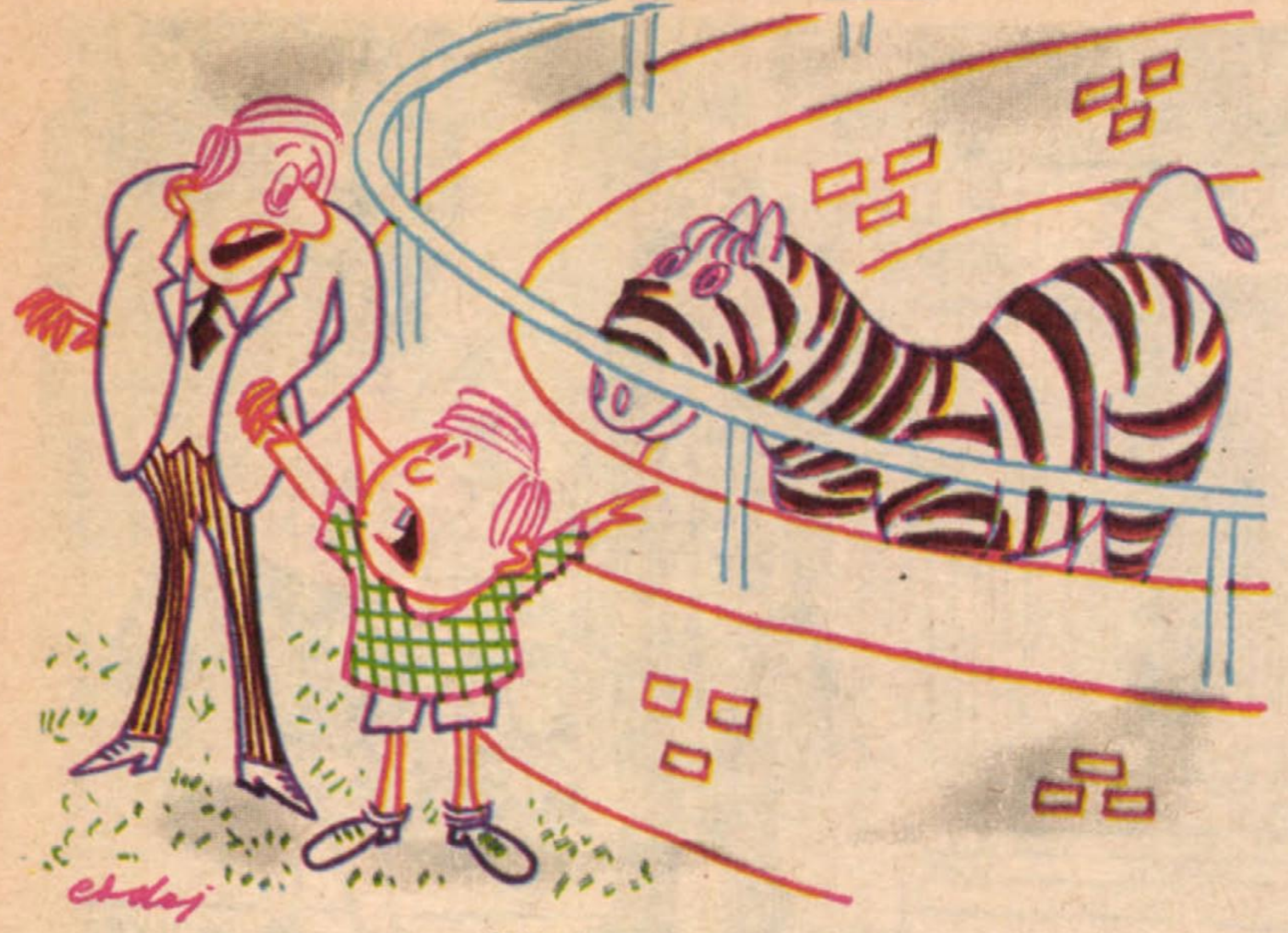

– Álljunk meg, apu, zebra!
– Zebránál nem állok meg!

SZERENCSÉS KOCSMAI VENDÉGEK

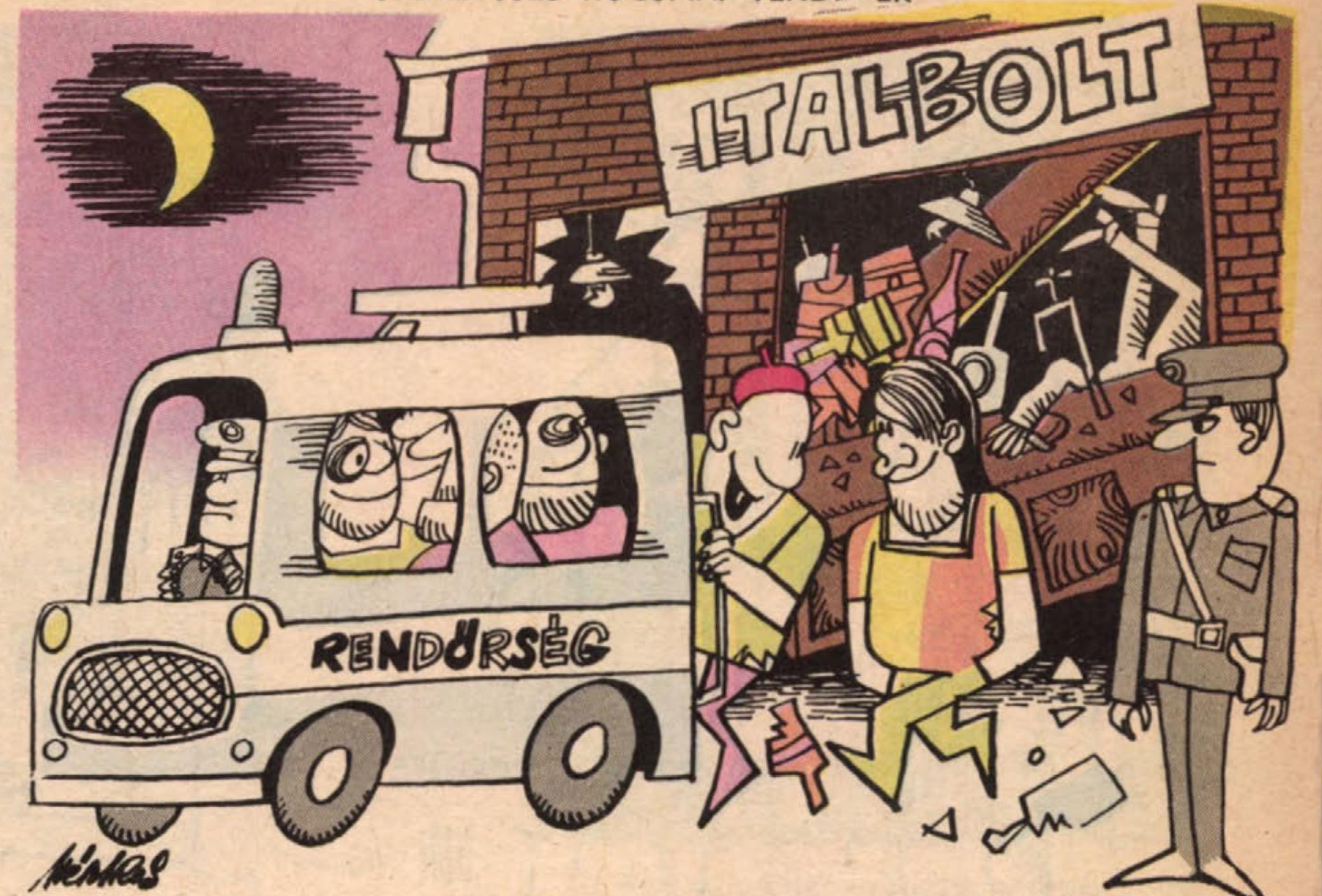

– Úgyis elment az utolsó busz!

JÖVŐ

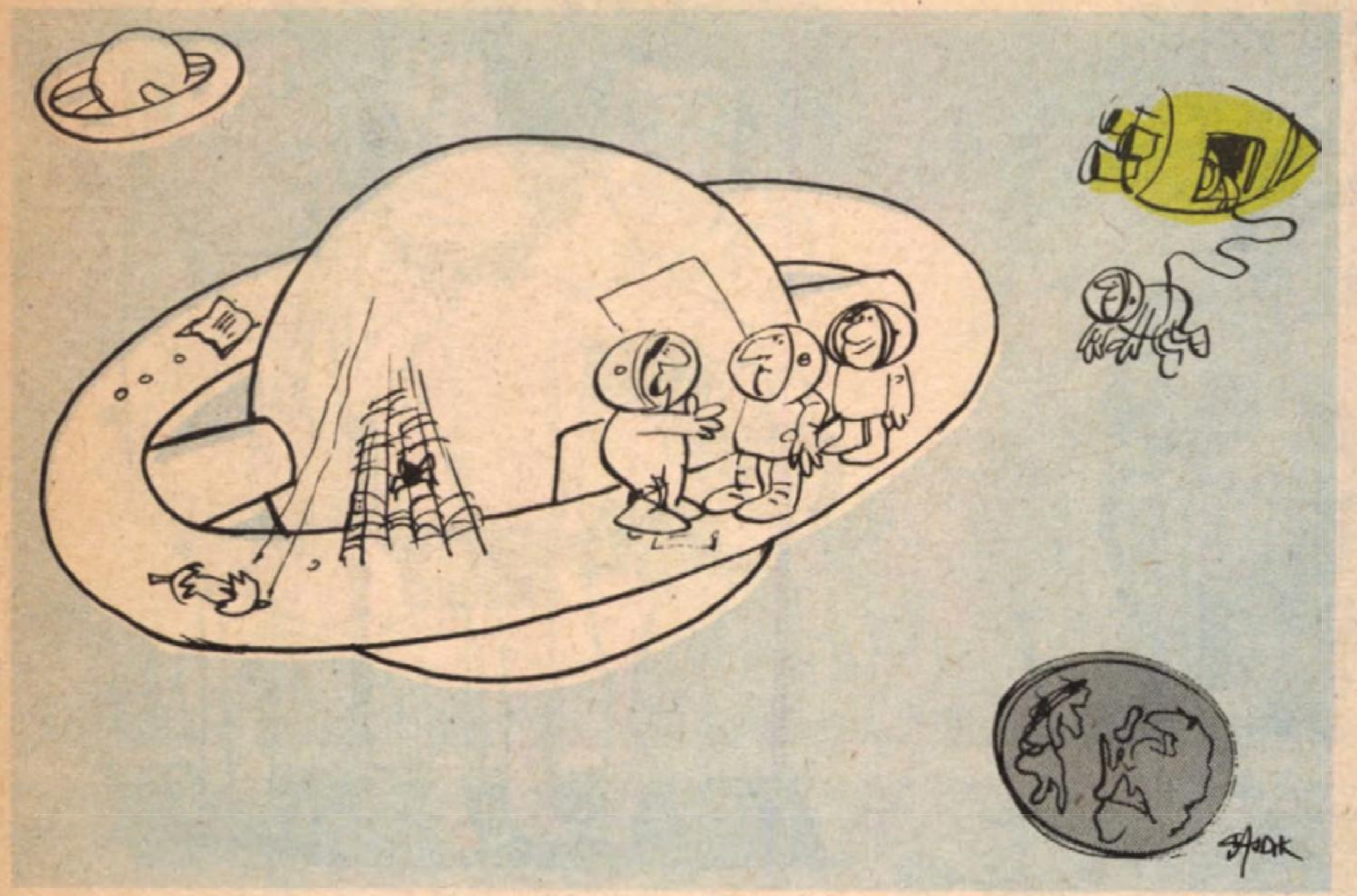

– Megint hat űrhajós jött? És takarítónő egy sem?

VÁLLALATI ÜDÜLŐBEN

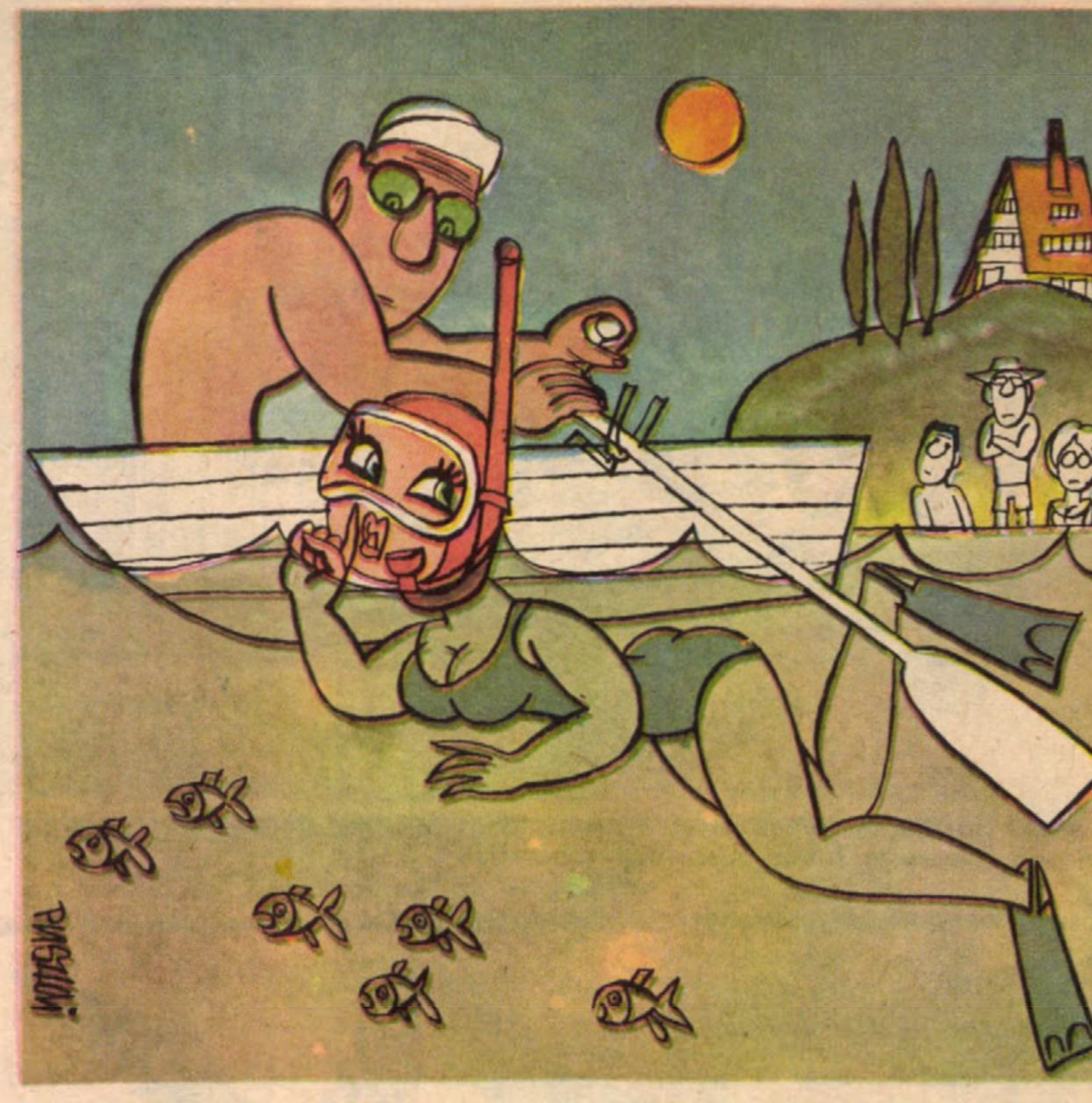

– Evezzen ki a mélyvízbe! Én majd a víz alatt megyek maga után.

CSAPDA

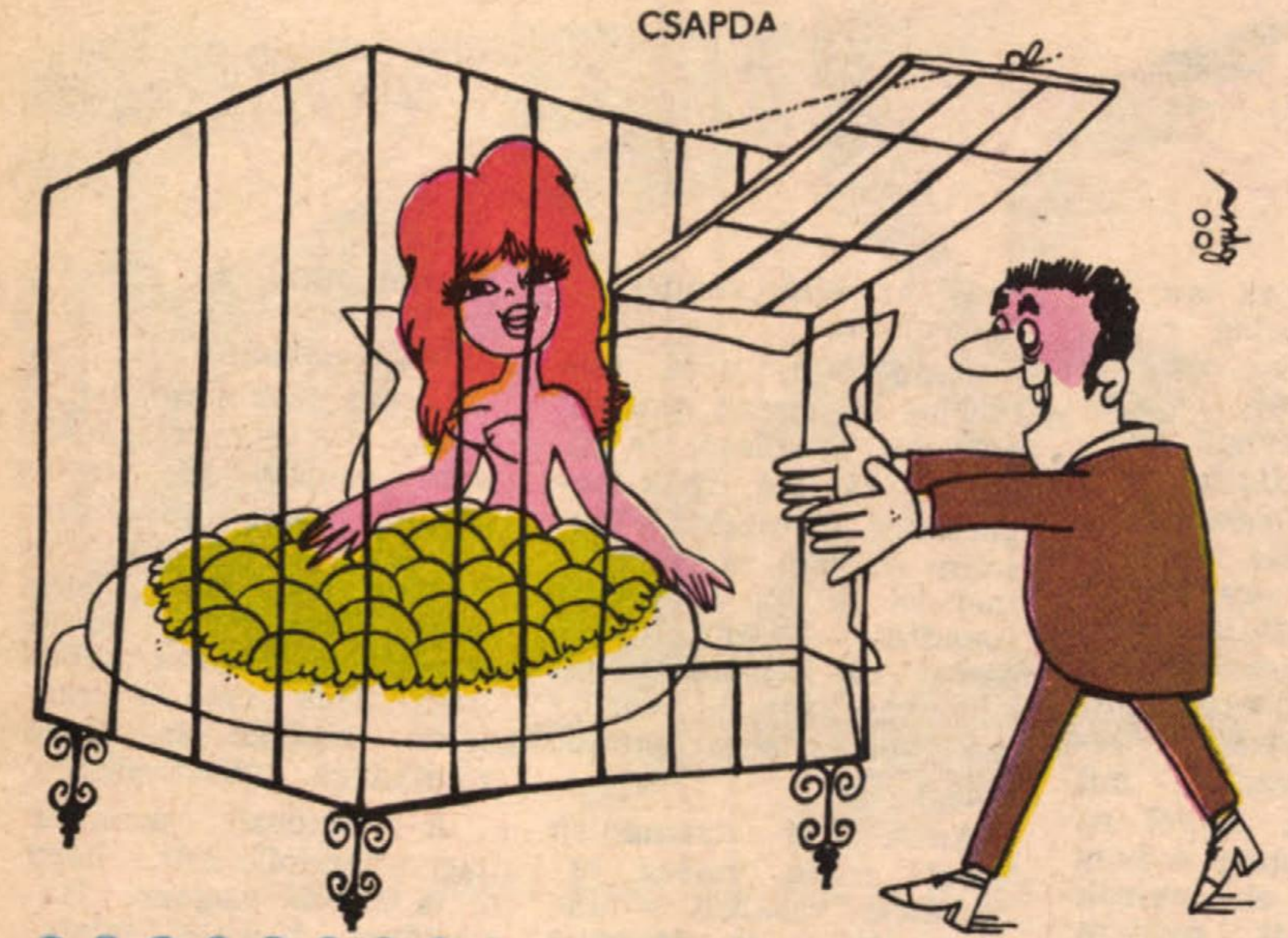

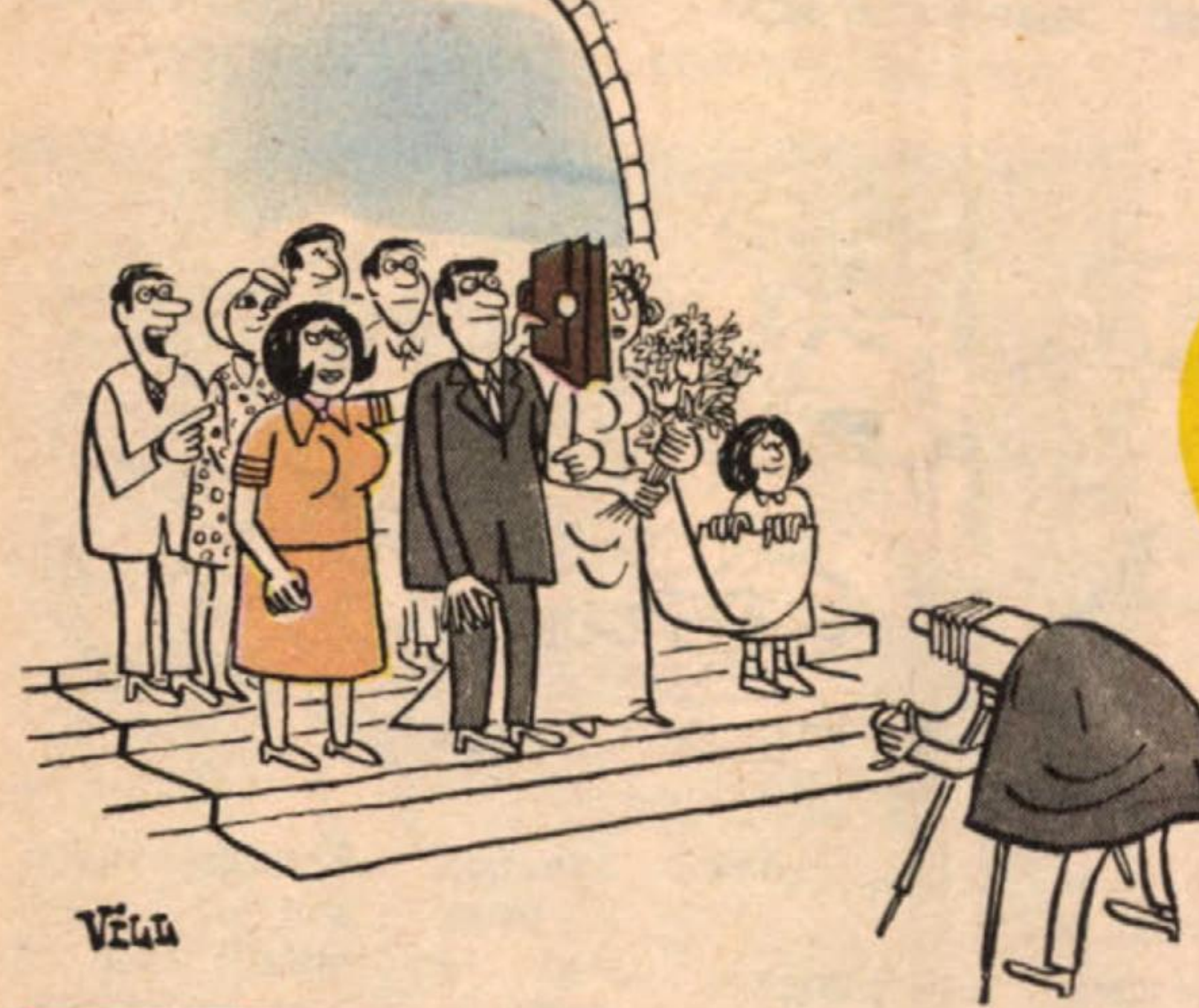

A MAMA

– Az utolsó pillanatig ellenezte az esküvőt...

BALATONI APRÓSÁGOK

EGY ÜDÜLŐVENDÉG FELJEGYZÉSEI

FARKASOSDI

Rengeteg kisgyerek van az üdülőnkben. Három-öt év közöttiek. Egyik aranyosabb, mint a másik. Szépek, kedvesek, barátságosak. Amikor esik az eső — mi mást tehetnének? —, az emeleti folyosókon játszanak.

Legtöbbször farkasosdit. Ezt a játékot a folyosó topográfiai körülményeinek gondos figyelembevételével alakította ki a gyermeklelemény.

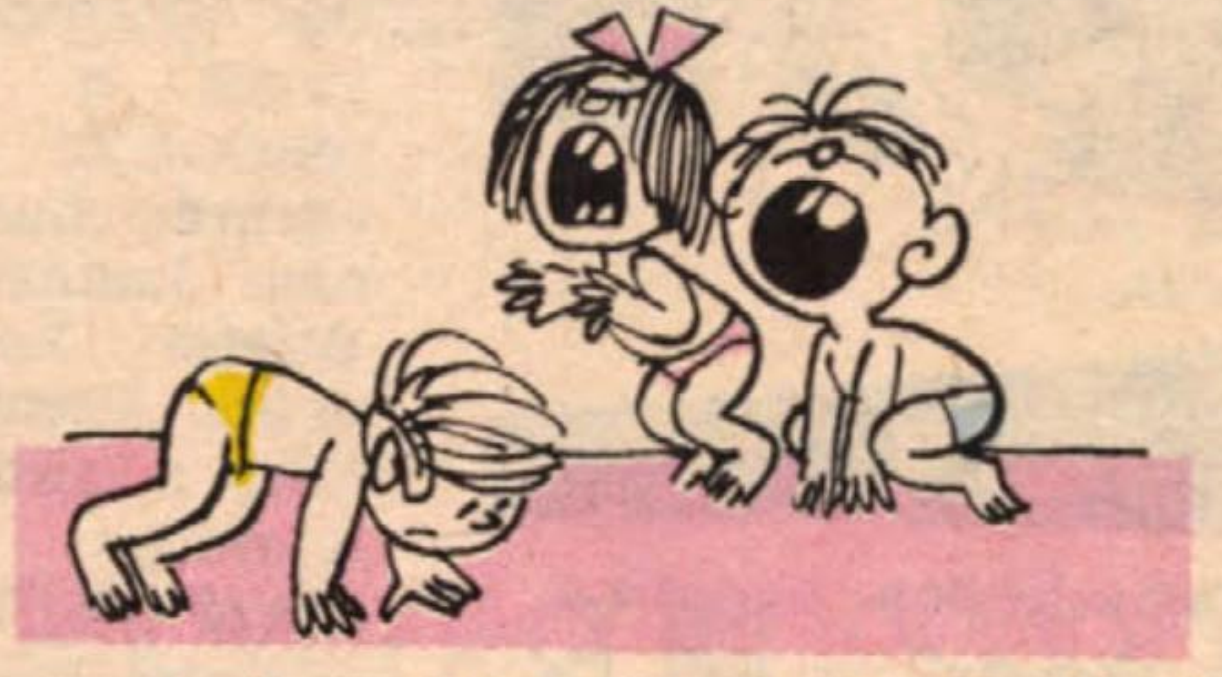

A farkasosdinak az a lényege, hogy a folyosó egyik végéről négykézláb elindul az egyik kislány vagy kisfiú. Másik és bánatosan béget. Ő a bárányka. A farkasok, ugyancsak négykézláb, az ajtómélyedésekben leselkednek és halkan morognak. Amikor a bárányka elvonul előttük, előugranak, rémisztően felüvöltenek, rápaskolnak a bárányka domború felületére, majd visszahúzódnak. Aztán a folyosó túlsó végén a báránykából farkas lesz, az egyik farkasból pedig bárányka. És kezdődik minden elölről.

Panaszos bégetés, morgás, farkasüvöltés...

Én pedig lecipeltem Pestről az írógépemet, hogy amikor nem lehet napozni, fürdeni, kirándulni, majd a nyugodt csendben zavartalanul írogatok.

ÜZENET ÉS VÁLASZ

— Kedves főnök kartárs — panaszkodik az egyik vendég az étterem vezetőjének —, nagyon finom lenne a koszt, csak minden agyon van borsozva. Még a levesek is. Tekintettel kellene lenni a gyengébb gyomrúakra.

— Önnek tökéletesen igaza van — bólint a főnök. — Magam is sokat szenvedek miatta, százszor kértem már a főszakácsot, ne tegyen annyi borsot, paprikát az ételbe, mindig azt feleli, hogy a magyar konyha karaktere pont ennyi borsot, paprikát kíván.

— Melyik a főszakács? Az a nagydarab, bajuszos, szúrós szemű?

— Nem, az a cukrász. A főszakács kicsi, szőke, sovány.

— Akkor legyen szíves, mondja meg neki, azt üzenem, hogy ez tűrhetetlen állapot, fel vagyok háborodva!

— Kérem, én megmondhatom...

....

— Nos?

— Megmondtam. Tisztelettel kéri, hogy ne tessék beleavatkozni a dolgába. Ő megtanult főzni, a kedves vendég tanuljon meg fogyasztani.

FOGALMAZÁS

— Mondd csak, Zsuzsika, mi volt az az éktelen ricsaj ma korán reggel a szobátokban?

A feketére sült, hosszúcopfos, négyéves amazon közönyösen vonja meg a vállát.

— Verekedtek a szüleim.

— Igazán?! És min vesztek össze?

— Nem vesztek össze.

— Hát akkor miért verekedtek egymással?

— Nem egymással. Velem.

NÁTHA

— Kész vagyok! — panaszkodik szomszédom, a Zsuzsika apja. — Prüszkölök, köhögök, nagyon megfáztam. Mert olyan könnyelmű vagyok.

— Hogyan történt?

— Kora hajnalban kimentem a verandára.

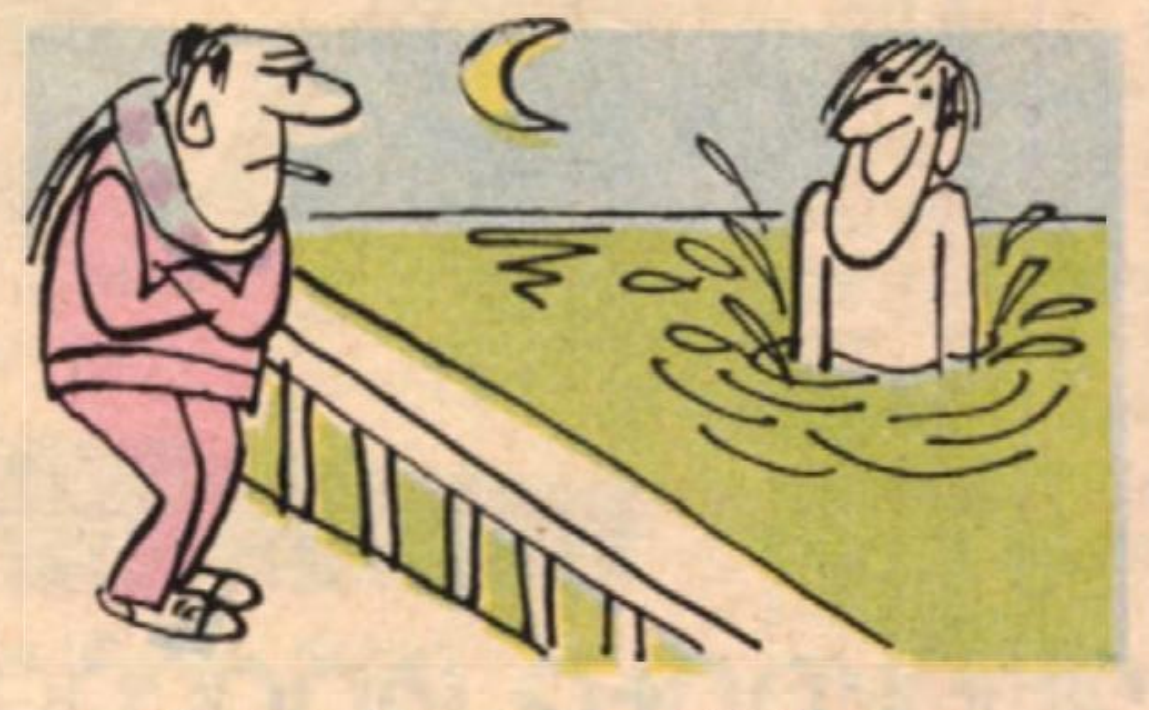

— Pizsamában? Mezítláb?

— Nem, tréningruhát is húztam, zoknit, tornacipőt.

— Hát akkor?

— Az a német fiatalember, aki tegnap érkezett, belement a Balatonba. Vagy félórát pancsolt benne. Lehet, hogy tovább is lubickolt, én már nem néztem, visszamentem a szobámba. A rádió akkor mondta be, hogy a Balaton vizének hőmérséklete 15 fok. Azóta egyfolytában prüszkölök, köhögök, kész vagyok.

Kürti András

A HÍZELGŐ

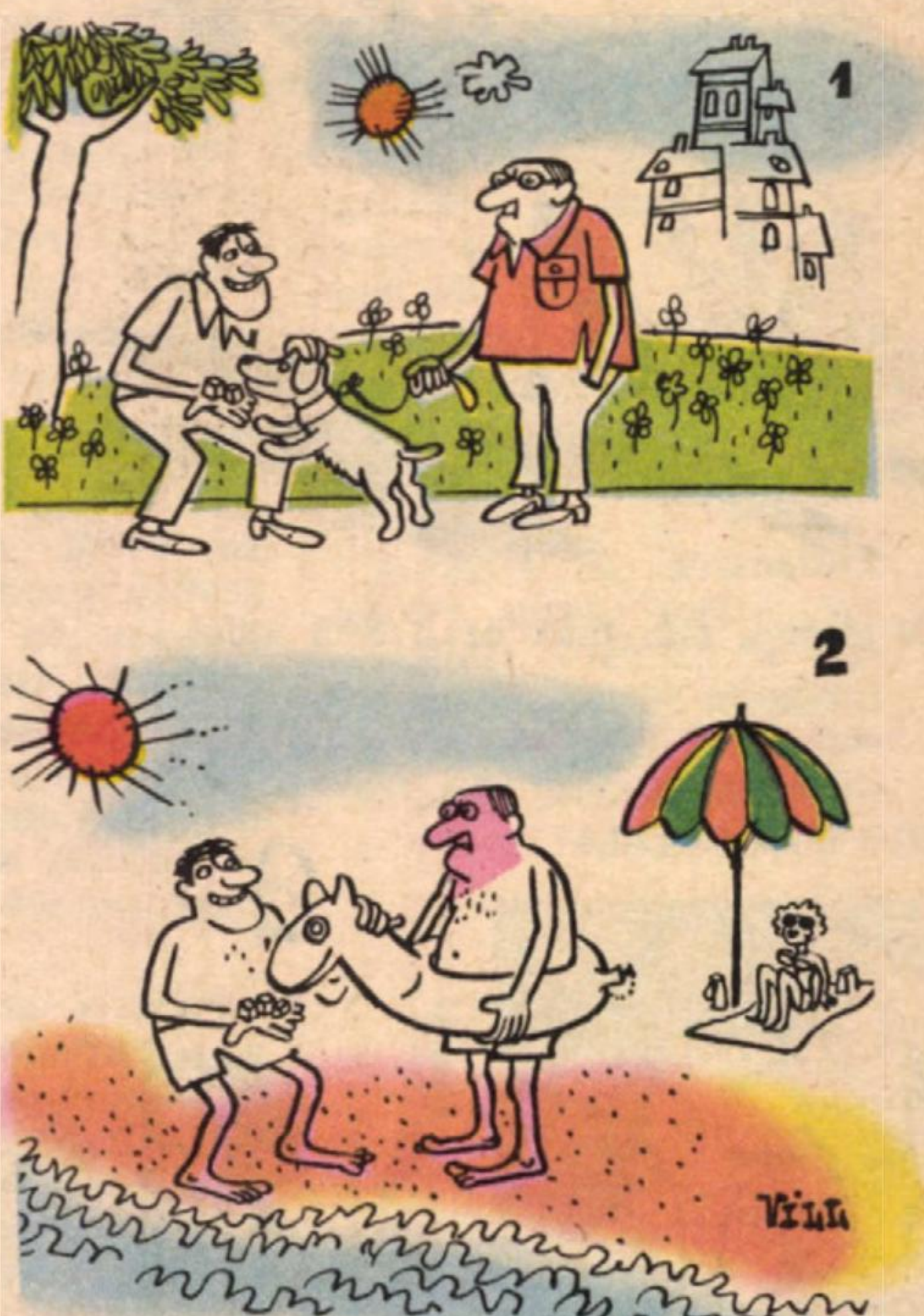

TILOS A HANGROBBANÁS

A Reuter-hírügynökség szerint Angliában törvény készül, amely megtiltja Nagy-Britannia területe fölött a hangnál gyorsabb repülőgépek forgalmát. Az ok: a szuperszónikus gépek elviselhetetlenül hangos hangrobbanással idegesítik az amúgy sem idilli csendben élő embereket.

A tilalom – hír szerint – nem tesz kivételt az angol–francia „koprodukcióban" készülő Concorde-repülőgéppel sem.

Még nem késő! A nagyszabású vállalkozás még mindig áttérhet díszhintók gyártására!

VISSZATÉRÉS

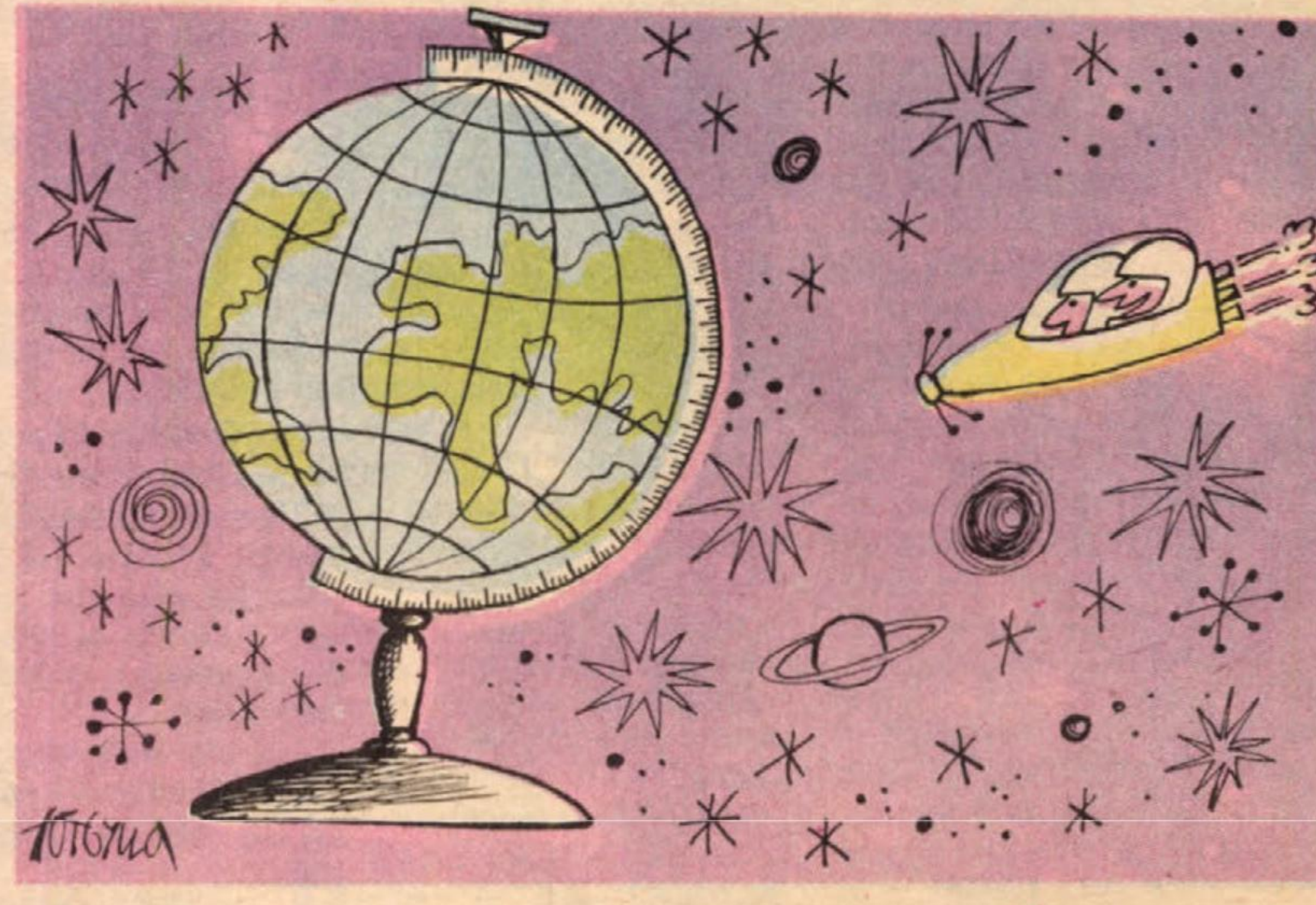

– Tényleg olyan, ahogy az iskolában láttuk!...

BALATONI HÉTVÉGE

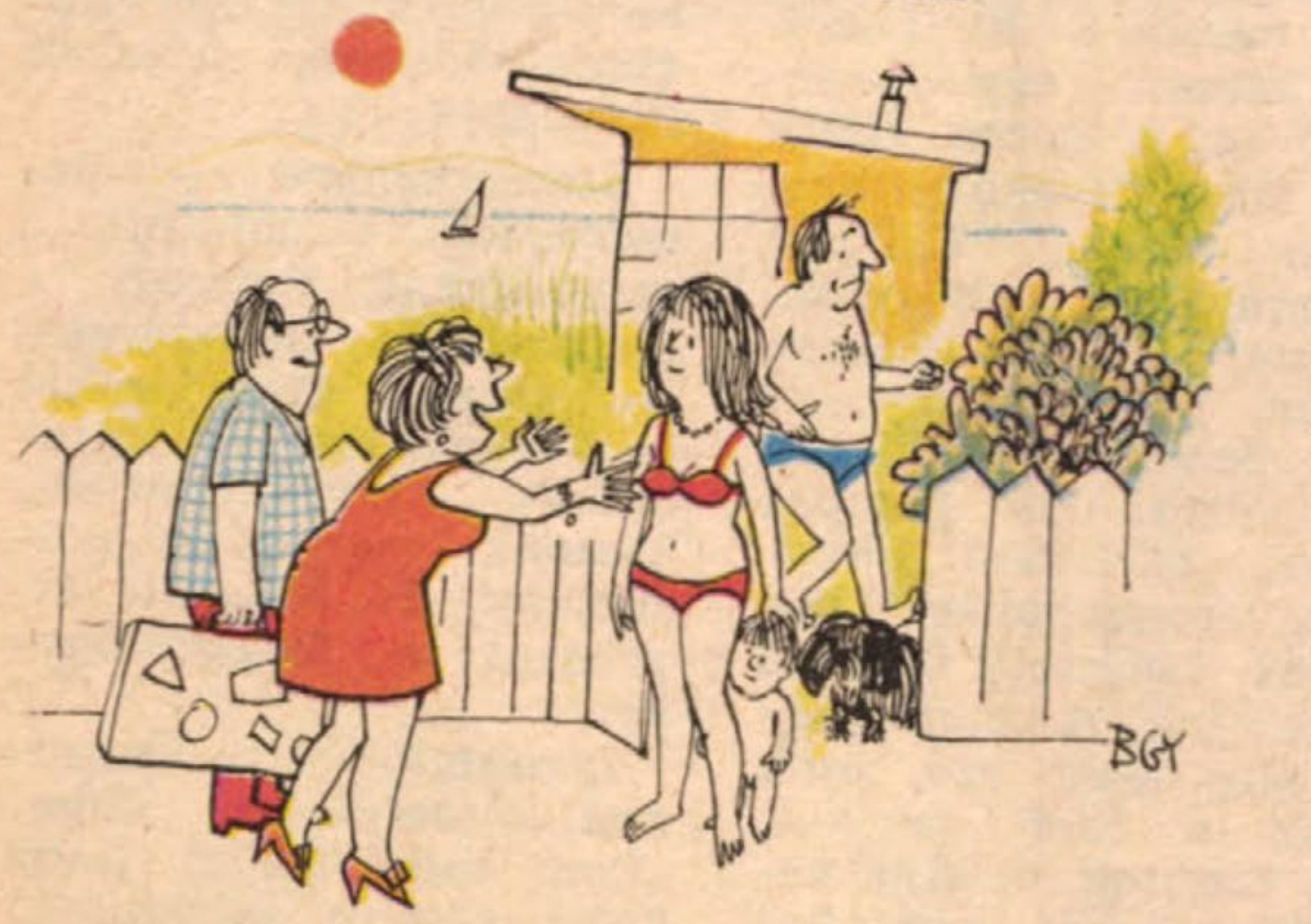

– Hozzátok jöttünk, édesem. Tényleg nem ismersz meg?

A NAGY KALAND

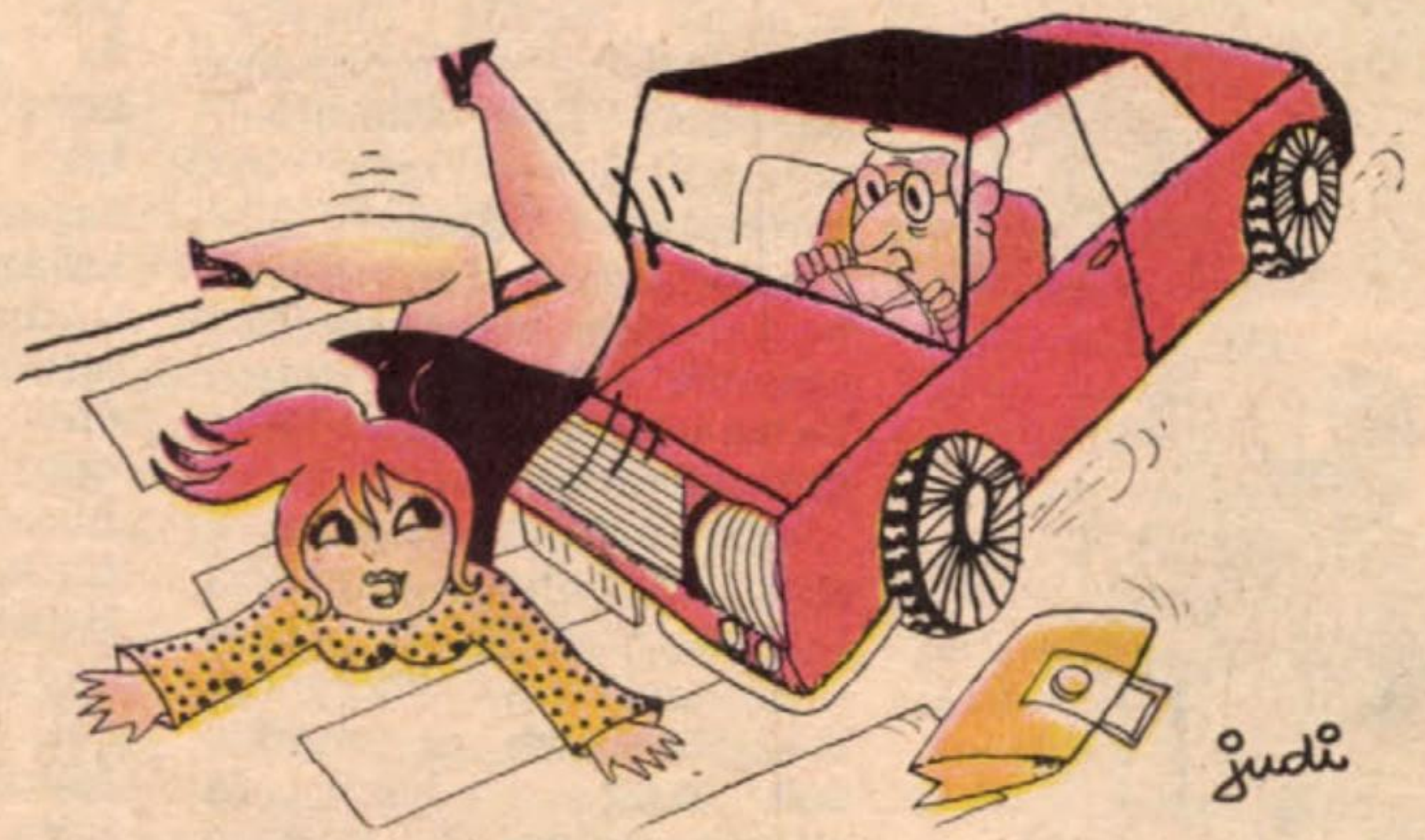

– Végre! Csakhogy velem is történik valami!

KARRIER

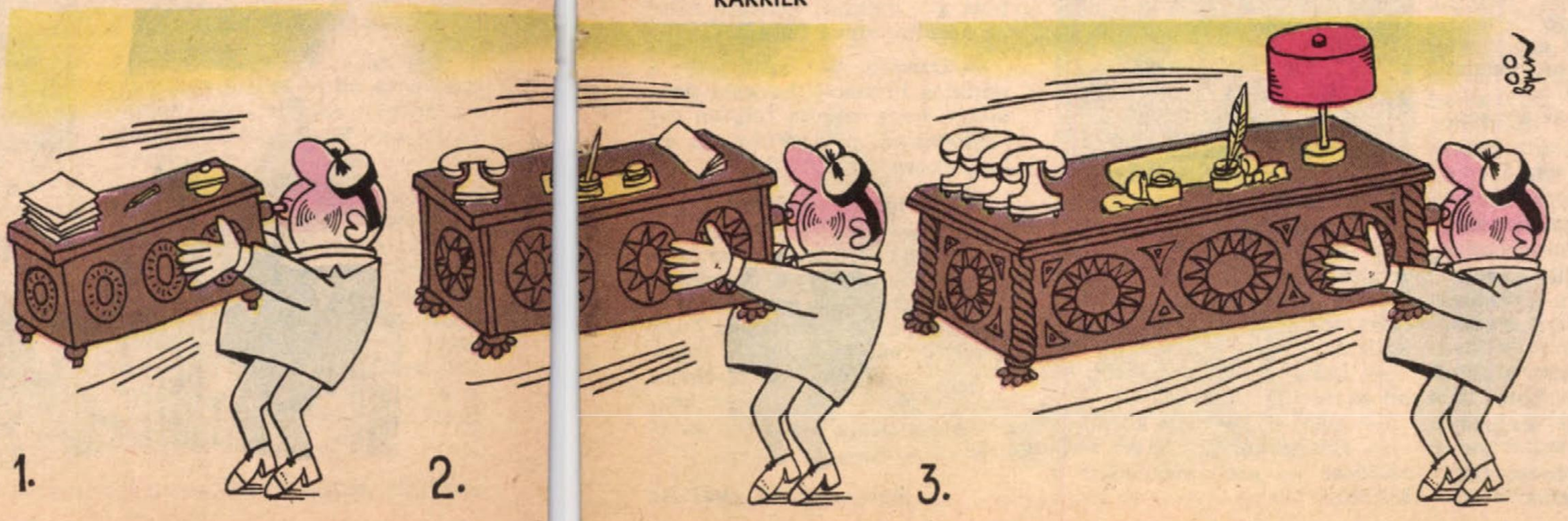

FÉLEVI ZÁRLAT

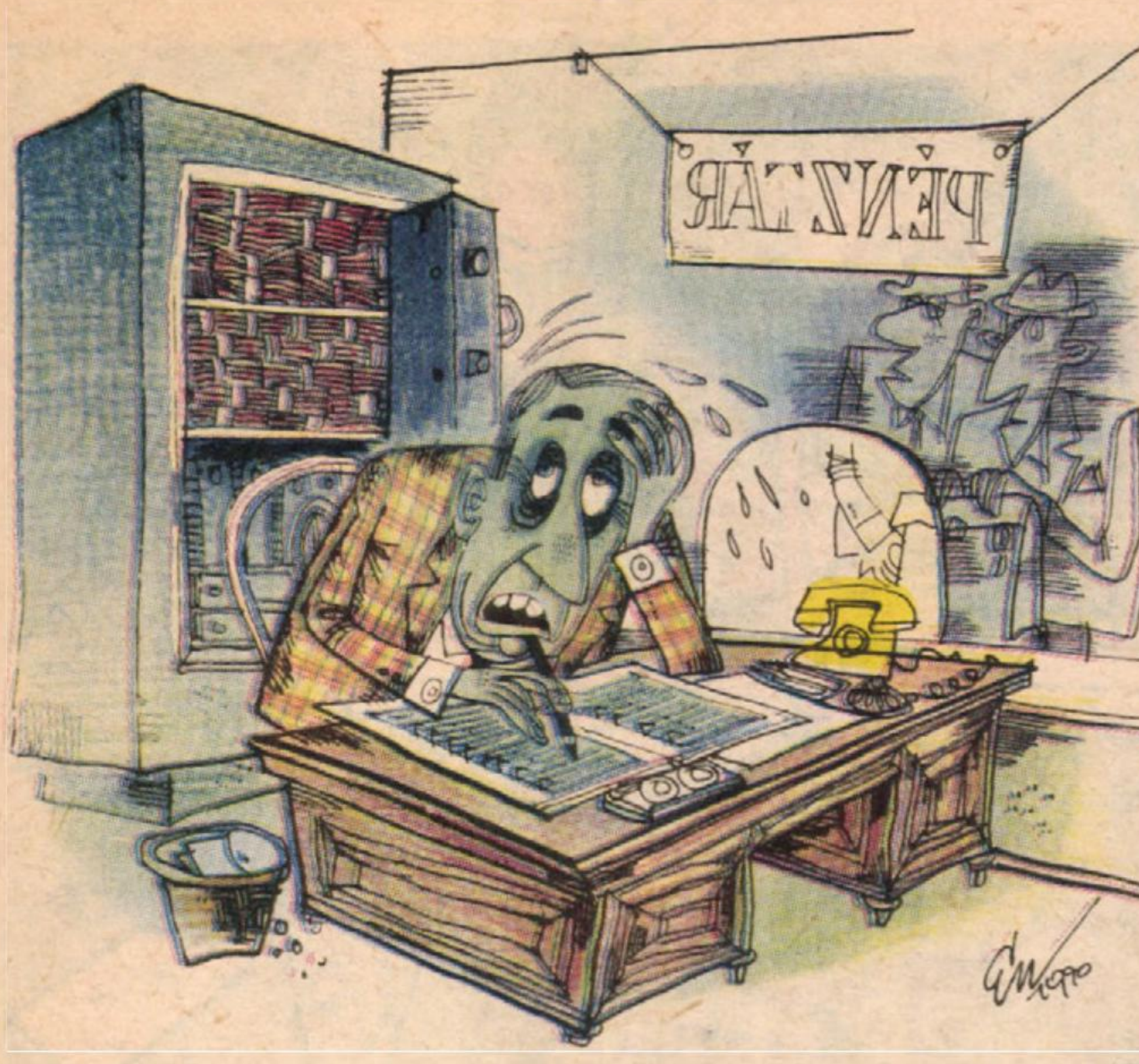

– Borzasztó, kétszázezret sikkasztottam, és még mindig van tizennégy forint húsz fillér többletem...

MINDENKIT A MEGFELELŐ HELYRE!

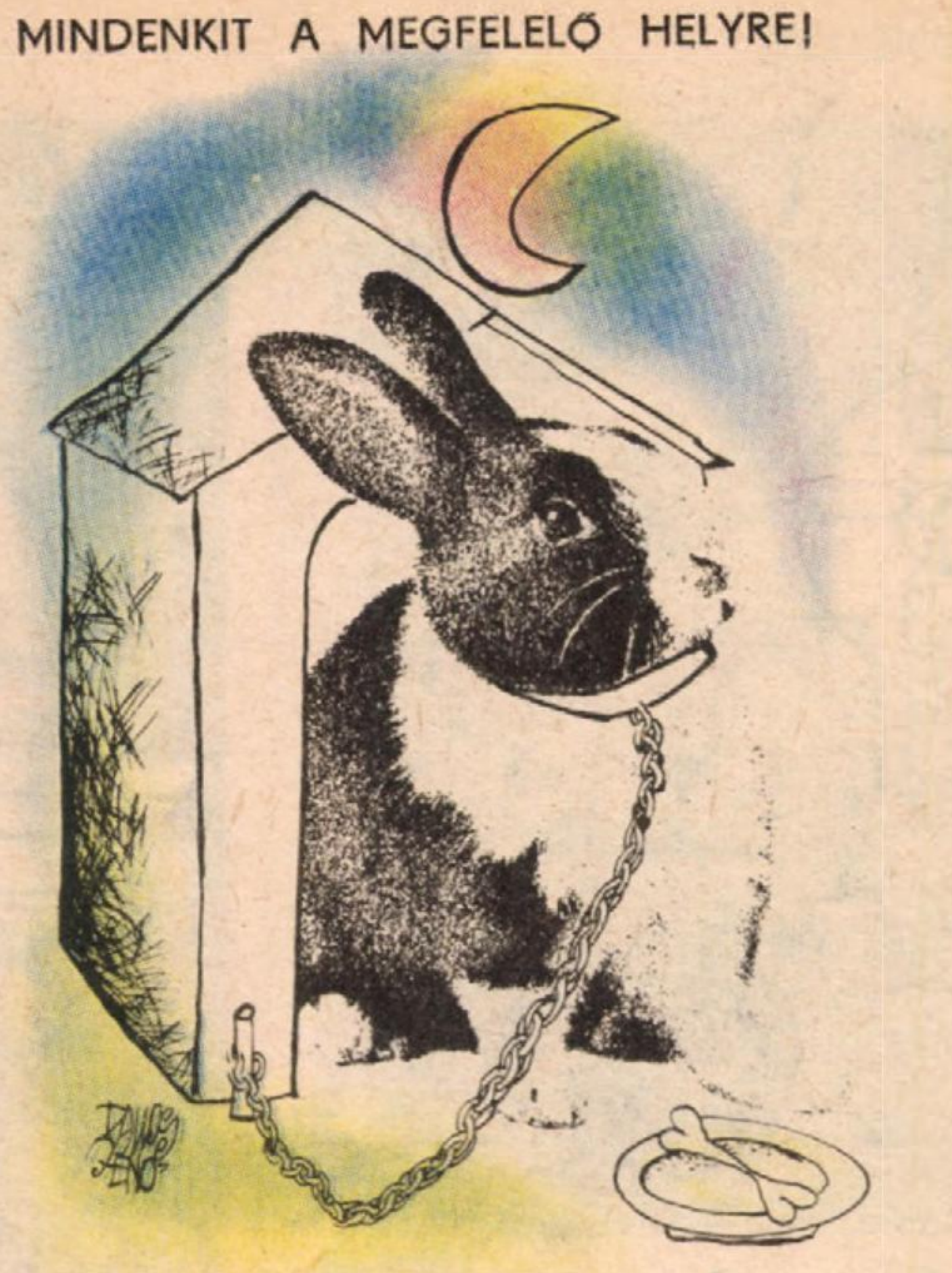

USZODAI „EGYENJOGÚSÁG"

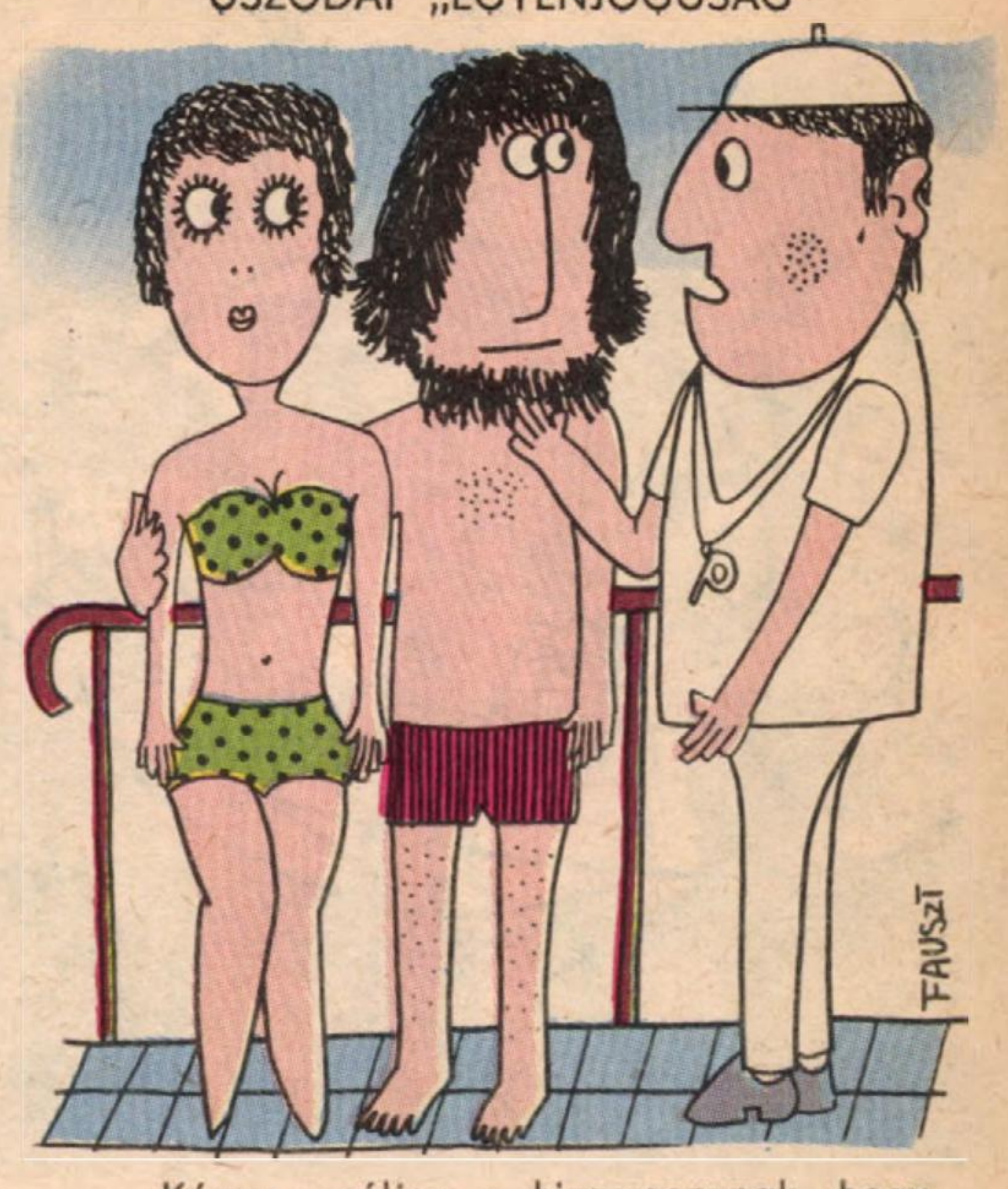

– Kérem, szóljon a kisasszonynak, hogy neki kötelező az úszósapka viselése!

CSODA A REPTÉREN

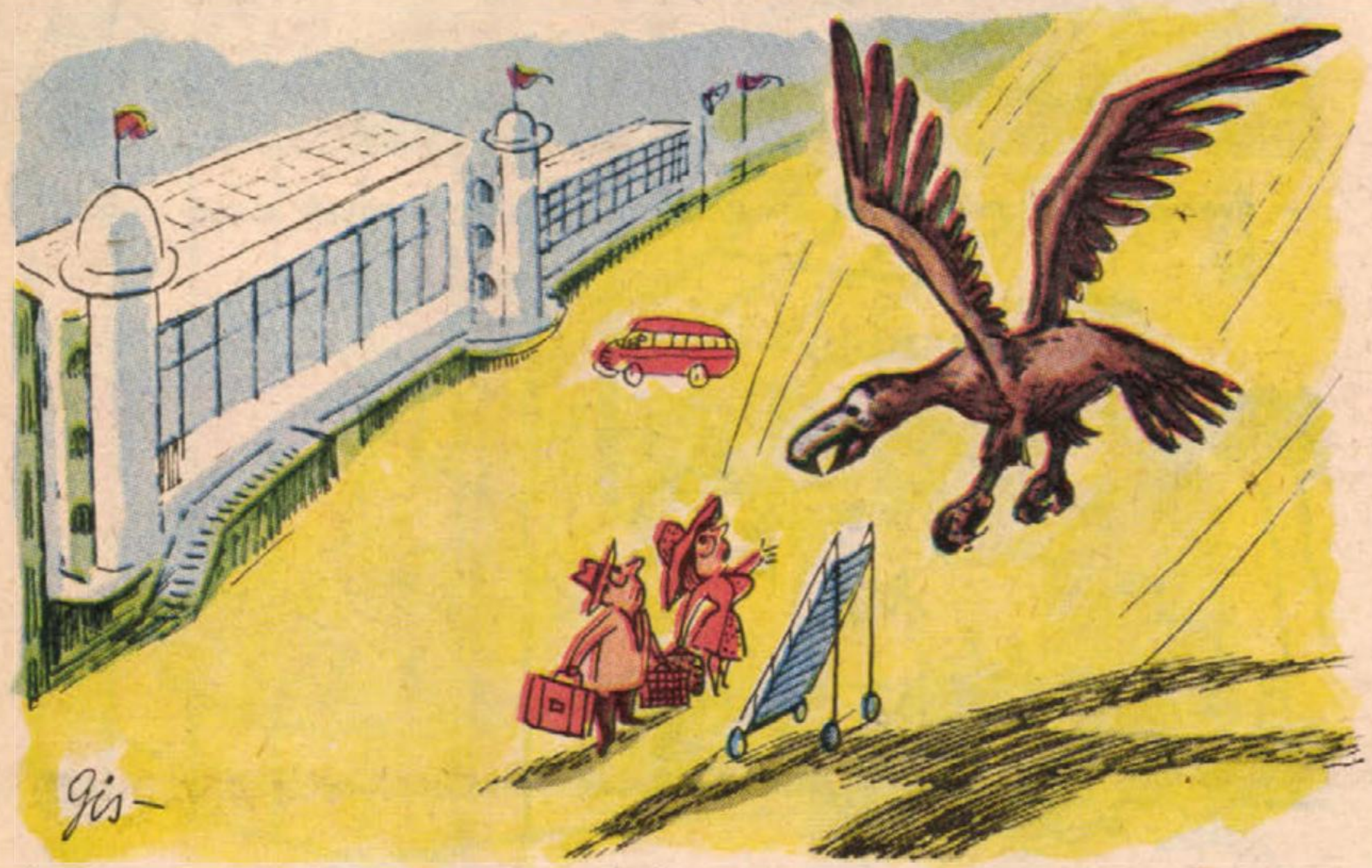

– Lekéstük a MALÉV-járatot, már csak ez a SAS indul.

ALKOTÓI KRÍZIS

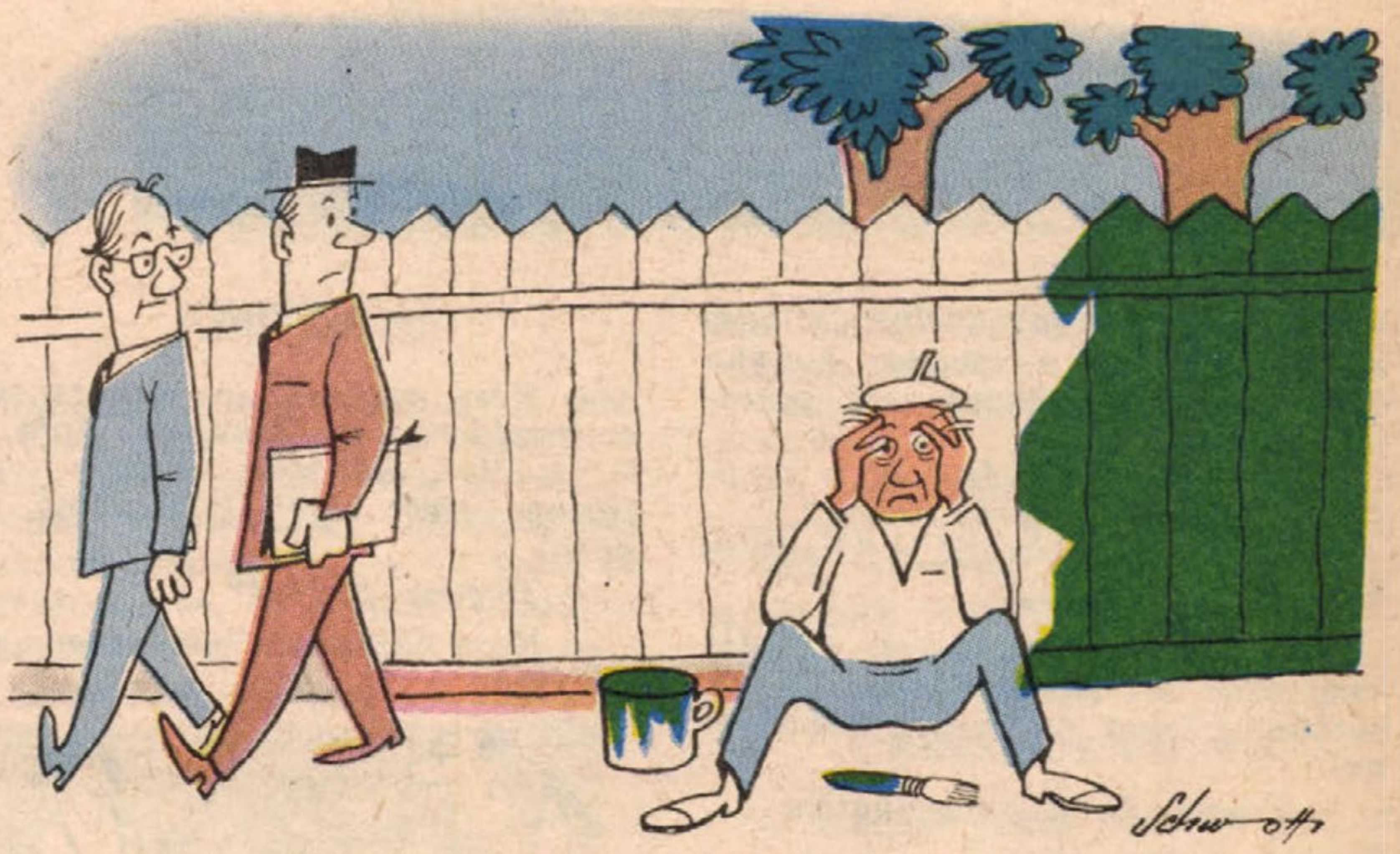

– Miért nem festi tovább?
– Új utakat keresek...

SZŐKE HAJAT VÁSÁROL EGY IPARVÁLLALAT

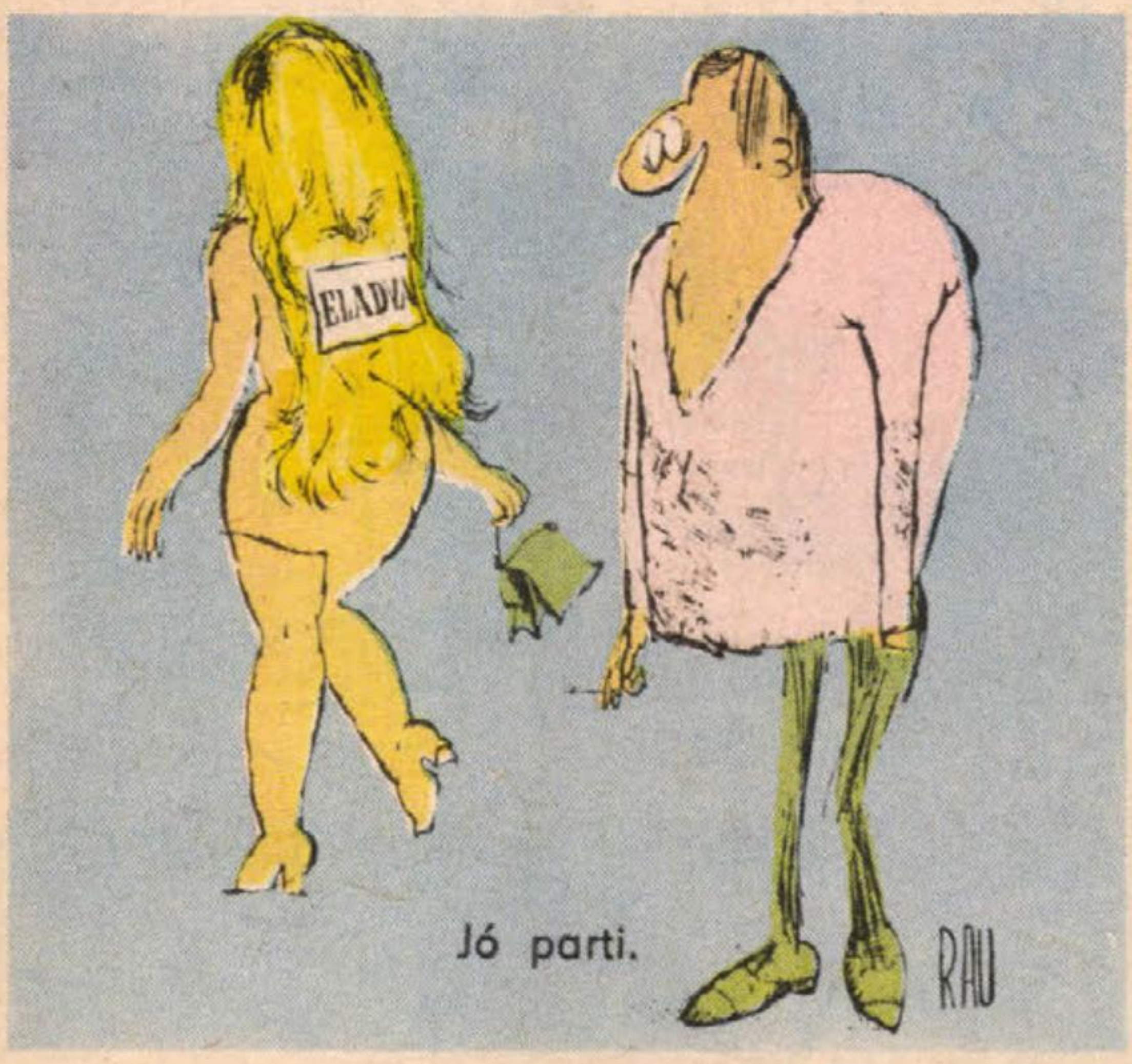

Jó parti.

PÁLYAVÁLASZTÁS ELŐTT

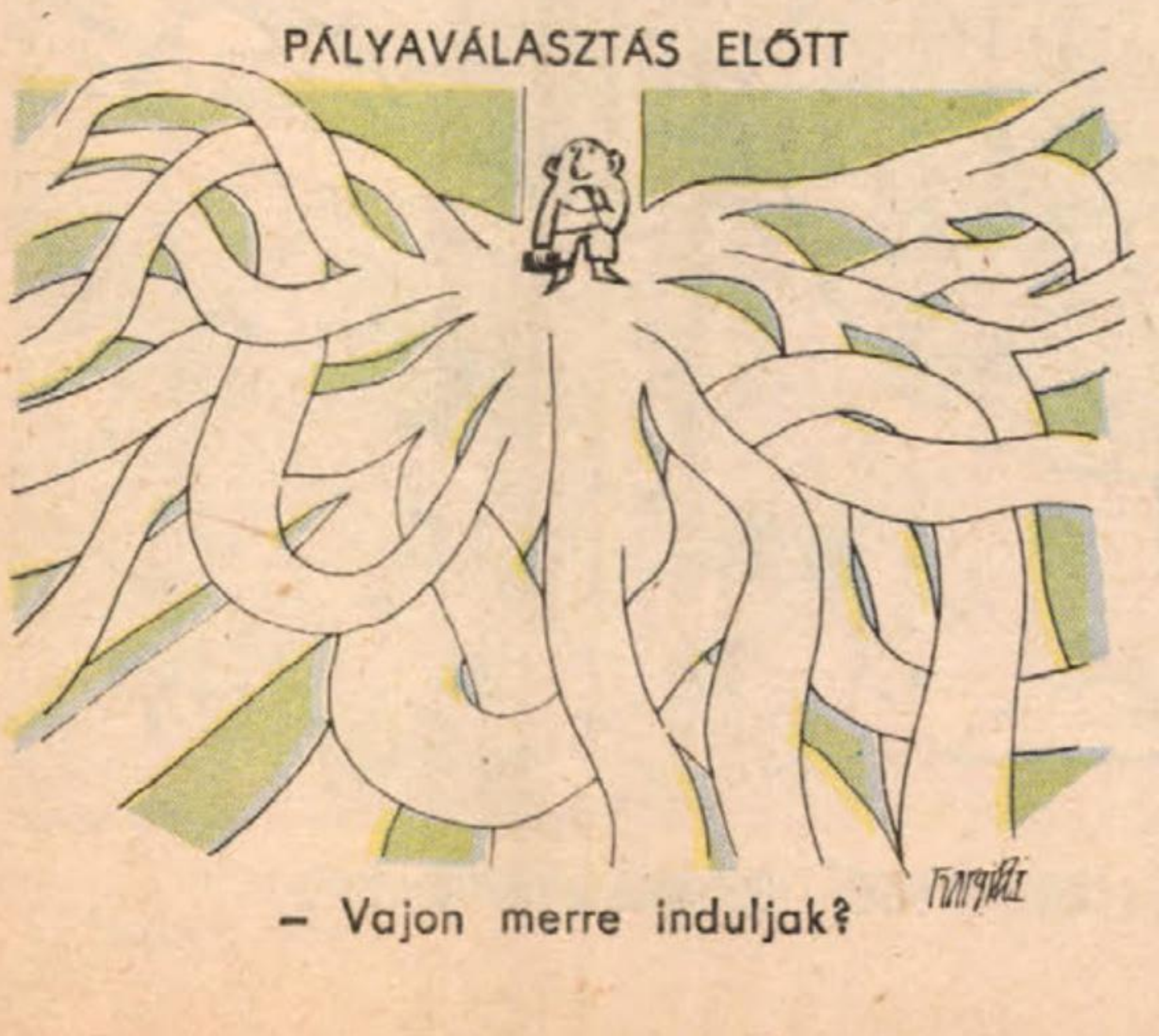

– Vajon merre induljak?

a VILÁG anekdota kincséből

Honoré de *Balzac*ot, a francia regény nagymesterét addig unszolta egy dúsgazdag bankár, míg elment hozzá vacsorára.

A bankár gazdag volt, ezenkívül fukar és dicsekvő. Balzac egész este kínosan feszengett.

— *Mit szól ehhez az óborhoz?* — kérdezte a házigazda. — *Ugye, hogy isteni!*

Balzac végigmérte az aprócska palackot:

— *Korához képest elég kicsire nőtt az üvegje.*

Vacsora után a bankár szivarral kínálta az írót.

— *Ez aztán a valódi havanna!* — dicsérte a vastag dohányrudat. — *No, milyen illata van?*

Az író megropogtatta a szivart, levágta, rágyújtott és szívni kezdte. Aztán megszólalt:

— *Nagyságához képest elég gyengén ereszti a füstöt.*

Nehéz vendég — gondolta a bankár, de azért nem állotta meg, hogy távozáskor meg ne kérdezze:

— *S hogy ízlett a vacsora? a remek raguleves... a pompás kappan... a finom parfé...?*

Balzac már felvette a kabátját, az ajtóból szólt vissza:

— *Hogy őszinte legyek, az ön fösvénységéhez képest valóban elég tűrhető volt...*

Thomas *Moore* angol költő, Byron barátja és életrajzírója, egy banketten szembekerült egy üresfejű „gentleman"-nel. A gavallér valahogyan magára akarta vonni a figyelmet, s ezért az asztalon keresztül odakiáltott a költőnek:

— *Igaz, Mr. Moore, hogy az ön édesatyja szatócs volt?*

— *Igaz* — felelte a költő.

— *Hát akkor ön miért nem szatócs?* — szellemeskedett a fiatalúr.

— *Bocsánat* — kerülte ki a választ Moore —, *igaz az, hogy az ön édesatyja úriember volt?*

— *De igaz ám!* — düllesztette ki a mellét a „gentleman".

— *Nos, akkor ön miért nem úriember...?!*

*

Thomas *Carlyle,* angol történetíró, a hőskultusz istápolója. *A francia forradalom* reakciós szellemű historikusa, magánéletében nem volt éppen derűs férfiú. Egy napon bal lábbal kelt fel, s a szokásosnál is ingerültebben válaszolt felesége kérdéseire. Az ingerültségből hamarosan haragba csapott át, kiabálni kezdett, mire az asszony sírva fakadt.

— *Úristen* — szipogott a bánatos hitves —, *ha arra gondolok, hogy valaha folyton azt hajtogattad: mindörökre az én királynőm leszel!*

— *Ez igaz* — mormogott a tudós —, *valaha tényleg ezt mondtam. De amikor az ember rájön, hogy a beretváit ceruzahegyezésre, a tajtékpipáját pedig arra használják, hogy szegeket verjenek vele a falba, akkor minden monarchista meggyőződése ellenére a köztársasági államforma felé kezd orientálódni.*

Békés István gyűjtése

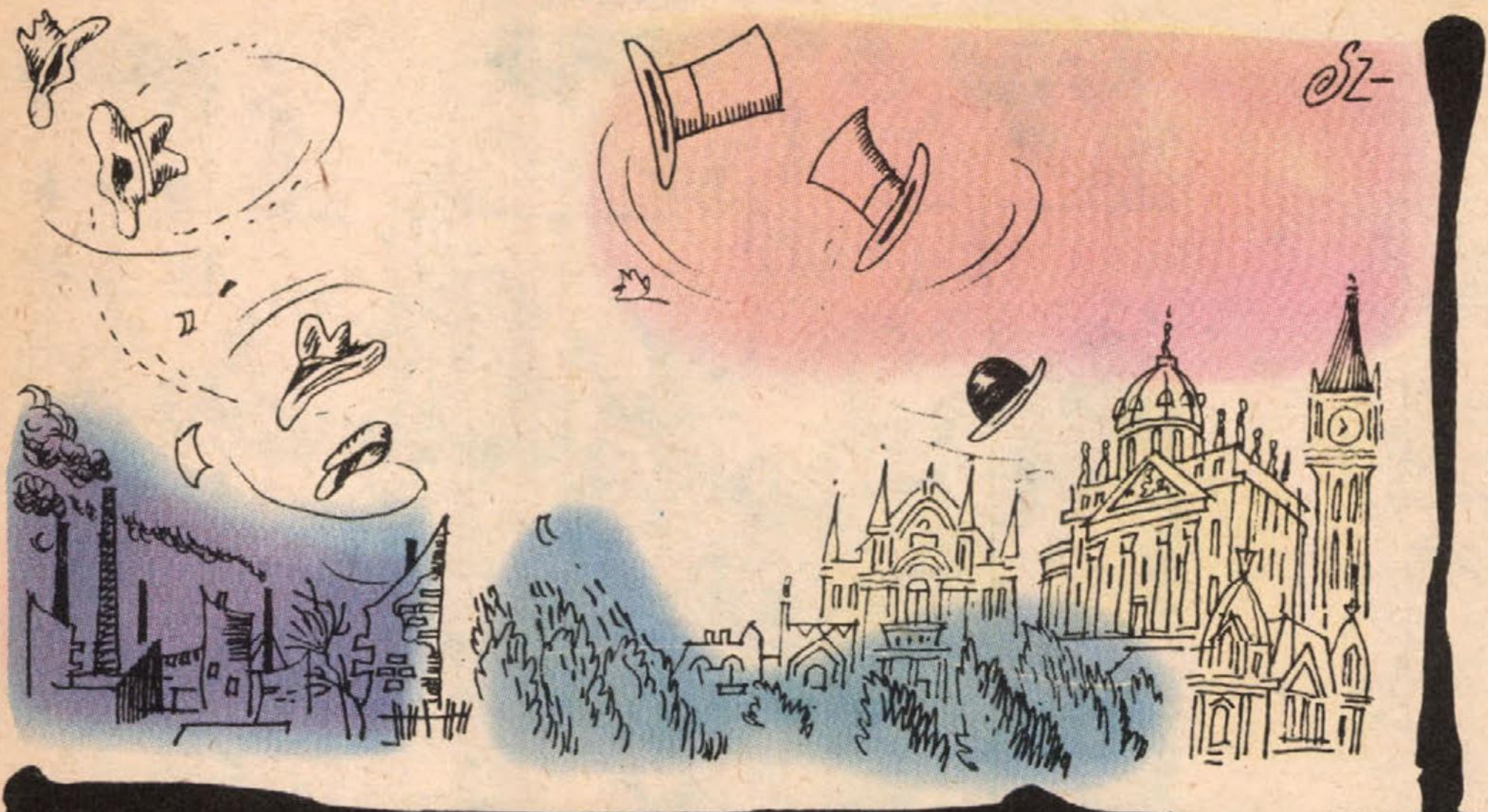

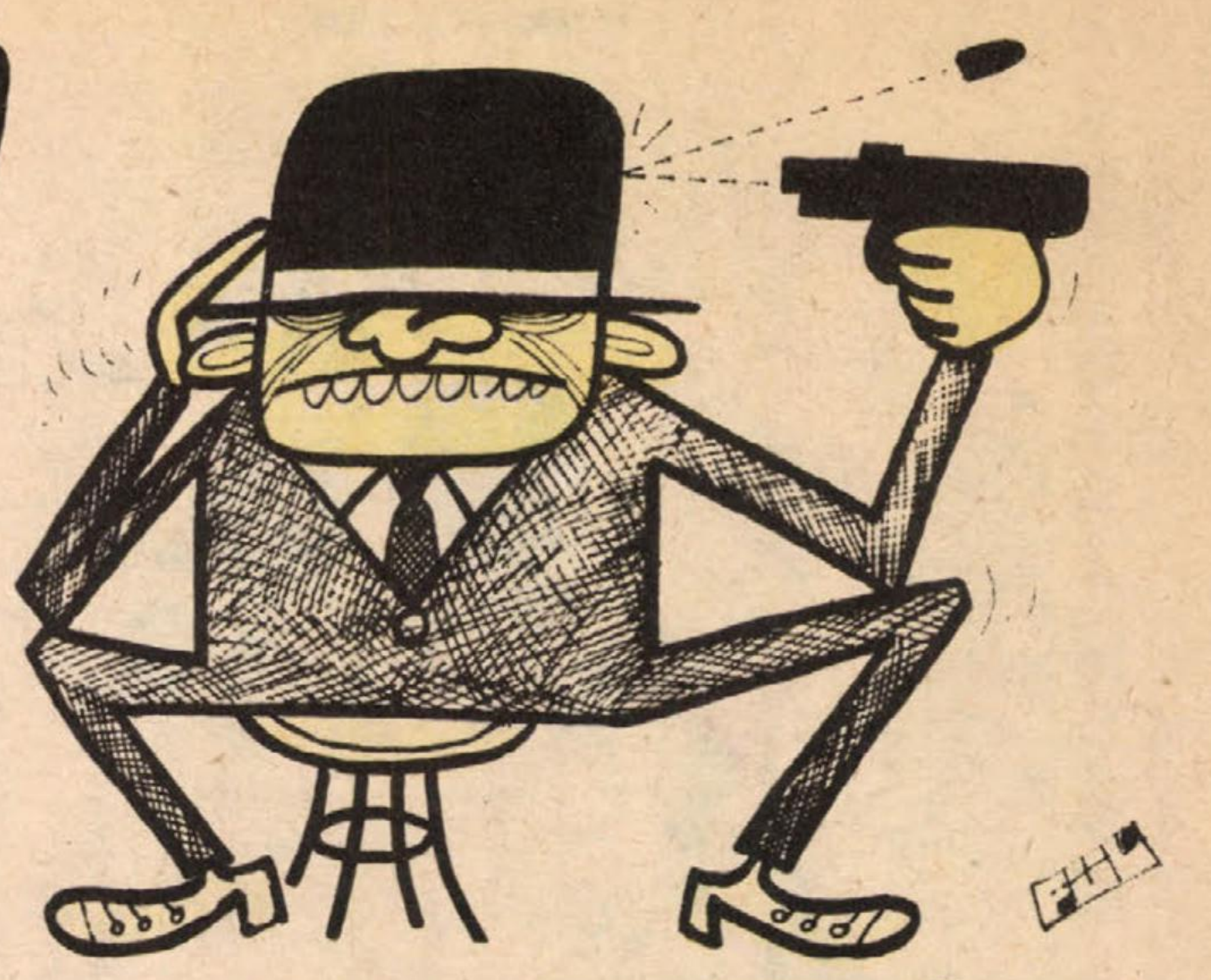

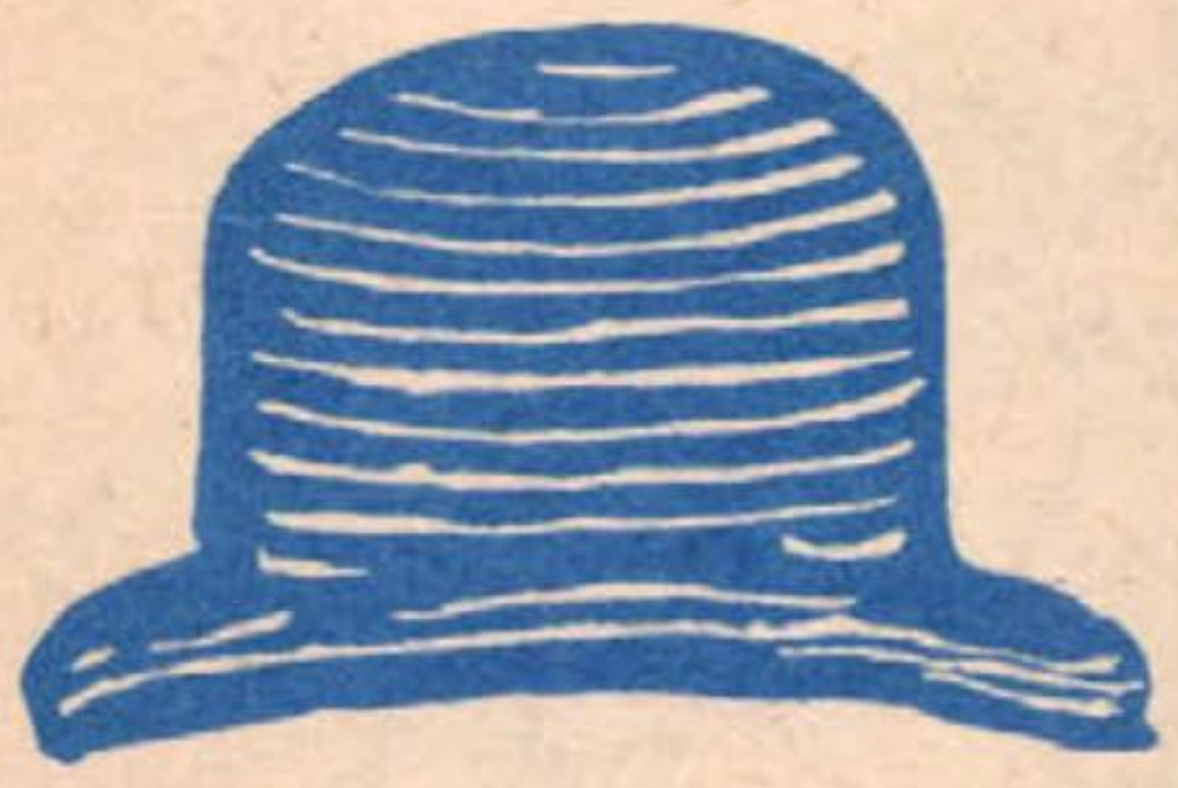

SZŰR-SZABÓ,
FÜLÖP,
SAJDIK,
CSÁSZÁR,
PUSZTAI,
HEGEDŰS,
VÁRNAI

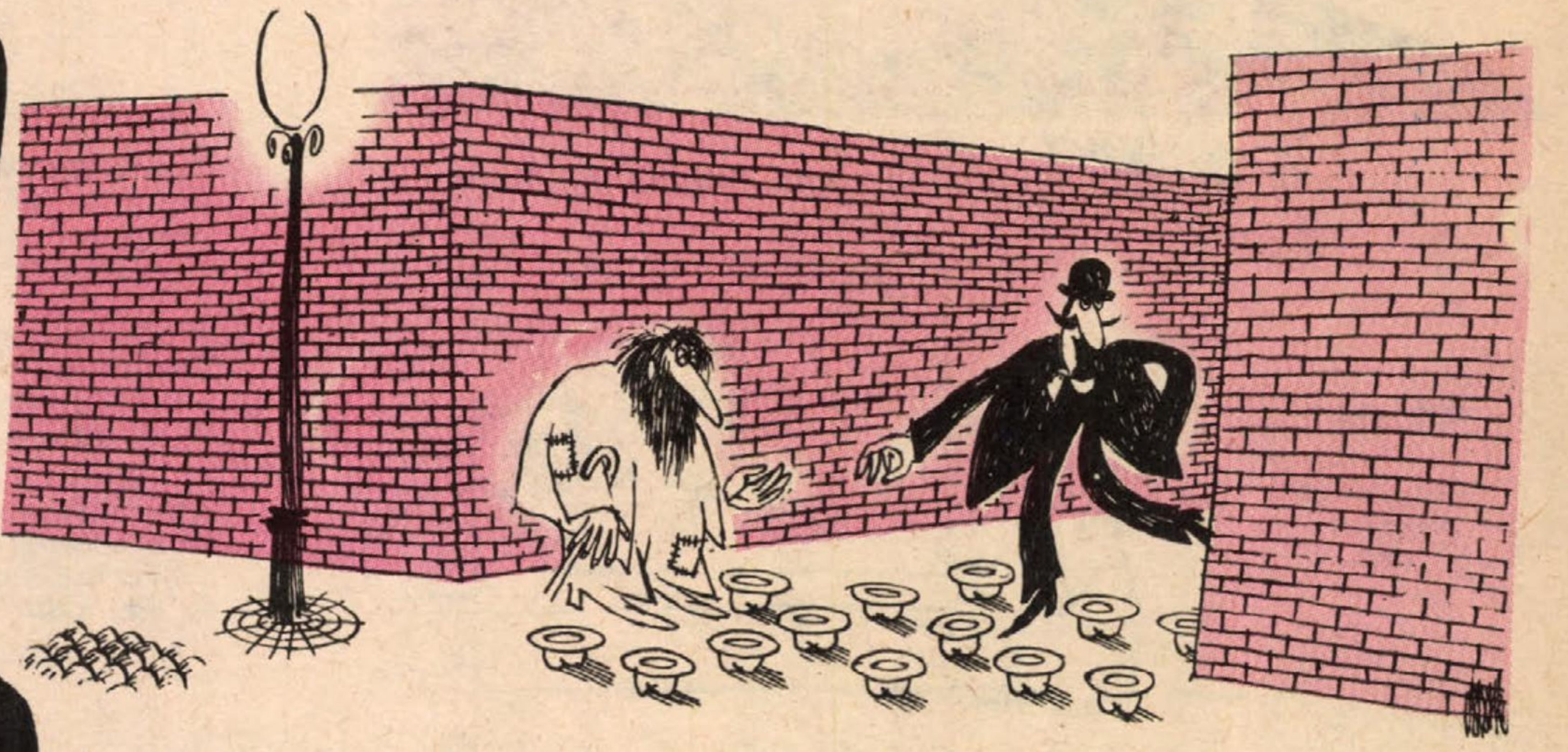

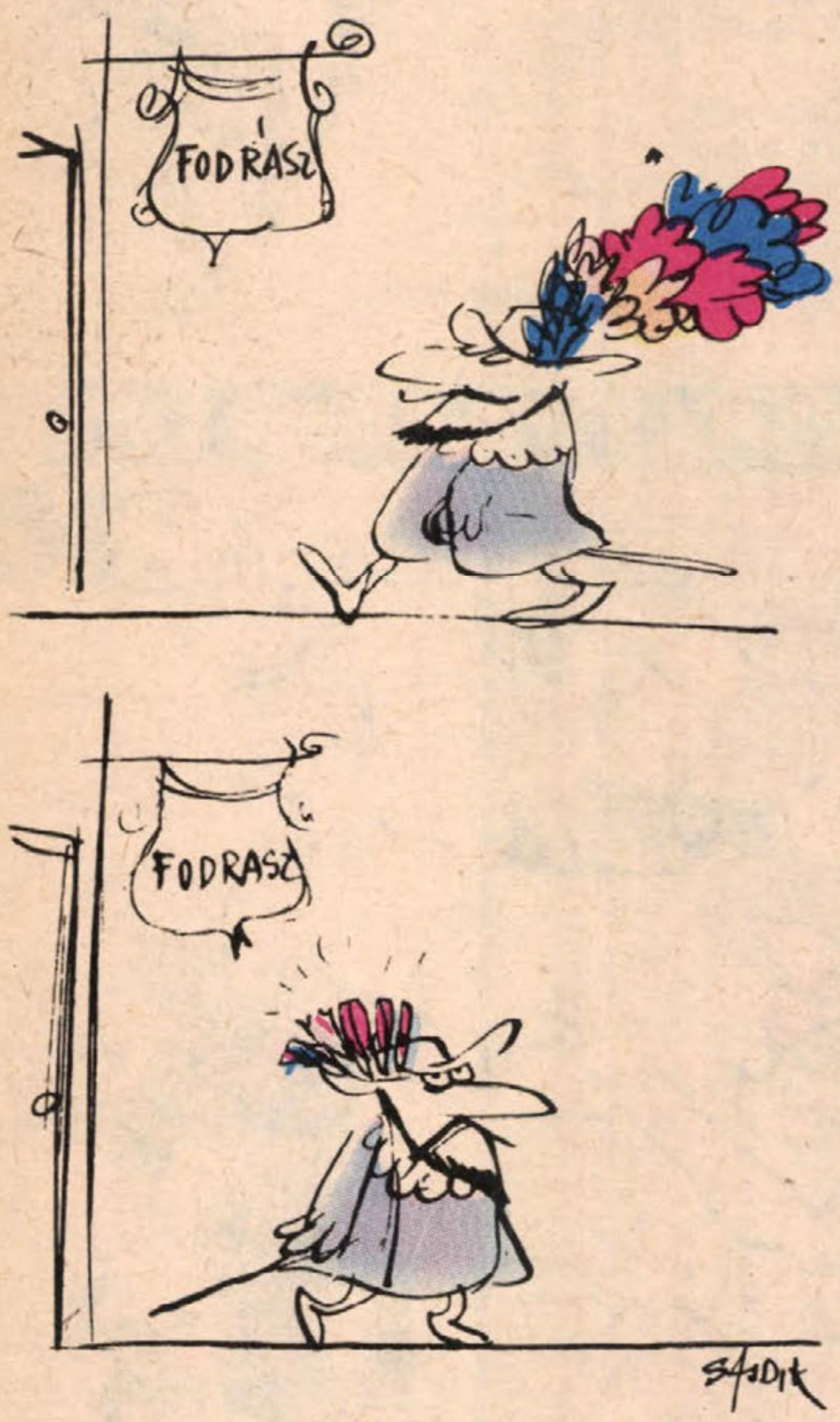
FODRÁSZ
FODRÁSZ
SAJDIK

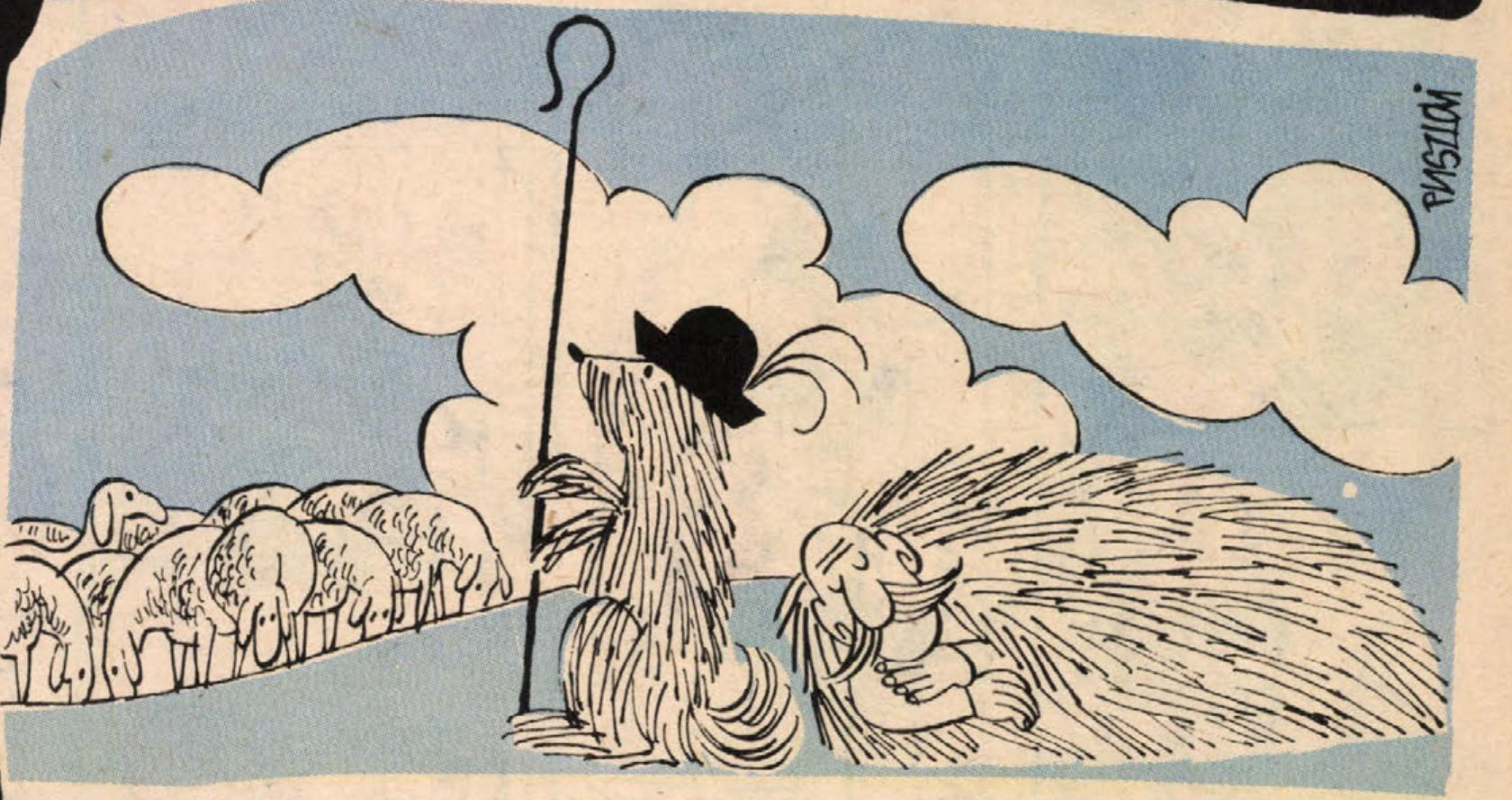

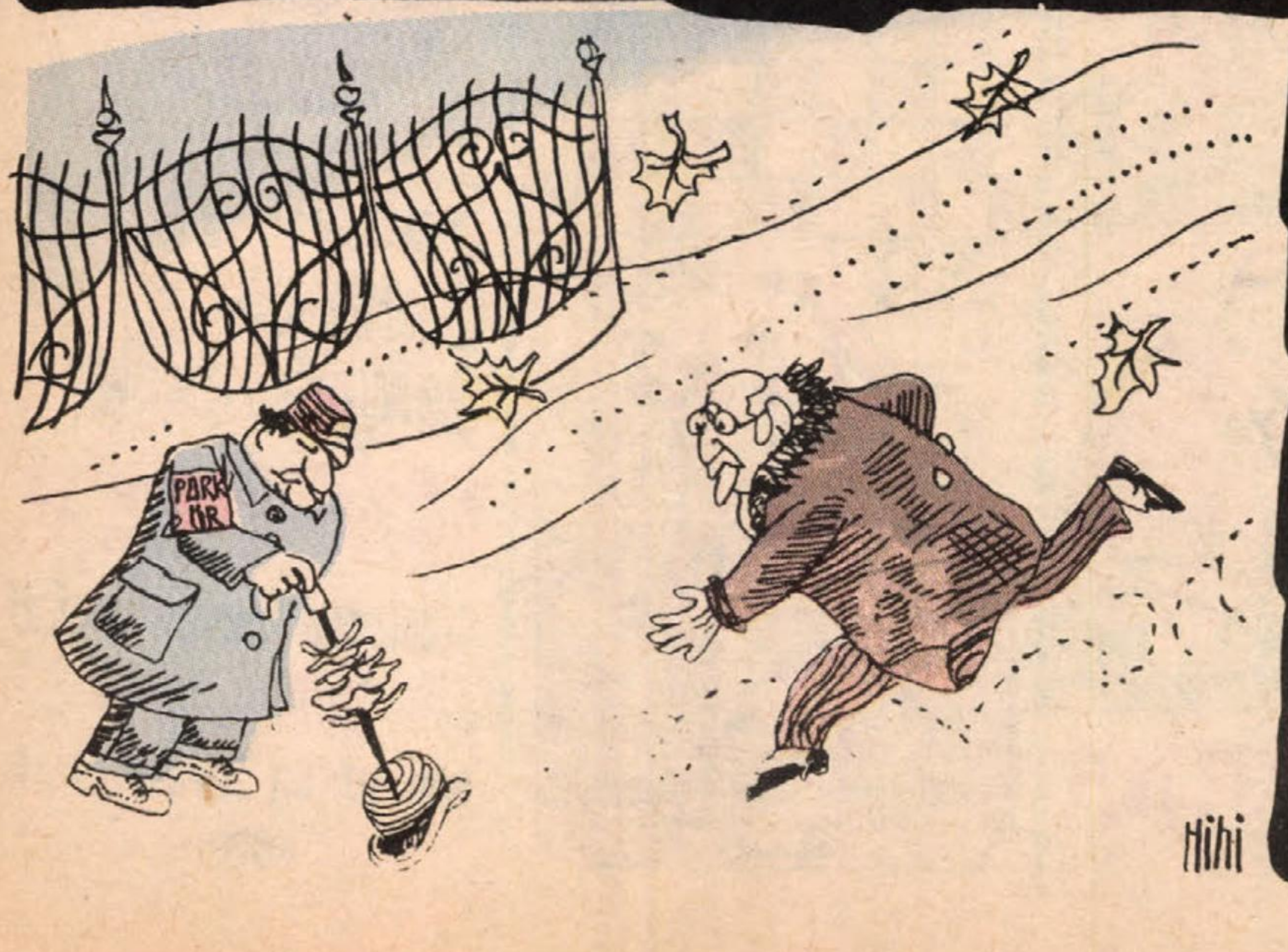
PARK KR
Hihi

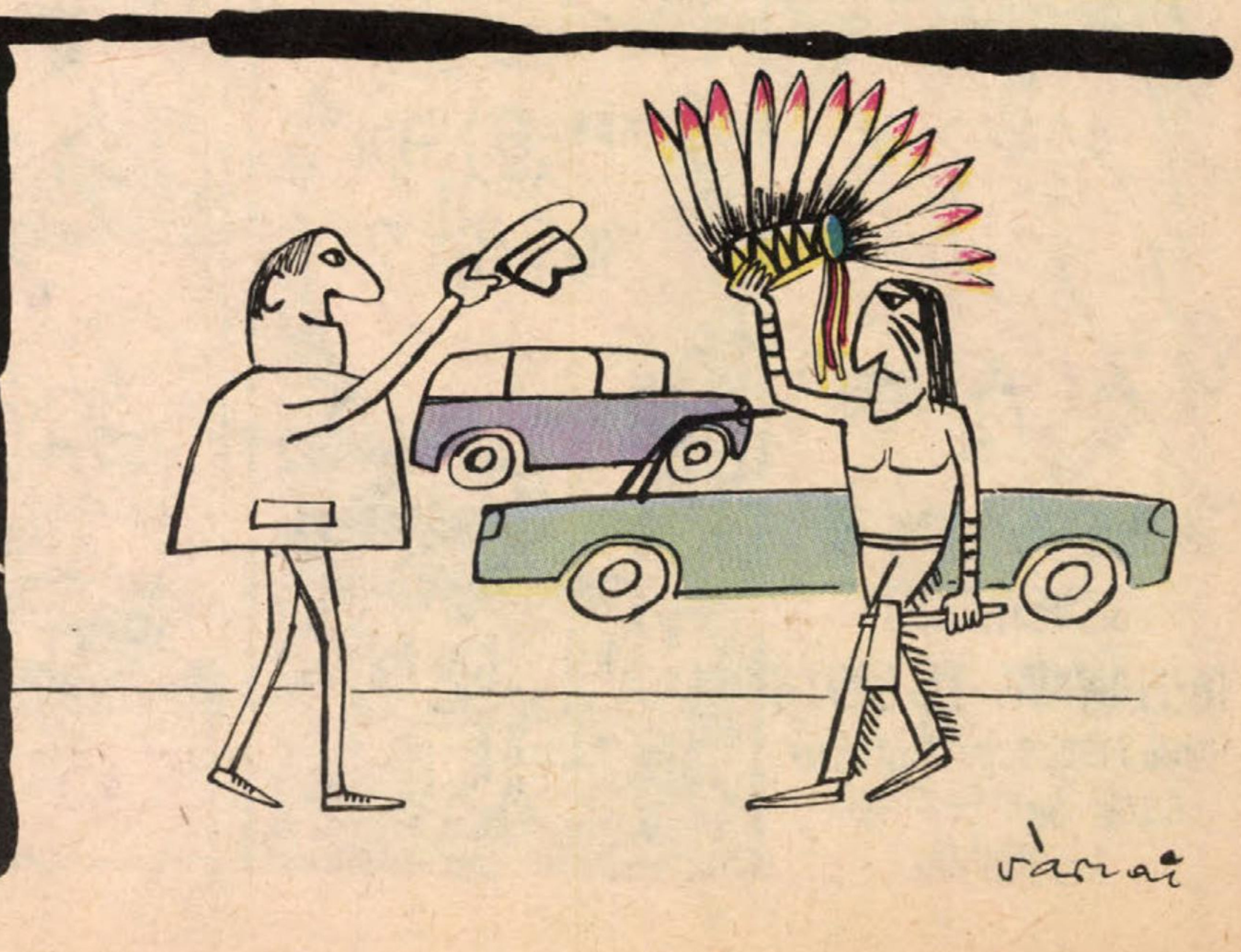

NYÁRI MUNKÁN

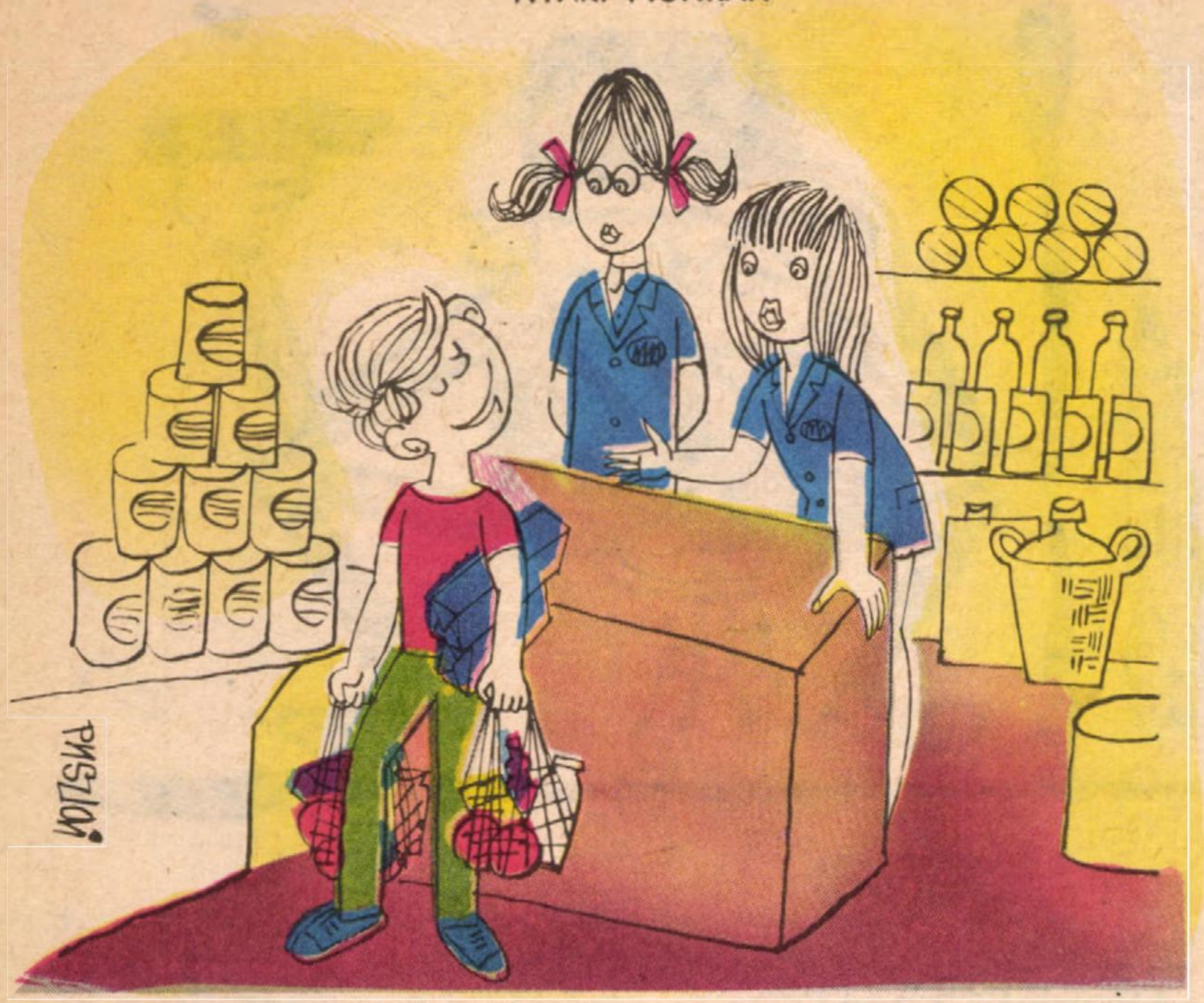

– Te nem dolgozol?
– Dehogynem. A ház maszek anyagbeszerzője vagyok.

SZÁMHÁBORÚ

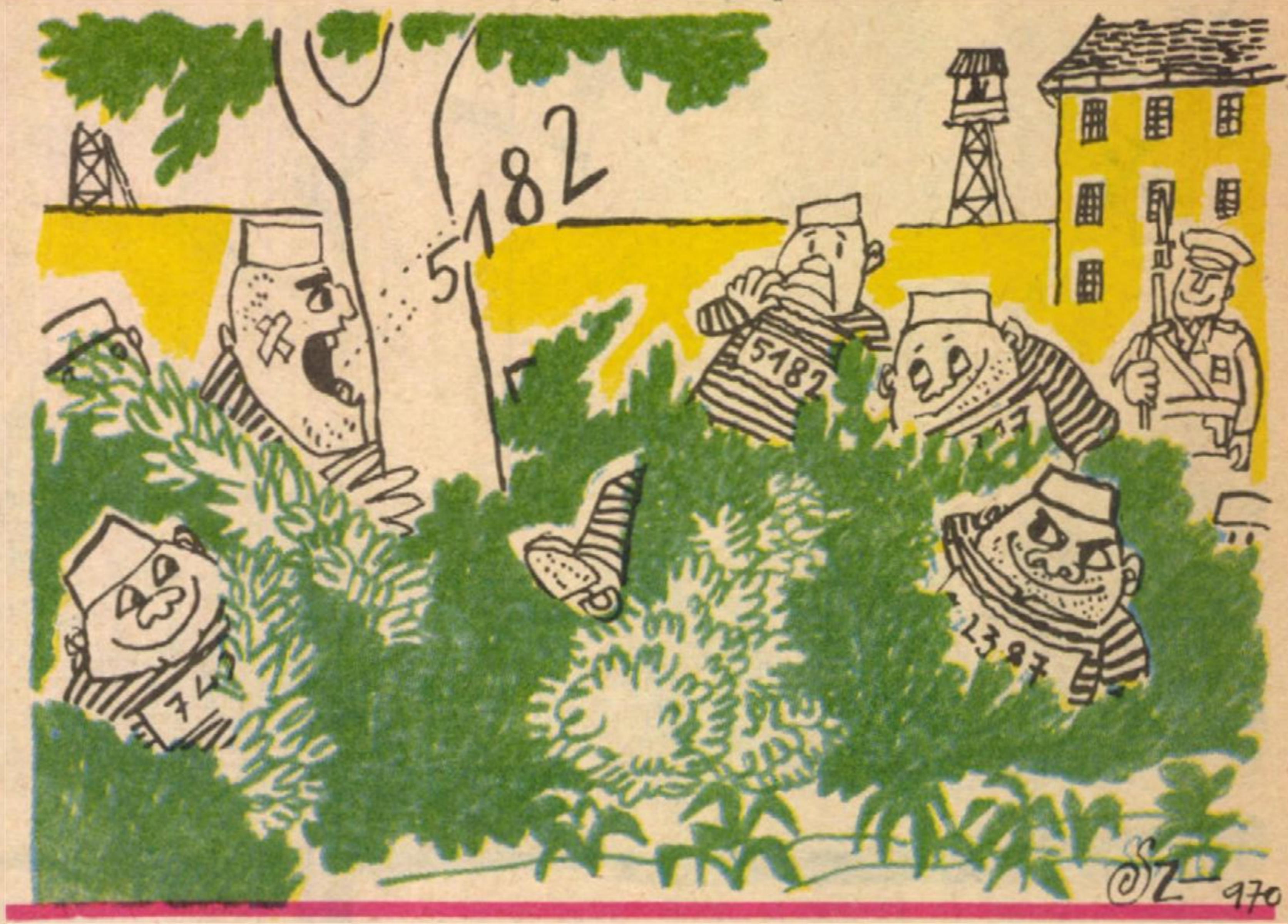
5182
5182
742
2387

FAIR PLAY

– Egy biztos: doppingszert nem használnak...

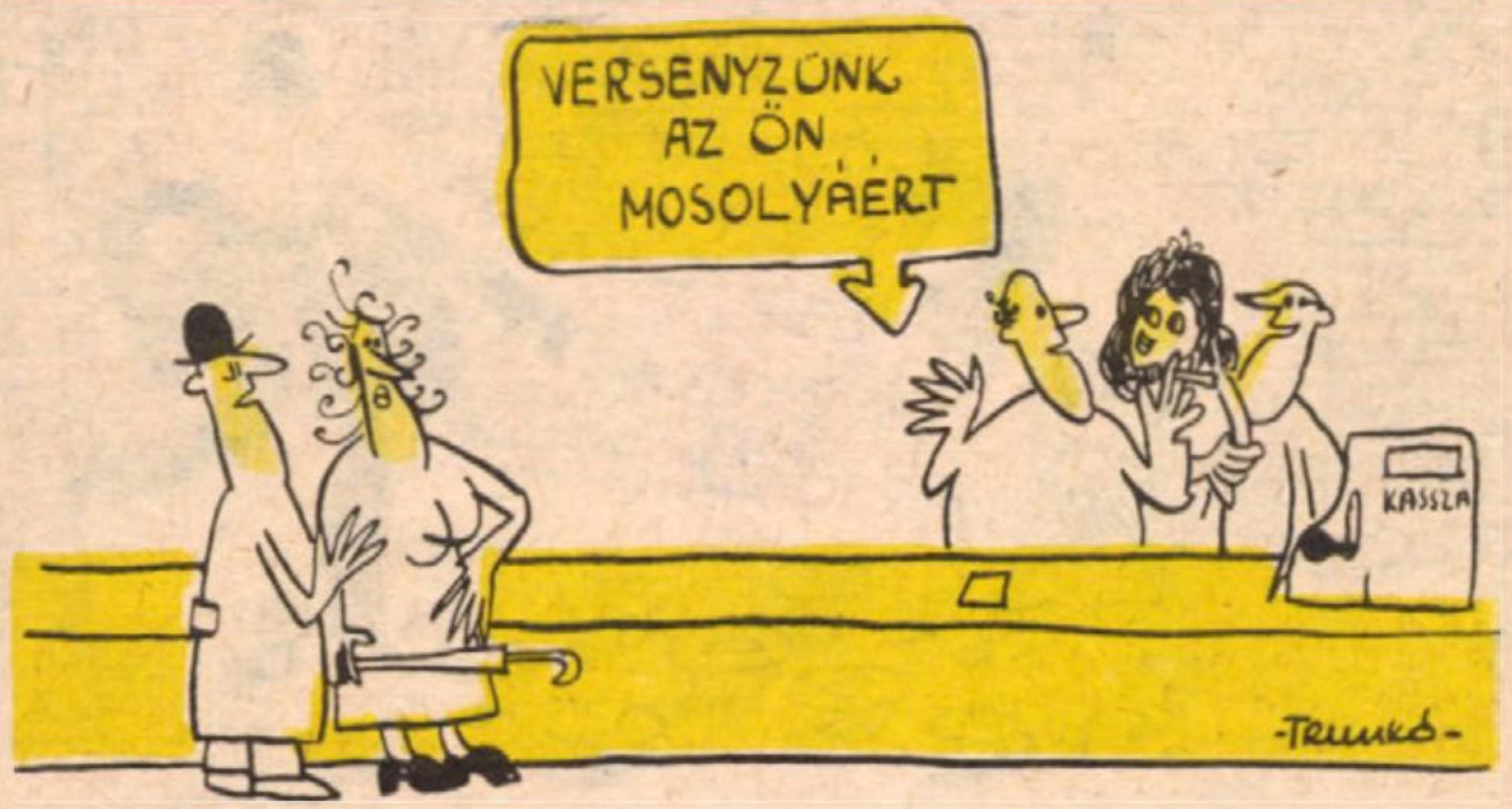
VERSENYZÜNK AZ ÖN MOSOLYÁÉRT
KASSZA

udvariasság

Egy kismama szállott fel a buszra,
S míg az indult, és köhögve loholt,
Egy fogantyút kapott el egy szuszra,
Mert minden hely már rég foglalva volt.

És ott ültek sokan, elmerengve,
Vagy újságba bújtak hallgatagon,
S volt, ki tíz ujját számolta egyre,
Vagy messze bámult, ki az ablakon.

Ám akadt egy ülő titán mégis,
Ki e közönyre merészen lázadt,
S harsány hangja máris zúgott végig:
— Egy ülőhelyet a kismamának!

Zsombok Zoltán

HIRDETÉSEINK * HIRDETÉSEINK * HIRDETÉSEINK

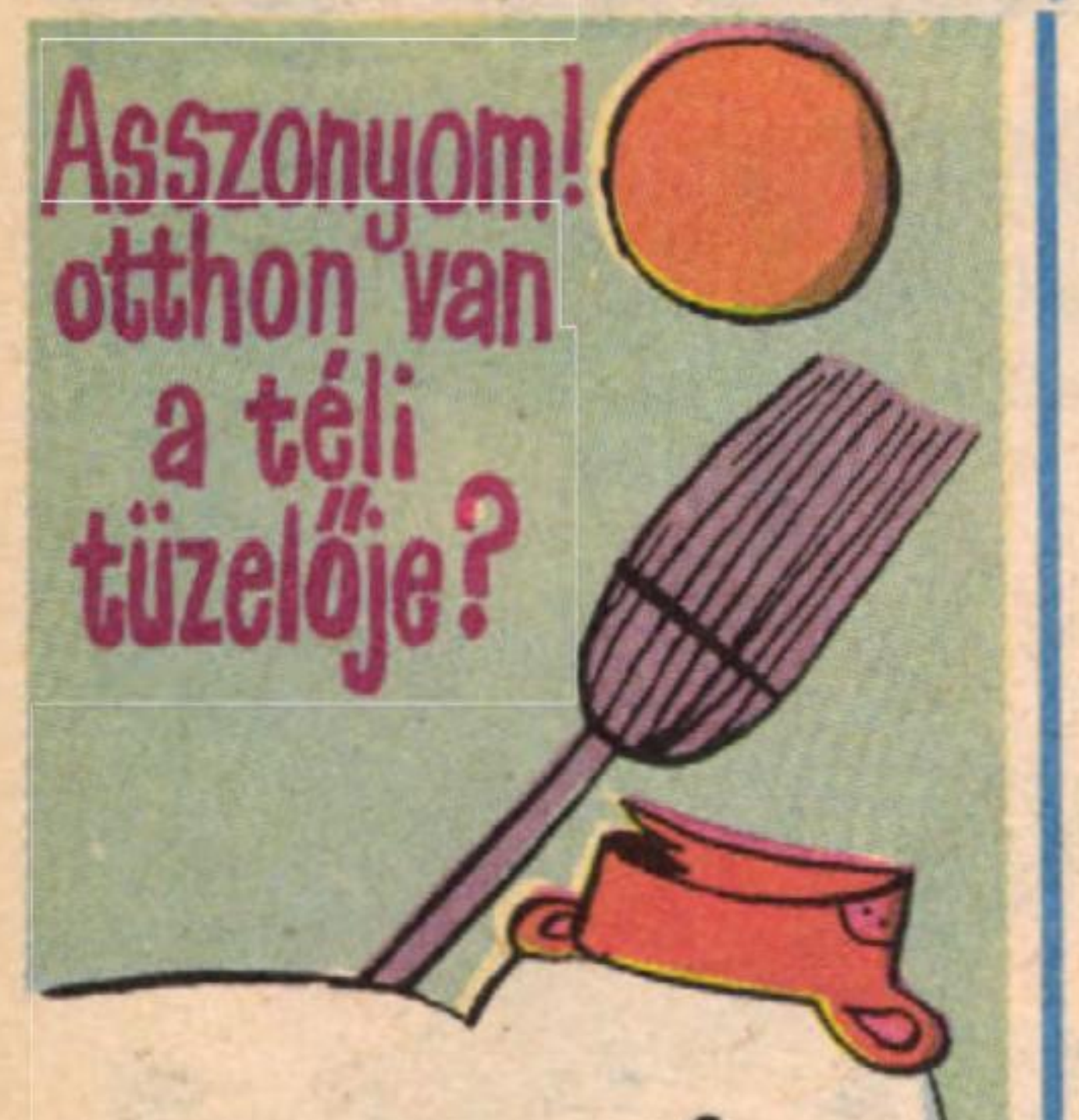
Asszonyom! otthon van a téli tüzelője?
A VIDÉKI ÁLLAMI ÉS SZÖVETKEZETI TÜZELŐANYAG-TELEPEKEN most magas fűtőértékű hazai szén és brikett vásárolható

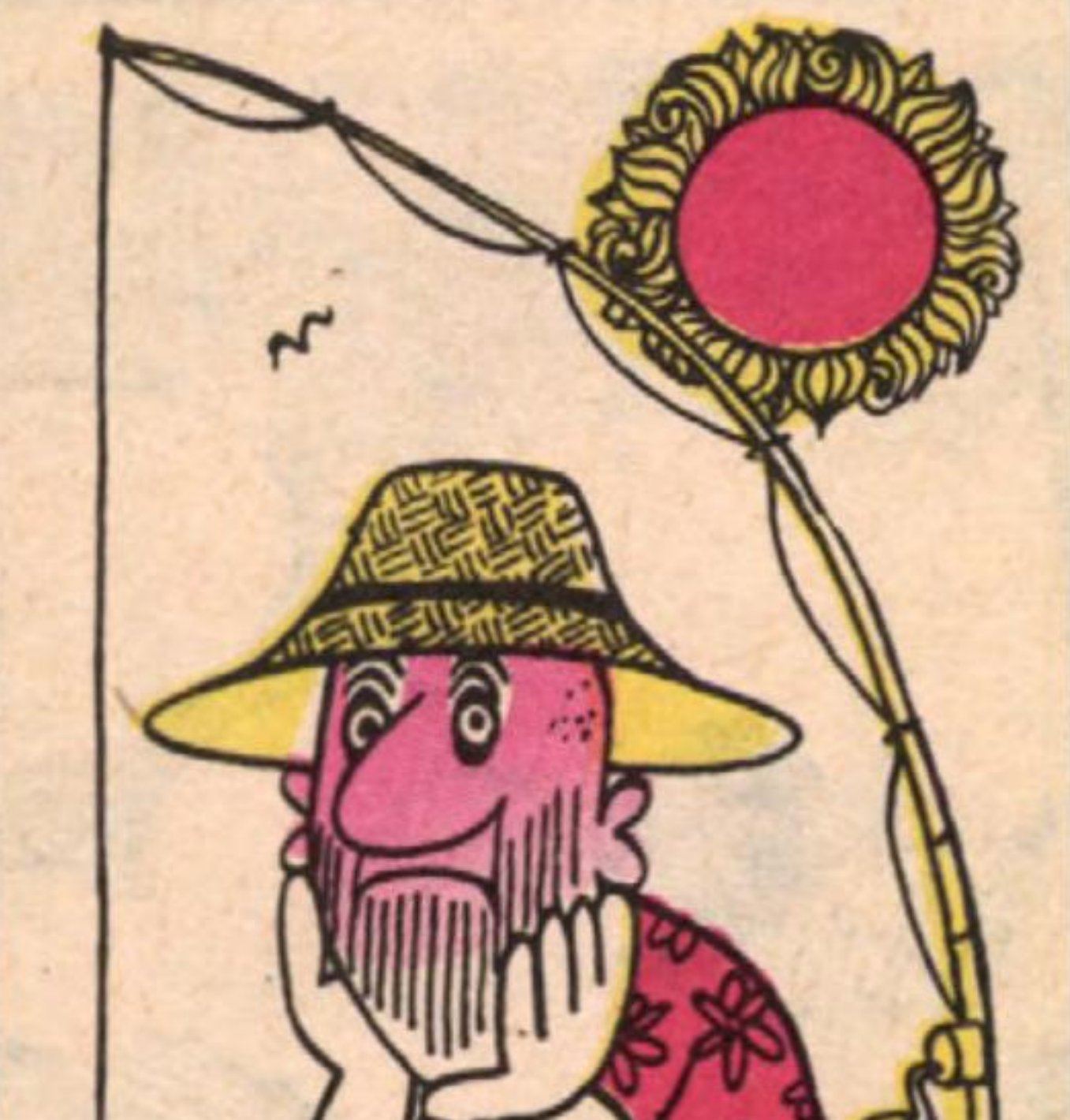
MÉG NEM FOGOTT SEMMIT? ADOK EGY TIPPET:
trial
HORGÁSZ-BOLT!
Bp. VI., Népköztársaság útja 6.
Telefon: 121—675

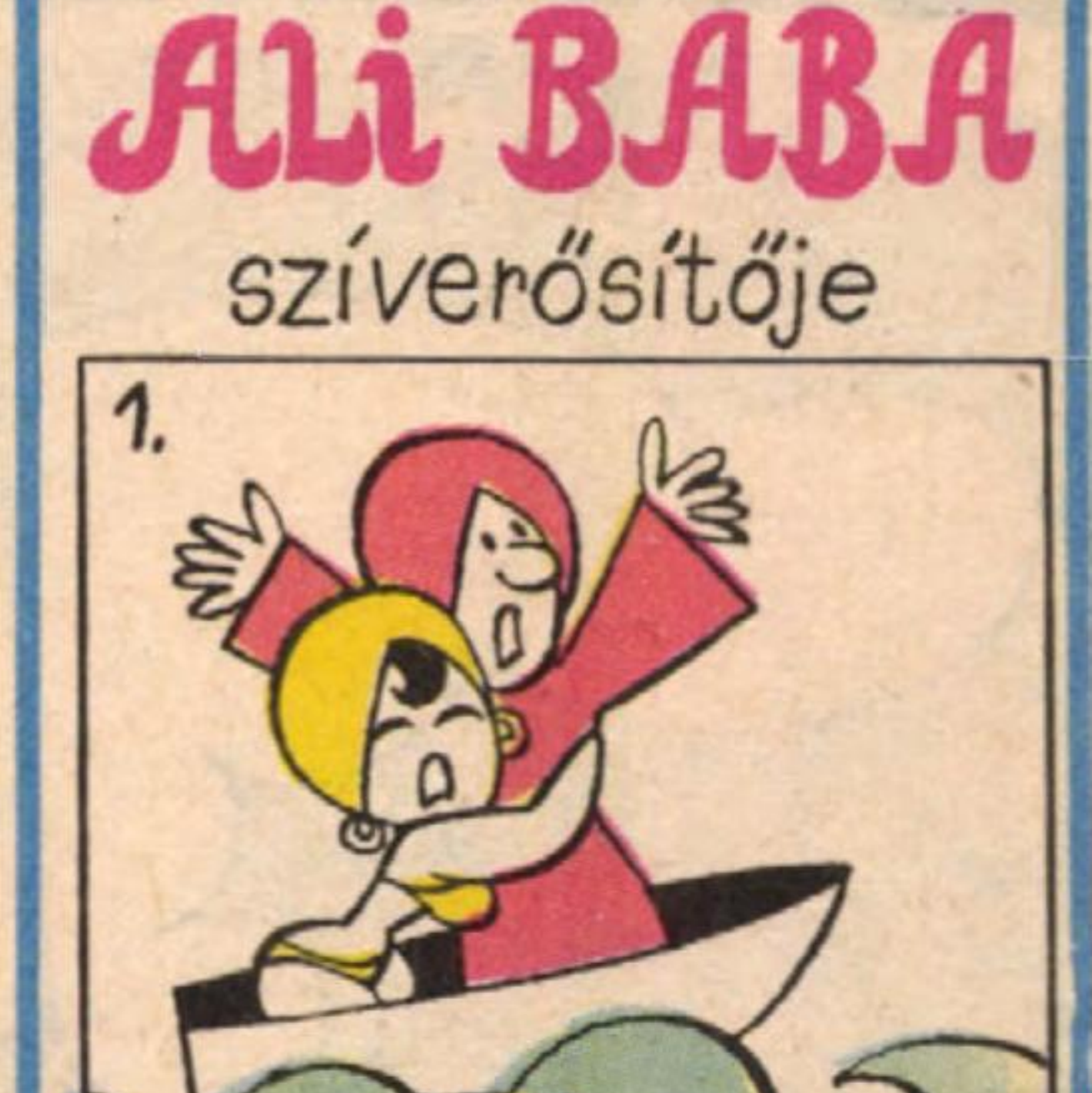
ALI BABA szíverősítője
1.
2.
3.
ALI BABA KÁVÉ

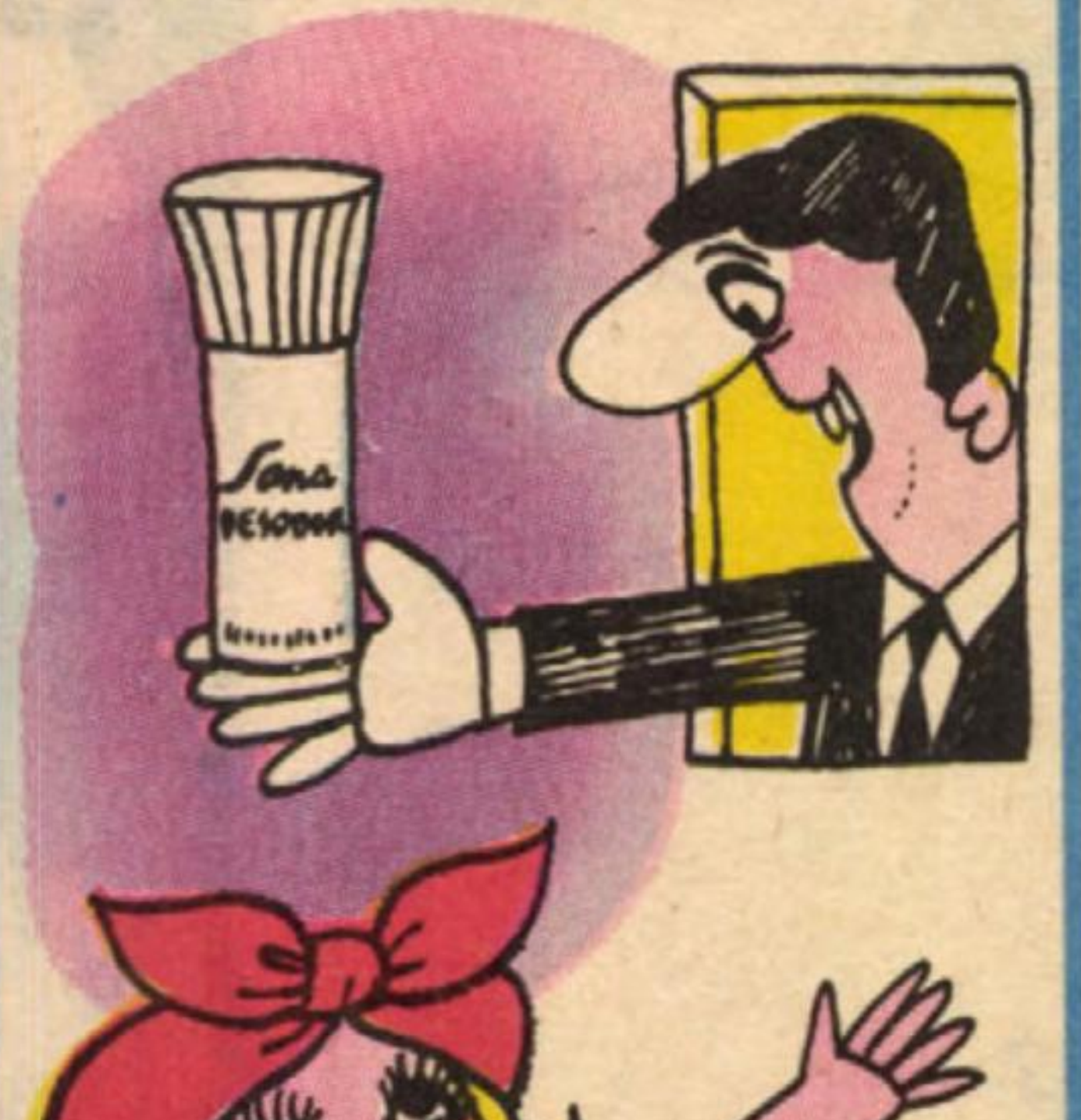
Sana DESODOR
ÚJDONSÁG ÚJ TERMÉK
Kellemes illatú,
fertőtlenítő hatású.
Nem irritálja
az érzékeny testrészeket.
MEGVÉD
A GOMBÁSODÁS ELLEN
Minden szaküzletben
kapható.

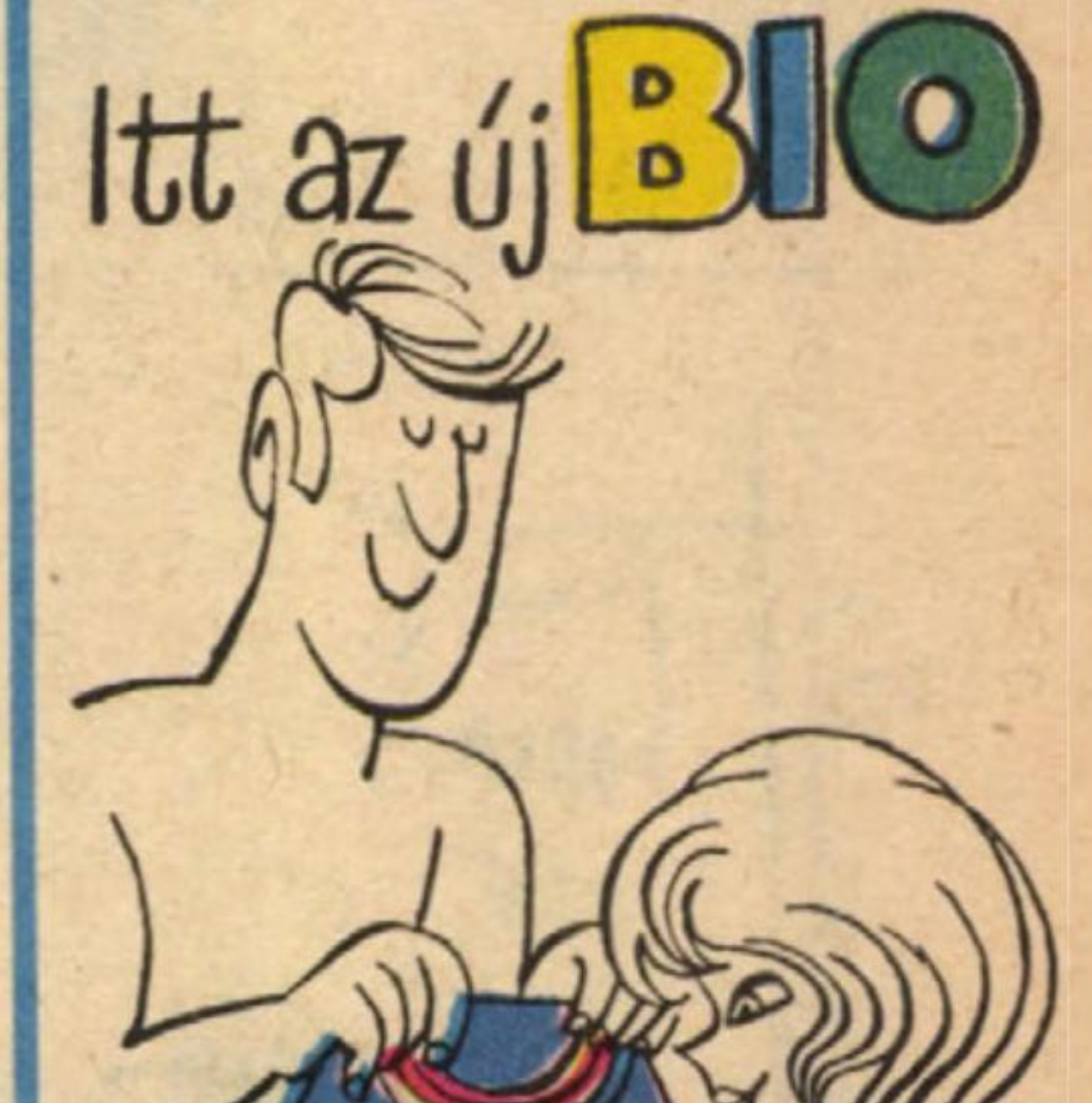
Itt az új BIO
gyapjúhoz hernyó-selyemhez
BIOMIX
semleges kémiai hatású áztatószer rövidesen forgalomba kerül

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

A Qualiton M. 11. Superplay magnetofon használati utasításához ezt a kiegészítést mellékelték. Állítólag magyarul írták ...

(Beküldte: Dr. Jankó József, Mosonmagyaróvár)

Figyelem!

A sebességváltást csak járó motor üzemállapotnak megfelelő üzemmódban szabad végezni

BRG

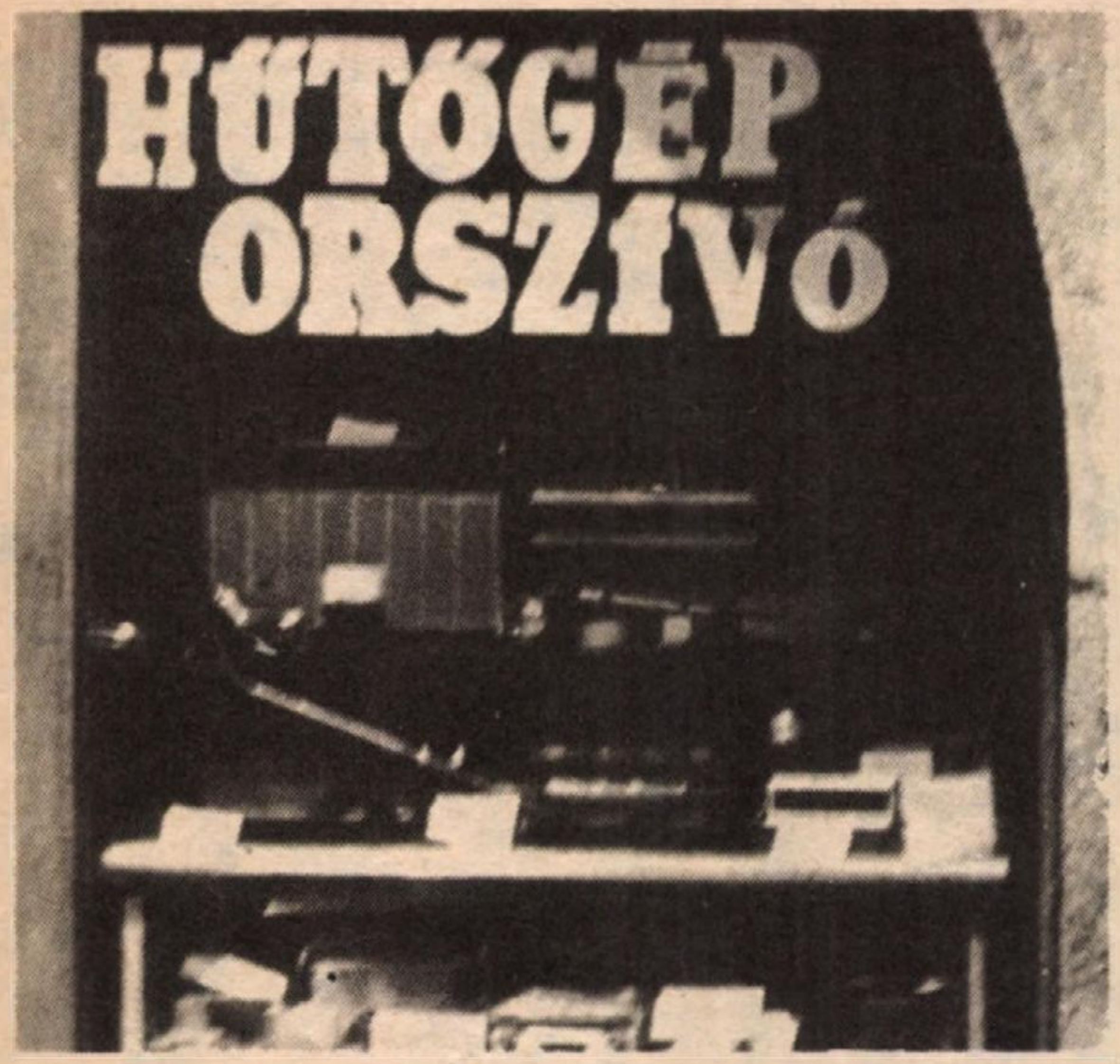

Vajon mi hiányzik erről a feliratról, egy p betű, vagy még egy r?

(Beküldte: Bánréti Zoltán, Budapest)

TÁBLA

Egyik belvárosi Röltex-boltban, az eladók feje fölött, ez a kézzel cirkalmazott szöveg olvasható:

FEHÉRNEMŰT
NEM CSERÉLÜNK!

Valahányszor ott járok, mindig ösztökél a kis ördög, hogy odaszóljak az eladóknak: jó, jó, de miért kell ezzel dicsekedni?!

Magos Júlia
Budapest

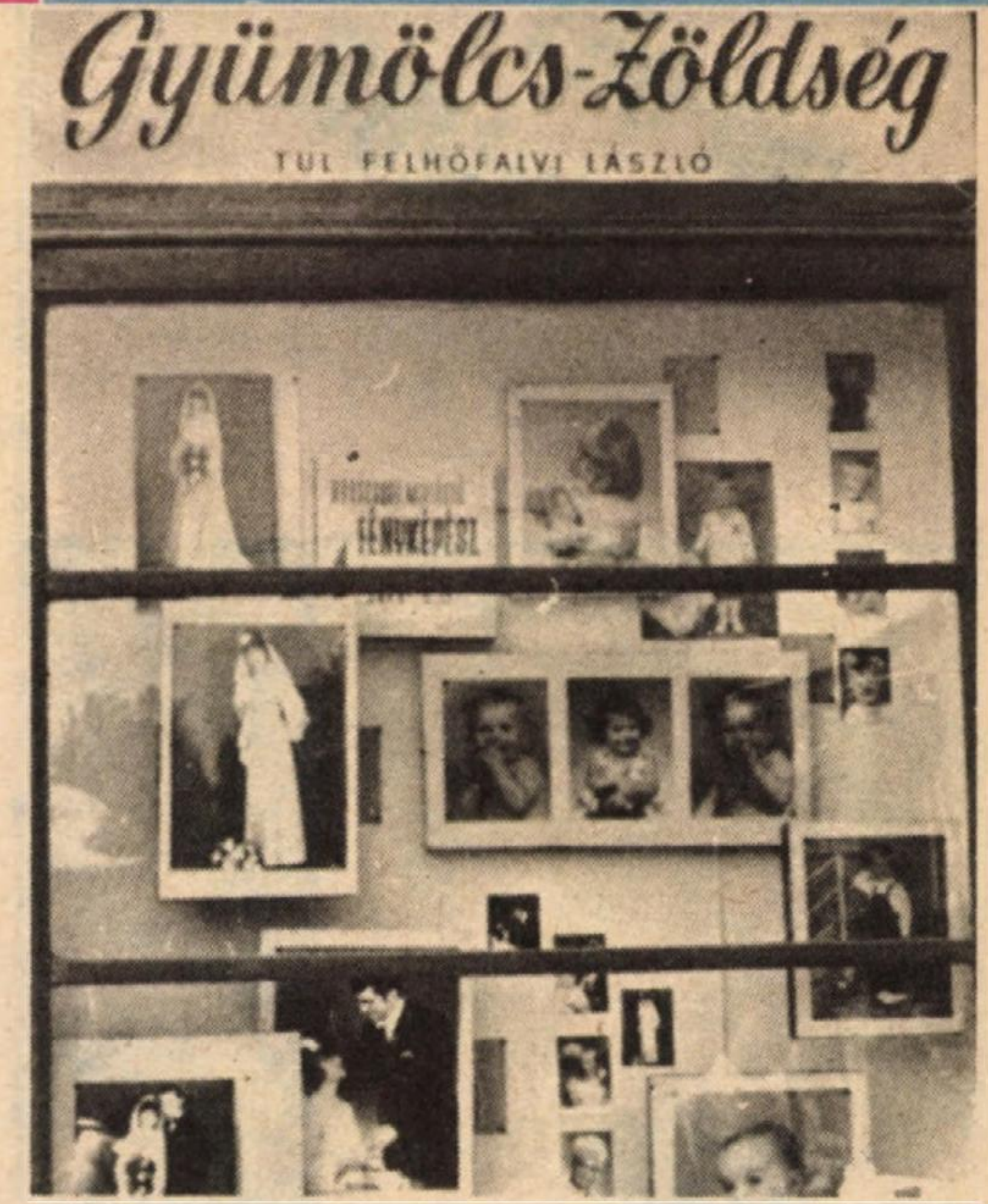

Esküvői és gyermekfotók gyümölcs-zöldség felirat alatt. Ezt hogy értsük? A gyümölcs – a gyerek, és a zöldség – a házasság?

(Beküldte: V. P., Budapest)

PANCHO-LÓ KISLÁNY ...

Nem mint nyelvész, hanem mint nő találkoztam egy csodabogárral a divat-üzletek kirakataiban, sőt már a tévé divat-tudósításában is. A dél-amerikai eredetű, s most hazánkban is divatcikké lett nagy, kerek vállkendőről van szó, mely a keresztségben a pancho (ejtsd: pancsó) nevet vette fel hazánkban, és ez körülbelül Ferikét jelenthet, ha visszafordítjuk az anyanyelvére. A budapesti pancho-kendő argentin eredetijét ugyanis ponchonak (ejtsd: poncsó) nevezik (a futball-világbajnokság színhelyén pedig sarape-nak), Ferikének egyelőre csak Budapesten.

P. Judith
Budapest

TINÉDZSER A FŐNÖK

Úgy látszik, túl sokat olvashattam napjaink egyik legdivatosabb témájáról, a tinédzserekről, mert egyik éjszaka különös álmom volt. Állást kerestem az Egyesült Stucni Műveknél. Kopogtam az igazgató ajtaján.

— Tessék! — csilingelte egy üdés kis hang. Beléptem. Tizenkét évnél nem idősebb kislány ült az íróasztalnál. Majnem szervusszal köszöntem, de még idejében helyesbítettem:

— Kezit csókolom — hajoltam meg tisztelettel és bemutatkoztam, mire az aranyos kislány pajkosan rám mosolygott:

— Zsuzsika vagyok, a főnök titkárnője — mondta büszkén. — Megjött a diri! Klassz kocsi, mi? — kérdezte Zsuzsika és az ablakhoz vezetett. Egy fekete színű Volga gördült be a gyárkapun. A tizenhat év körüli sofőr kiszállt, és udvariasan kinyitotta a kocsi másik ajtaját. Tizennégy éves fiúcska szállt ki az autóból. Orra körül szeplők virítottak. Elegáns, sötét öltönyt viselt, rövid nadrággal. Zsuzsika előzékenyen friss kakaót tett elénk. A kisfiú, vagyis a Főnök végigmustrált, és megkérdezte:

— Hány éves, öregfiú?

— Harminc — feleltem szégyenlősen.

A Főnök elkomolyodott:

— Eljárt az idő maga felett. Szóval állást keres. Megkínálhatom még valamivel? Parancsoljon egy kis reprezentatív savanyú cukor — mosolygott barátságosan.

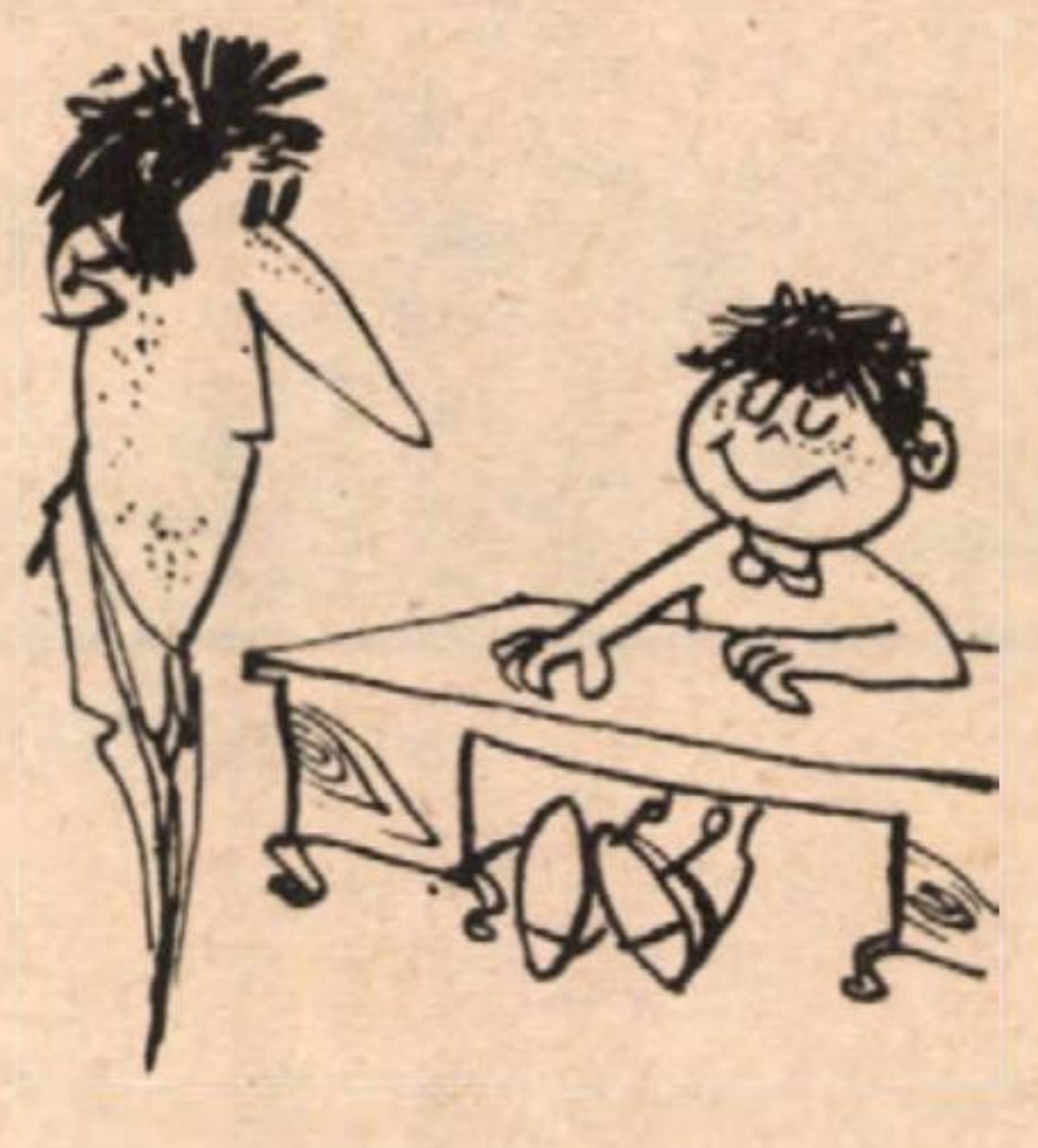

— Köszönöm. Sajnos, a fogaim ... Szabadna megtudnom valamit az ön vezetése alatt működő gyárról?

A Főnök kinyitotta a páncélszekrényt, ahonnét elővett egy nagy karéj baracklekváros kenyeret, és jóízűen majszolni kezdett.

— Elértünk egyet-mást — közölte teli szájjal. — Üzemünknek saját hajóhintája van. Nagyszerű játszótér és osztályon felüli kivitelű homokozó várja dolgozóinkat. Beat-együttesünk, a „Vad Zergék” koncertjeire alig lehet jegyet kapni.

— Ilyen helyen szeretnék dolgozni — mondtam alázattal.

A kisfiú kedvesen megveregette az arcom:

— Nem bánom, fater. Holnap beléphet hozzánk próbaidőre. A „Mi Stucnink” című üzemi lapunknál kifutófiú lesz. Gondolom, megérti, hogy fontosabb beosztást nálunk csak tinédzserek kaphatnak.

A Főnök most felállt, és kiszólt Zsuzsikának, a titkárnőjének:

— Ha valaki keres, a minisztériumba mentem — adta ki az utasítást a tizennégy éves Vezér. Majd felém fordult: — Játsszunk egy kicsit, jó? Ipi apacs, egy, kettő, három, te vagy a hunyó! — kiáltott rám és elbújt. S én fájós derékkal kezdtem keresgélni a szekrényben, az asztal alatt. Semmi hangulatom nem volt a játékhoz, de az ember legyen jóba az igazgatójával.

Környei Tibor

BETONFEJ

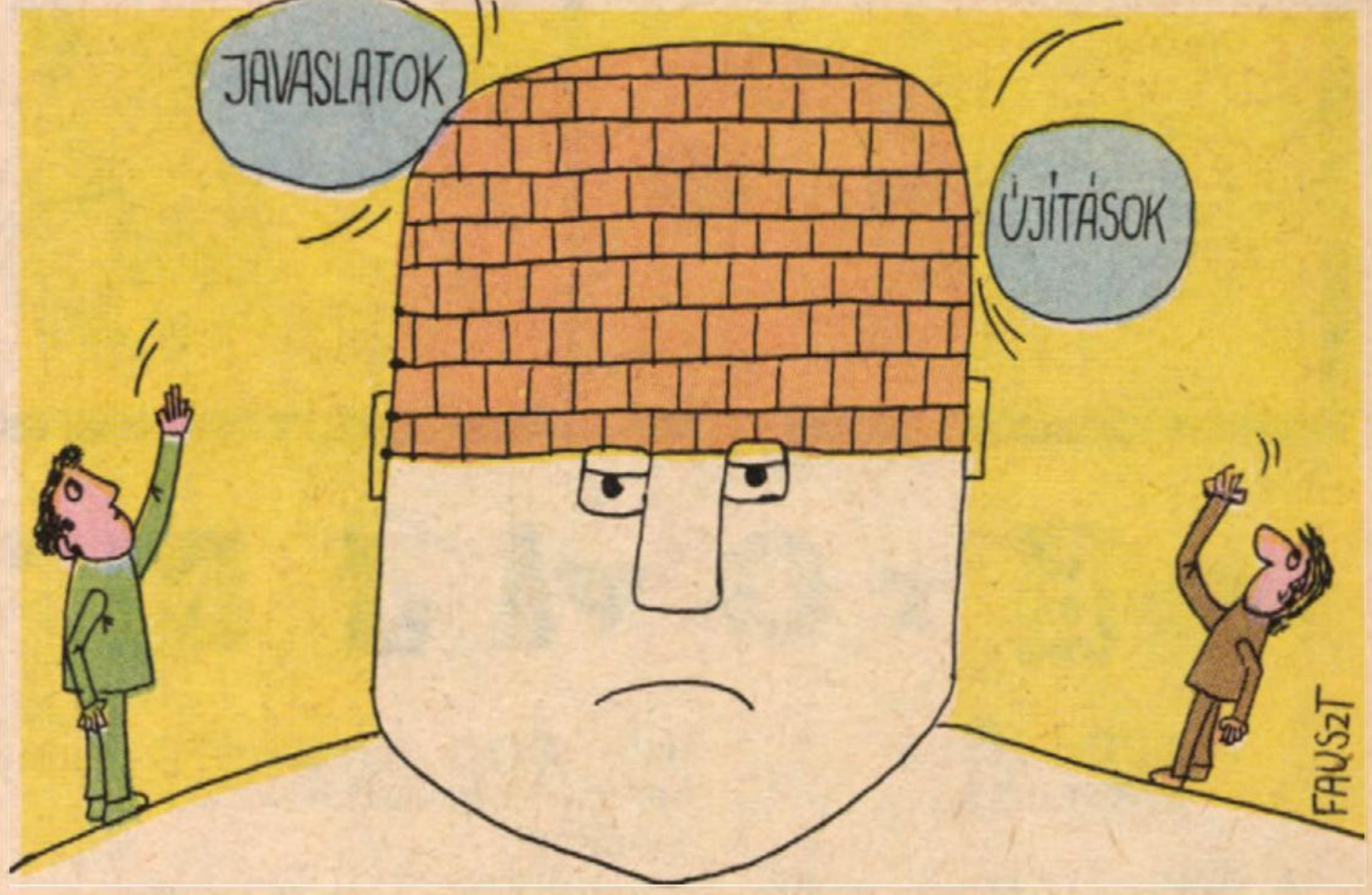

EBÉDIDŐ

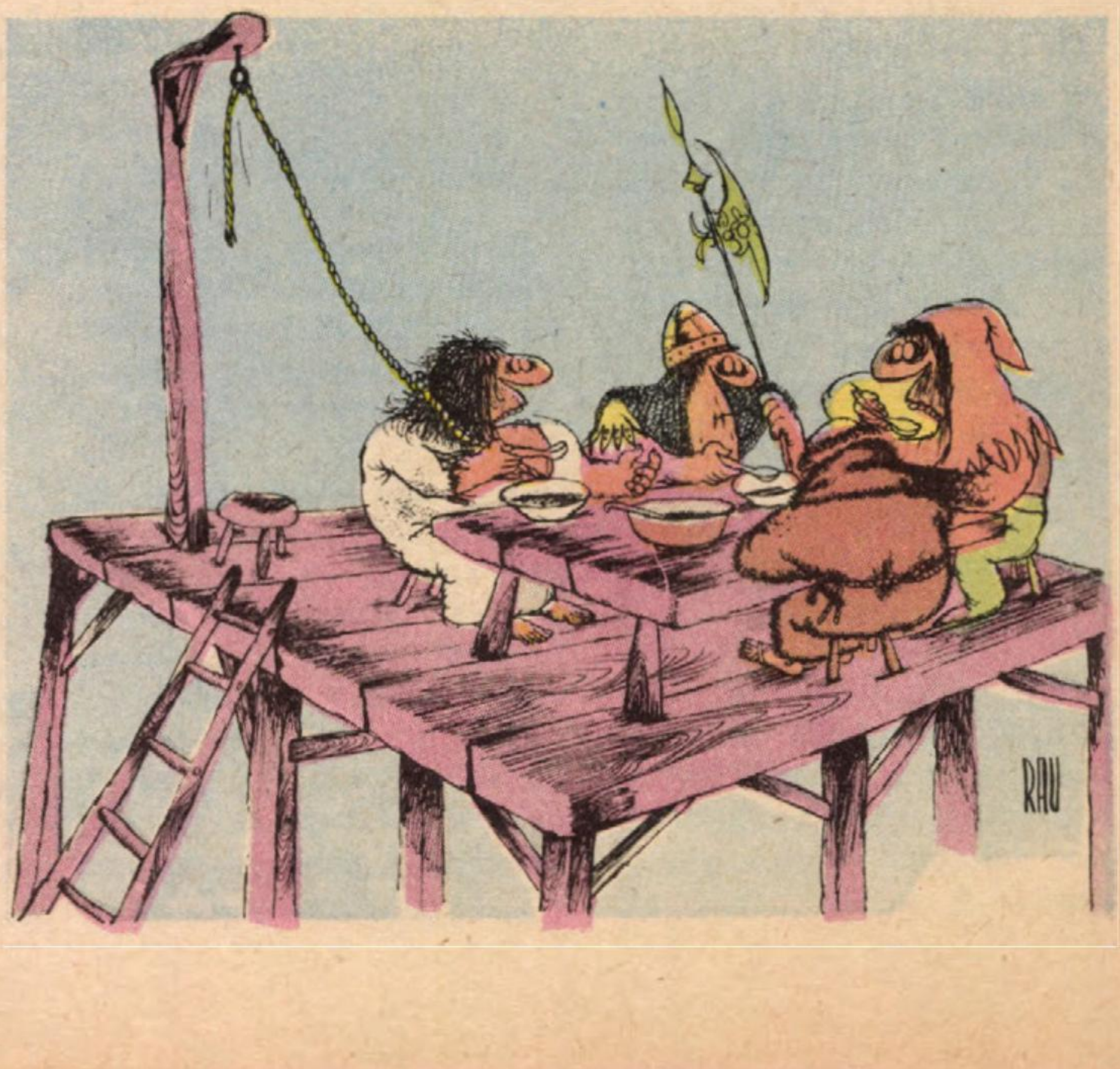

IMPORT HUMOR

GONDOS HÁZMESTER

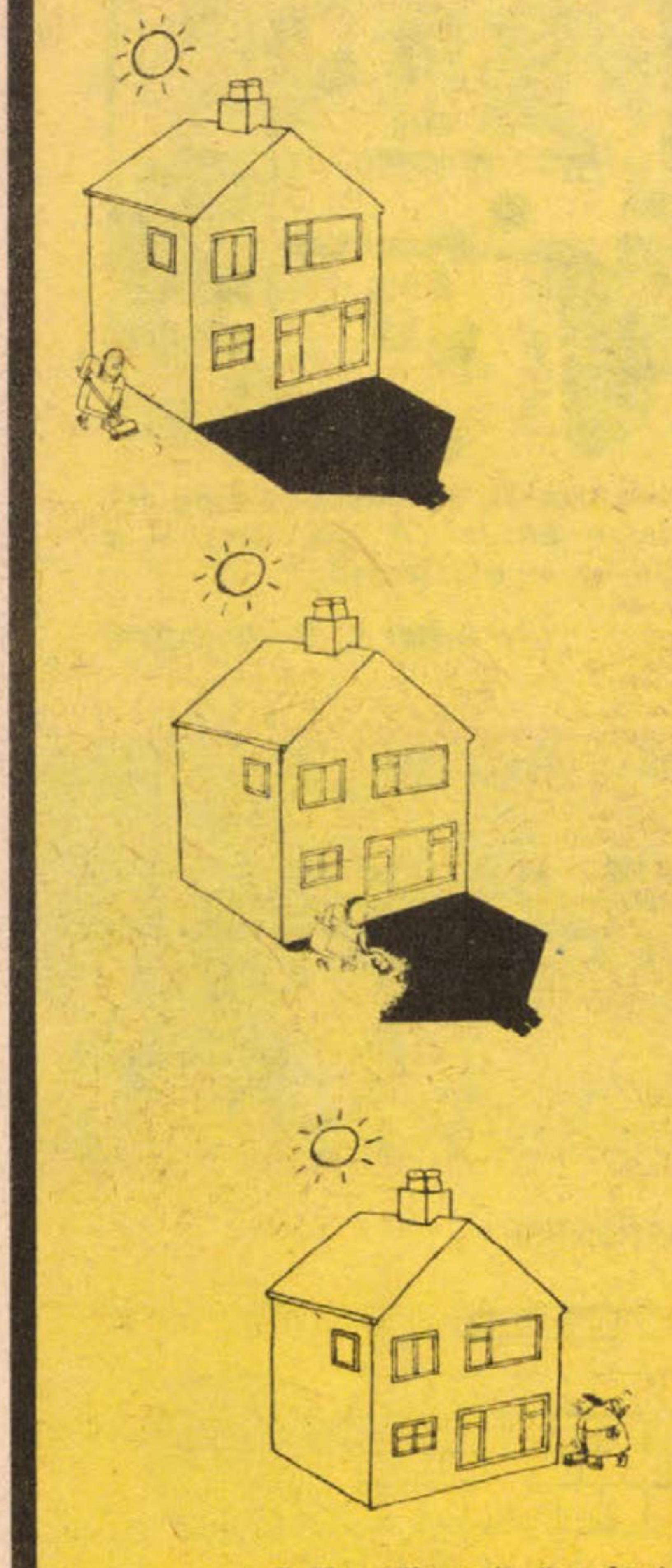

(„Daily Mirror," London)

IDEGES EMBER

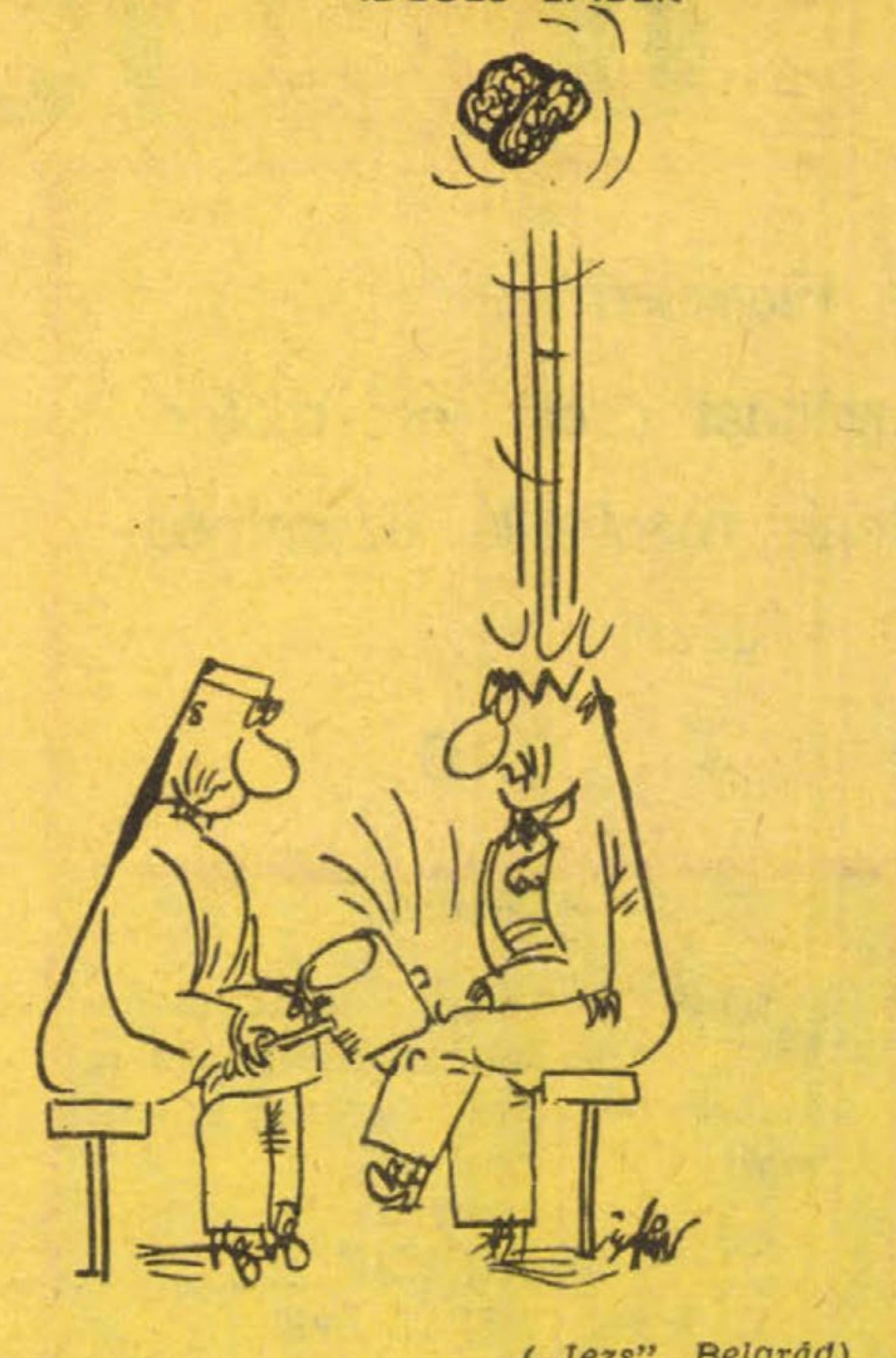

(„Jezs", Belgrád)

DÍSZVIRÁG

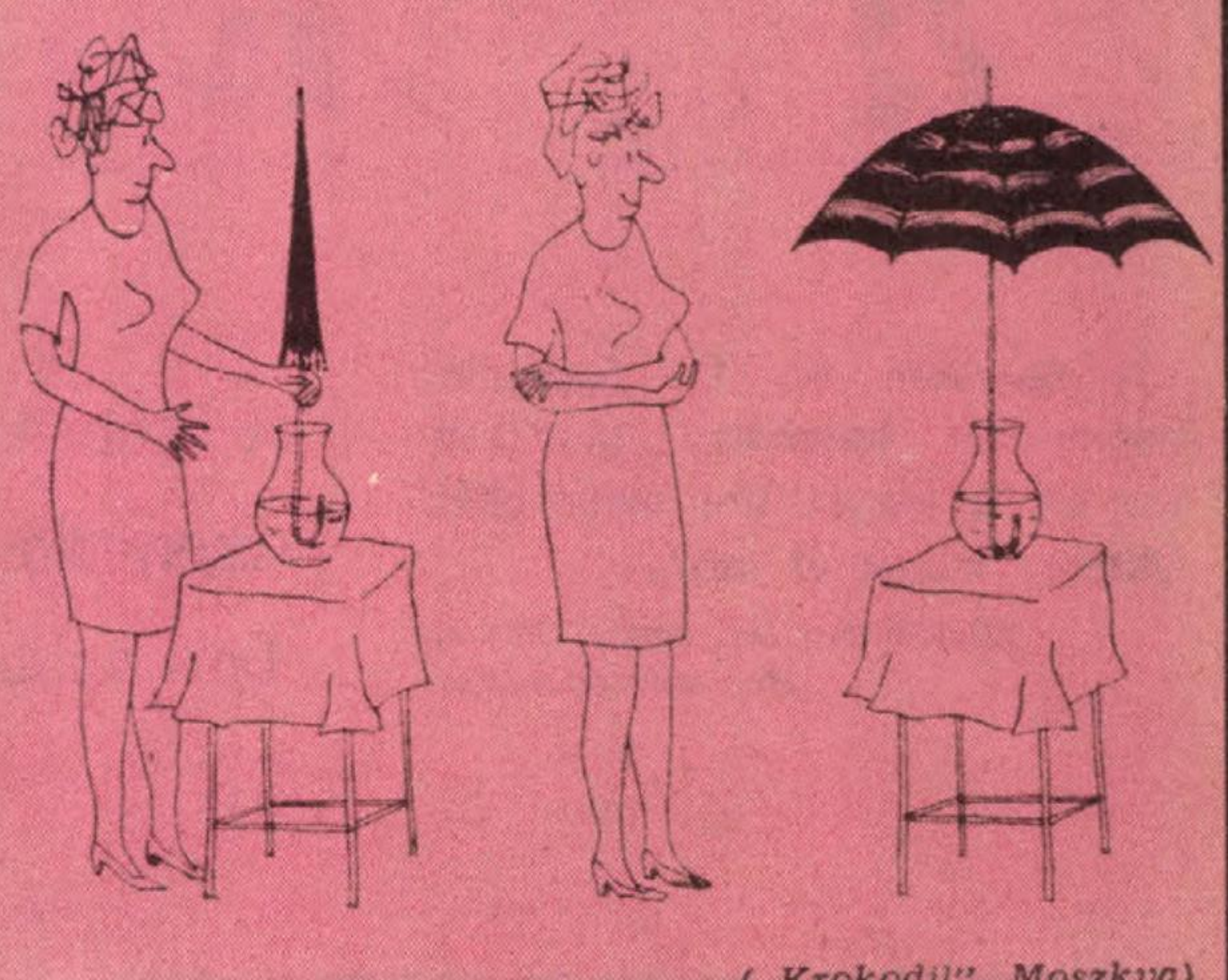

(„Krokodil", Moszkva)

JÓL NEVELT FIÚ

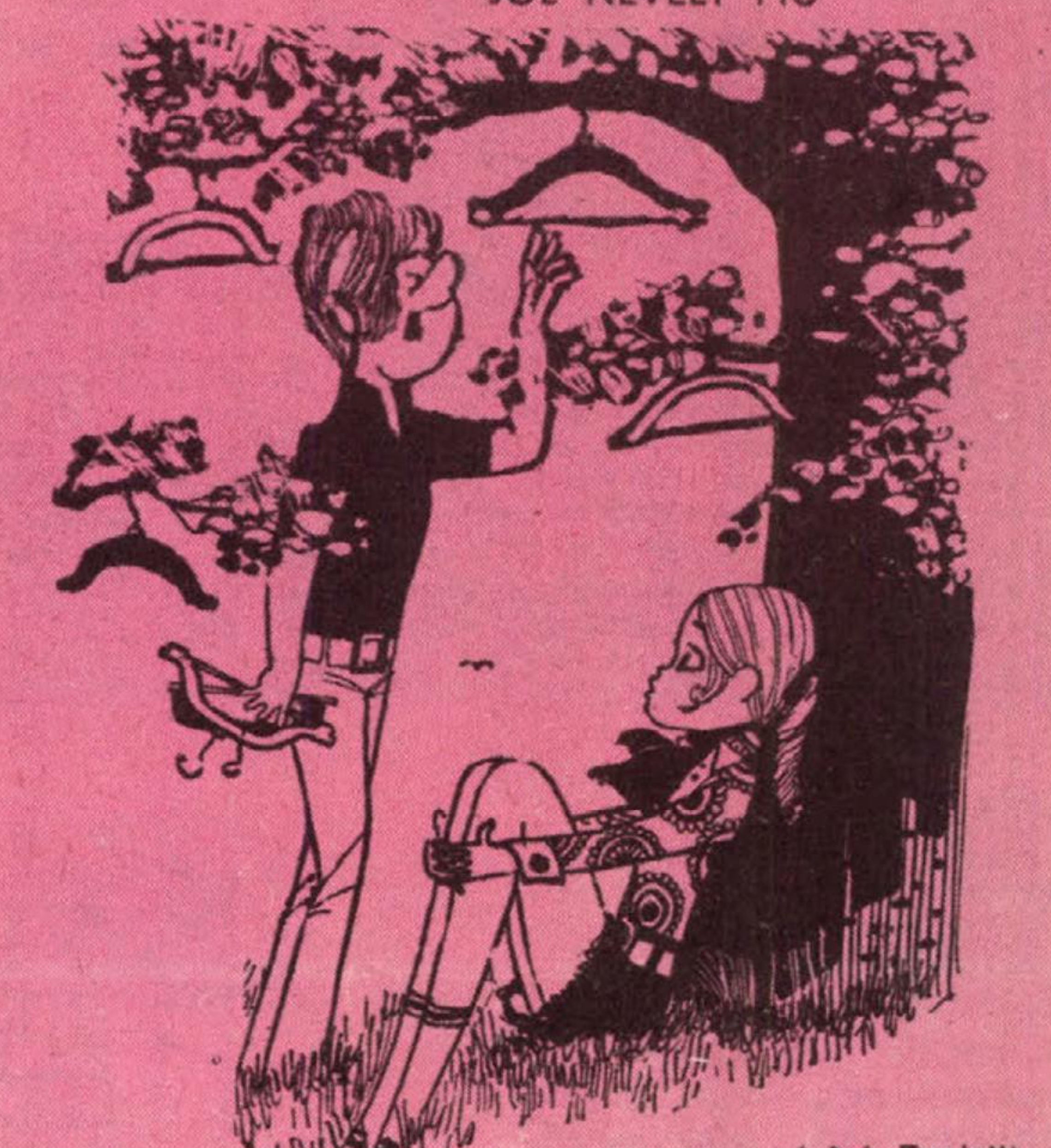

(„Ici Paris")

A MŰVÉSZET JUTALMA

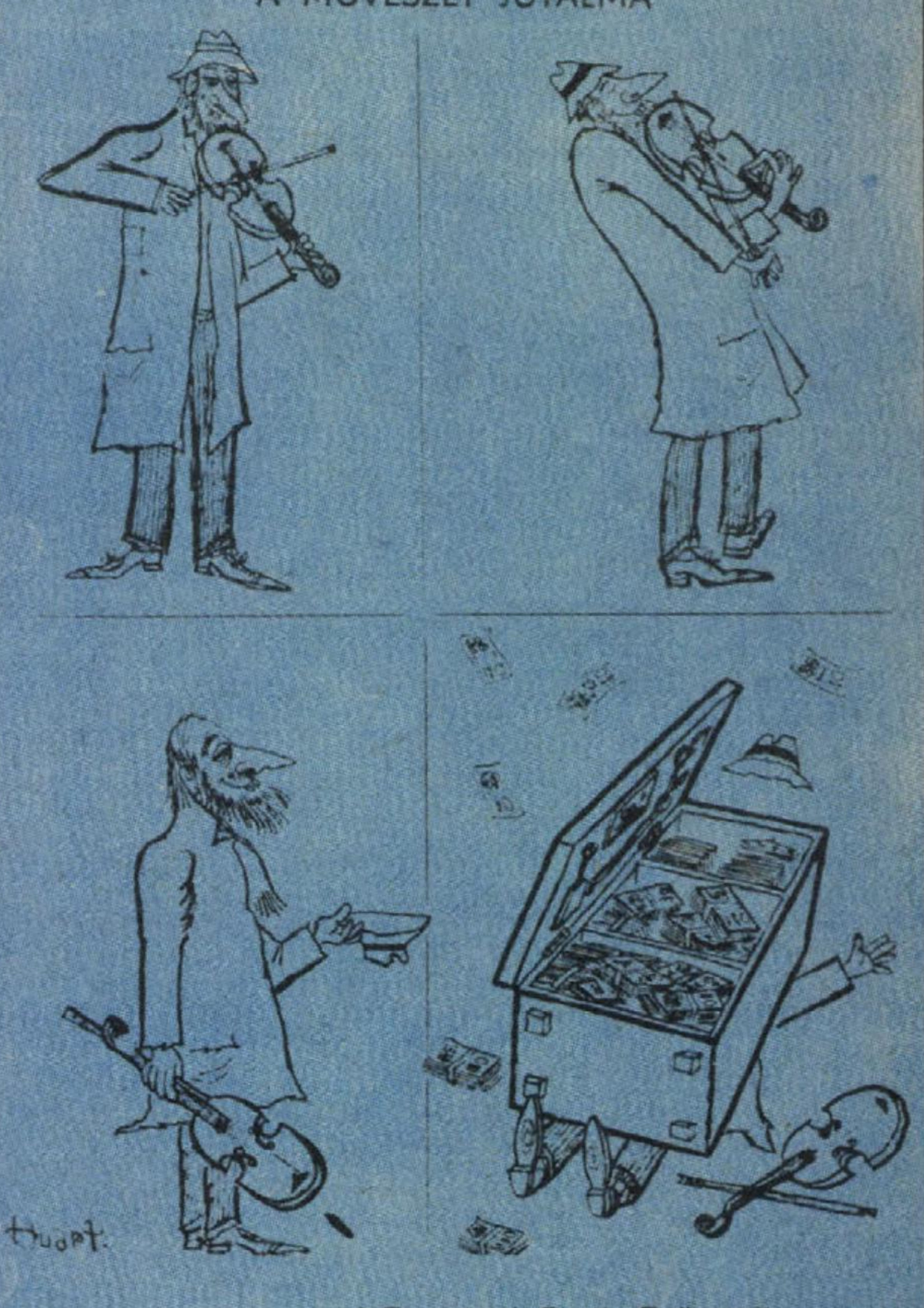

(„Pourquoi Pas", Brüsszel)

EZT OLVASTAM

FORDULATOS SISTERGÉS

A Magyar Nemzet egyik cikkéből: *„Itt egy pillanatra elágazik a történelem, hogy aztán éles fordulattal ismét Béla körül sisteregjen."*

Hiába, no, a régi magyar történelem még ma is szolgál meglepetésekkel. Most derül ki, hogy volt idő, mikor éles fordulattal sistergett. Igaz is: ahhoz, hogy sistergett légyen, kétségkívül éles fordulatra volt szüksége.

TÁRSADALMI KOZMETIKA

Egy olvasólevélből: „A napozó részen is a rombolás nyomait láthatja *a kiránduló. Kevés munkával állaga helyrehozható lenne.* A kerület valamelyik KISZ-szervezete jókedvvel elvégezhetné ezt a munkát."

A jókedvet teljesen megértem. Én is derülnék, ha egy kiránduló állagát kellene társadalmi munkában helyrehoznom.

EZT HALLOTTAM

Két tévébaki. Az egyik külföldi közéleti személyiség halálával kapcsolatos; az illetőt a szpíker szerint *„katonai bombával temették el".*

A másik baki ennél is szebb. Egyik jeles sportriporterünk mondta (szó szerint idézem!): *„Nem könnyű ennek a gordiusi csomónak a megfejtése."*

Csomók megfejtése tényleg elég nehéz, lévén a szóban forgó bogokat inkább megoldani szokás. Kivéve a gordiusit, amelynek Nagy Sándor óta az volt a fő jellegzetessége, hogy kettévágják, újabban azonban — úgy látszik — fejtik. Tempora mutantur.

ABSZOLÚT MEMÓRIAZAVAR

A Ludas egyik rajzán ógörög harcos lohol egy útjelző tábla előtt Marathon felé. A kép aláírása: „Csak tudnám, hogy mi a csudát üzentek velem?!"

Azt hiszem, a Marathonnál győztes görög vezérkar jobban tette volna, ha kevésbé szórakozott futárt indít útnak. Mondjuk olyat, aki — ha az üzenetet nem is — legalább azt észben tartja, hogy *Athén* felé kell szaladnia, nem pedig Marathon felé, ahonnan küldték. (Hacsak azért nem fordult vissza negyven kilométer után, hogy megkérdezze, mi is volt az üzenet . . .)

Timár György

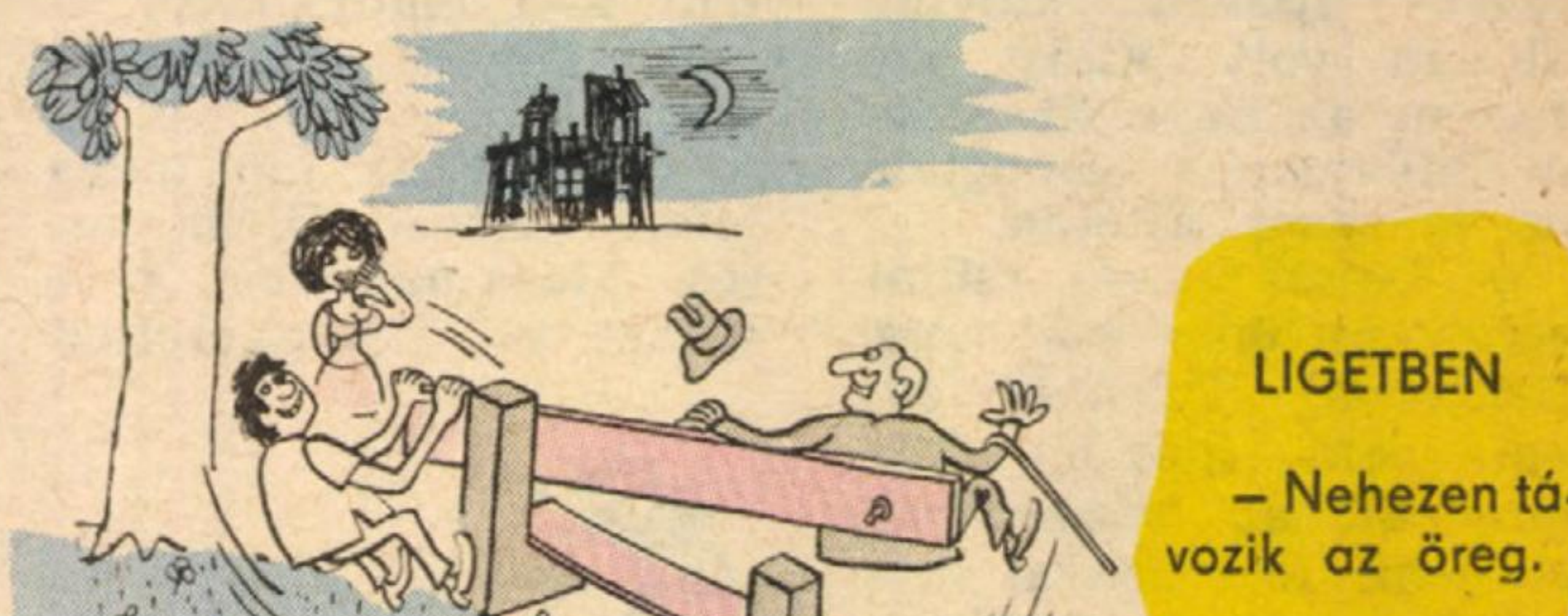

LIGETBEN

– Nehezen távozik az öreg.

STRANDTÖRTÉNETEK

①

Tűző napsütés. Csinos, fiatal nő hever bágyadtan a fűben.

— Látod ezt a pimasz alakot mellettünk? — kérdi dühösen a férje. — Ez a pasas le nem veszi a szemét rólad. Azonnal menj oda, és adjál két pofont annak a szemtelen fráternek.

— Fiacskám, miért nem adsz te két pofont annak a szemtelen fráternek?

— Megmondom őszintén: nem szívesen avatkozom a mások dolgába — mondja a férfi, és az újságjába mélyed.

②

Középkorú hölgy siet izgatottan a strandirodába és kéri, hogy mondják be: Zatusek Lajosné várja a férjét a főbejáratnál.

— Nagyon szívesen — mondja a tisztviselő —, egyébként mikor tűnt el a kedves férje?

A nő szomorúan legyint:

— Öt évvel ezelőtt!

(g.)

BEIDEGZŐDÉS

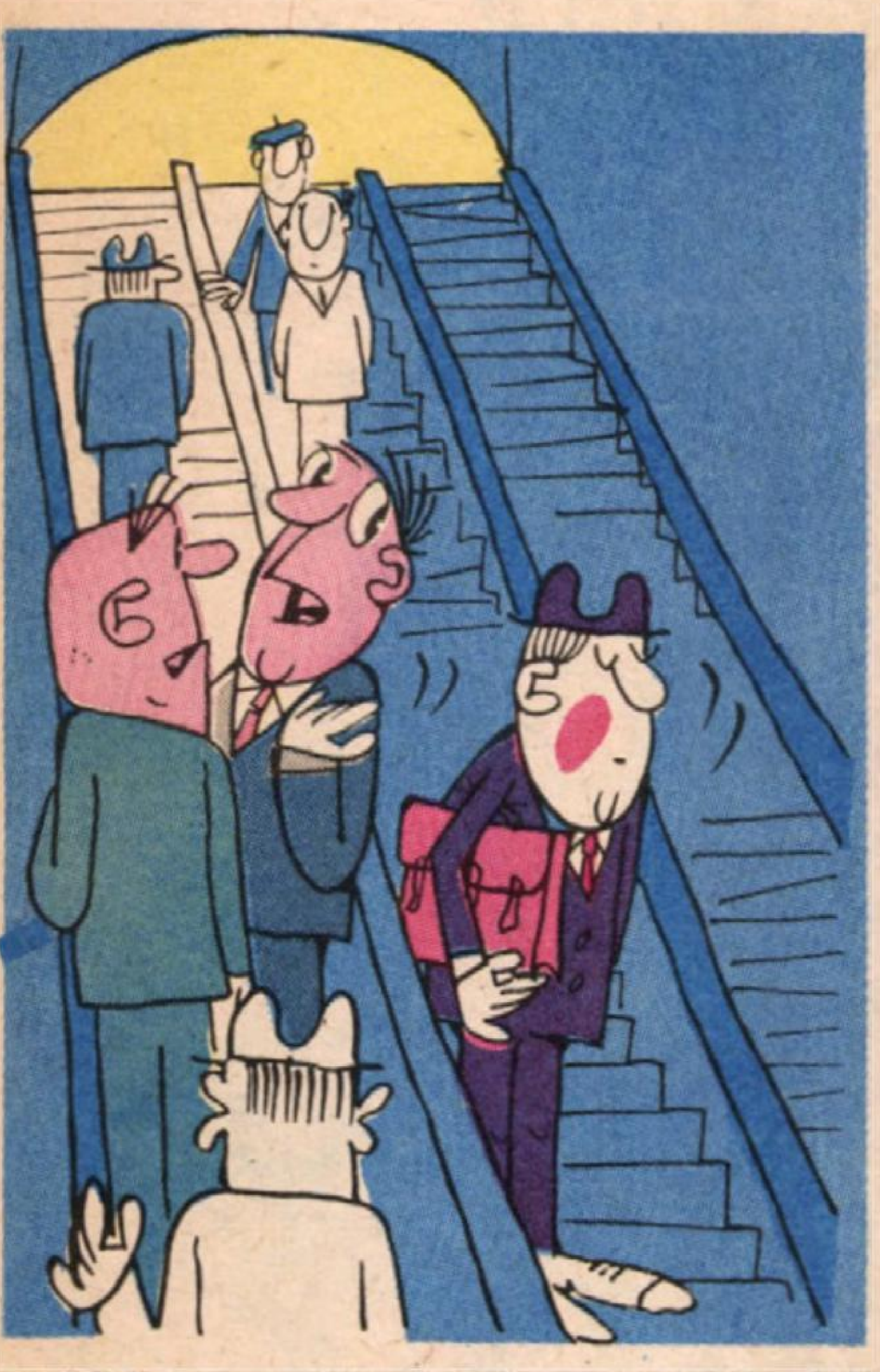

– Miért nem köszöntél a főnöködnek?!
– Mert lefelé megy!

RÉBUSZ

130. rejtvényünk megfejtése:

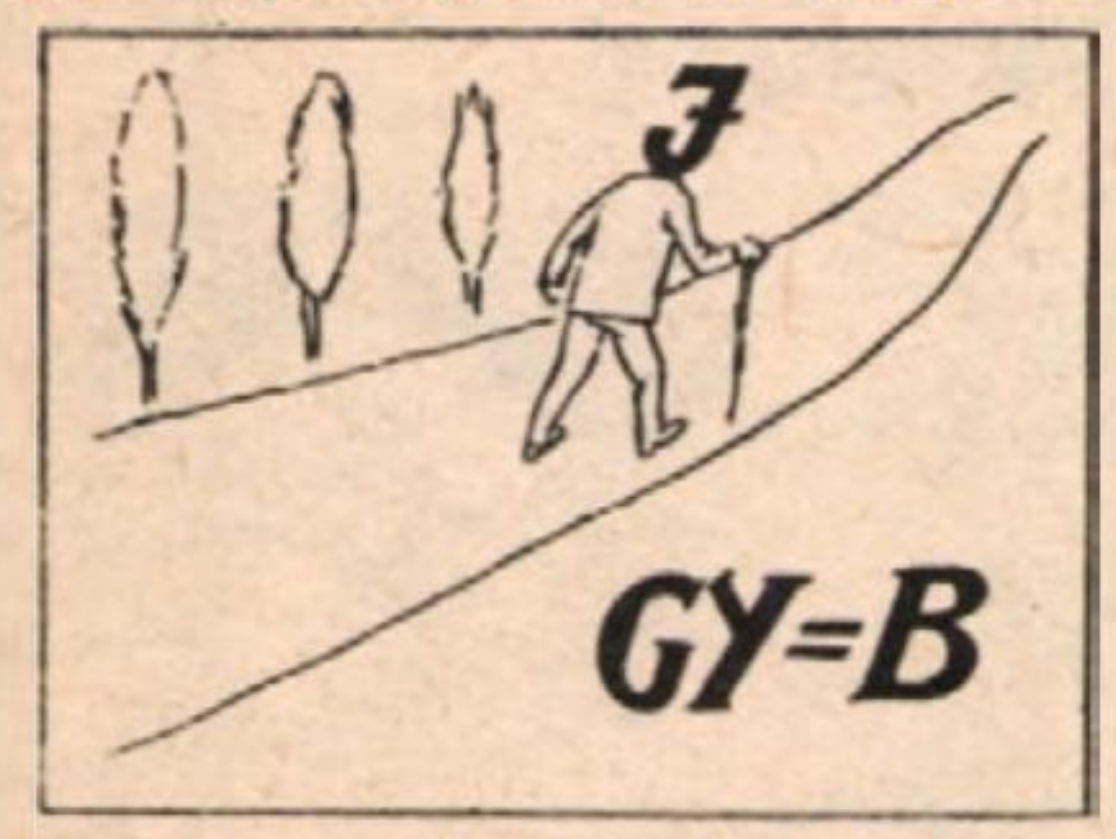

Elmebaj

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Szikszai József, Jászapáti, Lenin u. 42.

Halász Judit, Budapest II., Retek u. 33.

Gróf Pál, Győr, Tanácsköztársaság út 57.

132. REJTVÉNYÜNK

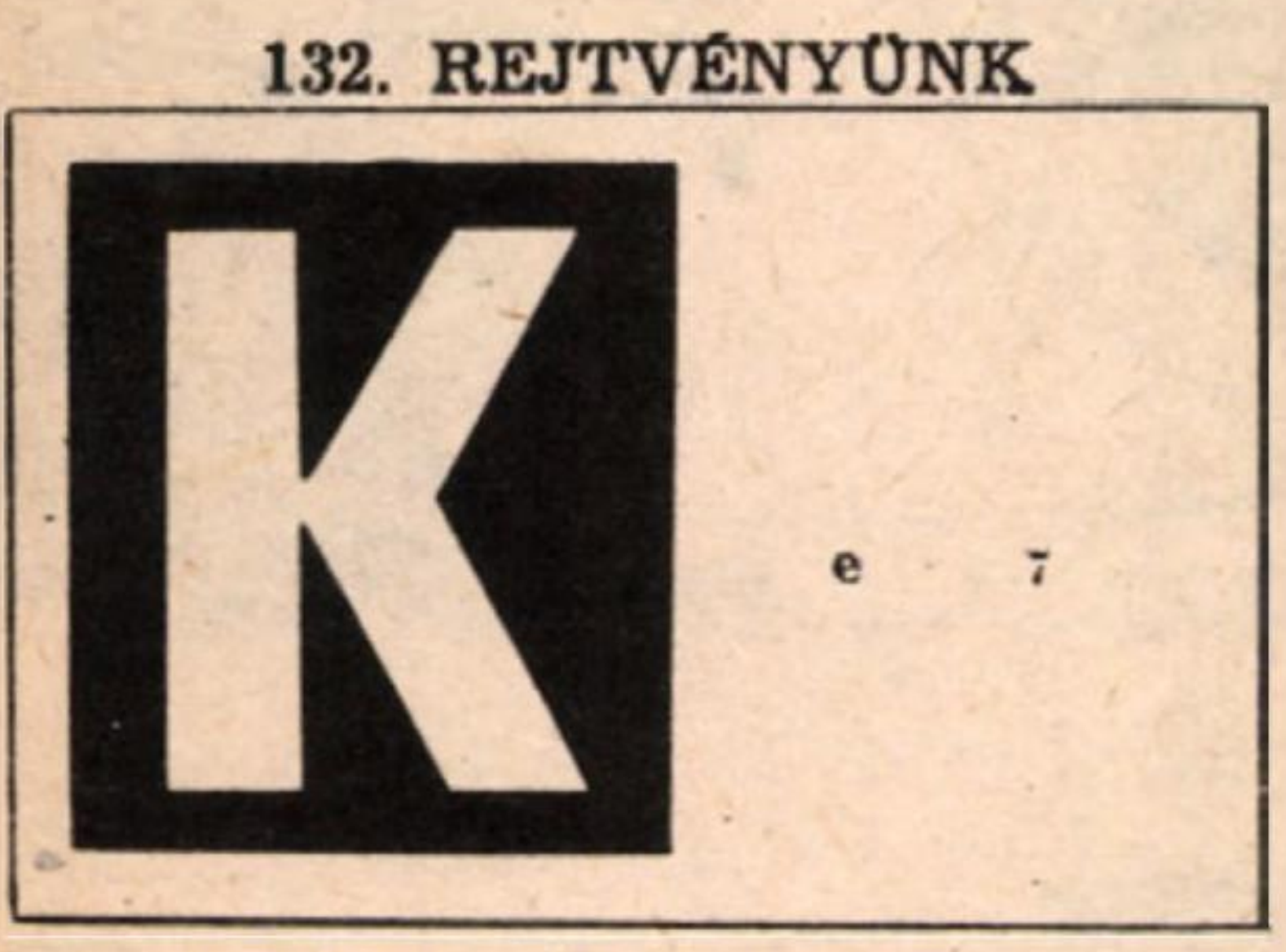

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb július 13-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

Szünidei munkalehetőségek a kis- és nagydiákoknak

Ezer általános iskolás és háromezer középiskolás tanuló számára van még hely a budapesti élelmiszeripari és kommunális vállalatok- **az általános iskolások közül elsősorban a 13 éven felülieket veszik fel.** A Fővárosi Kertészeti Vállalat 600 kisdiákot kér, na-

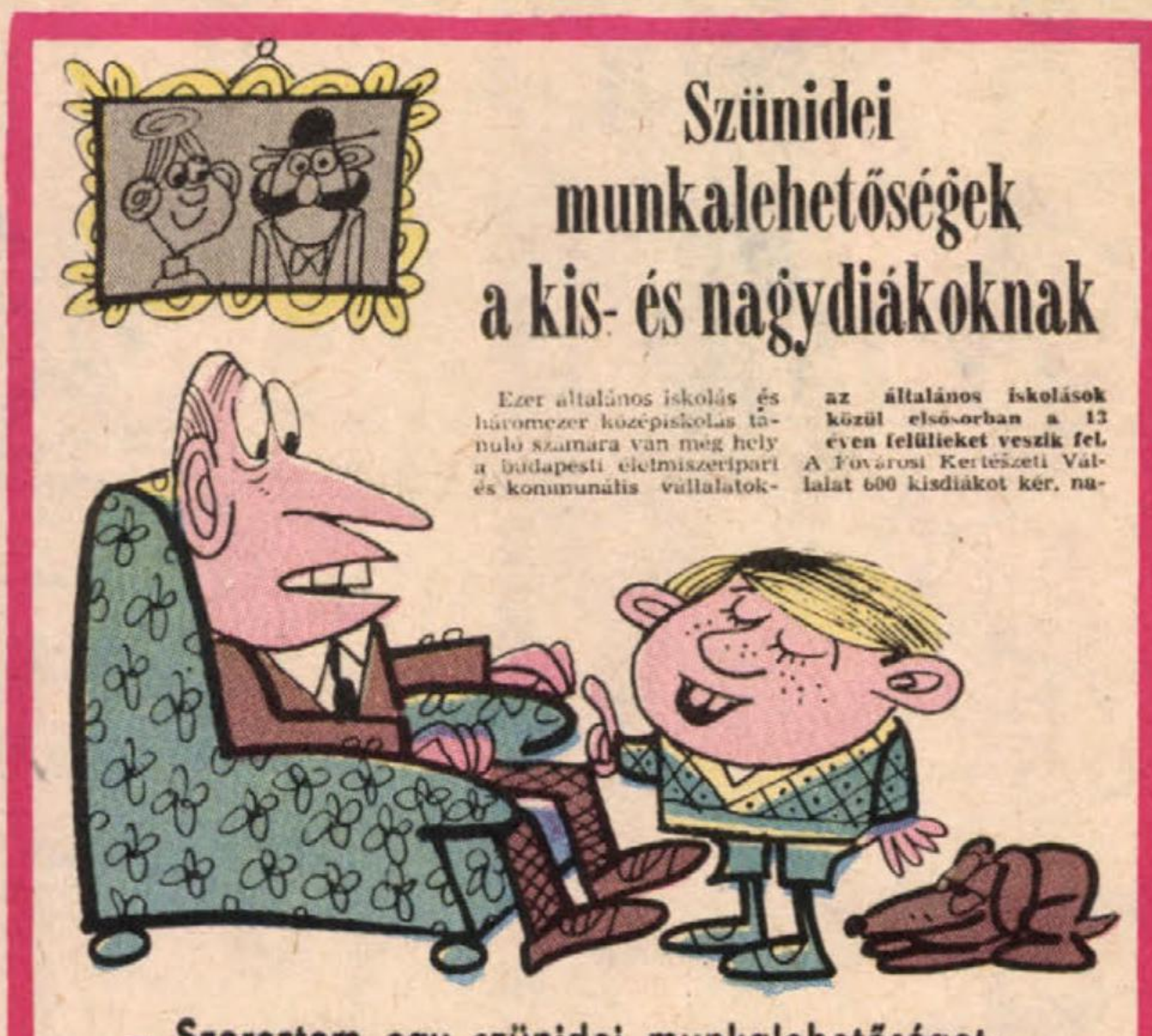

– Szereztem egy szünidei munkalehetőséget.
– Ez derék. És mi az?
– Pótvizsgára készülök.

Kvarcolják a tojásokat

A rémi Dózsa Tsz-ben, ahol az idén 2 millió 400 ezer csibét keltenek, napvilágot látott az egymilliomodik csirke. A közös gazdaságban új módszerrel keltetnek: megfelelő hő- és páratartalommal telített helyiségekben, gépek nélkül, műanyag tálcákon fejlődik az élet. Az első tíz nap után kvarcolják a tojásokat. A mesterséges nap-

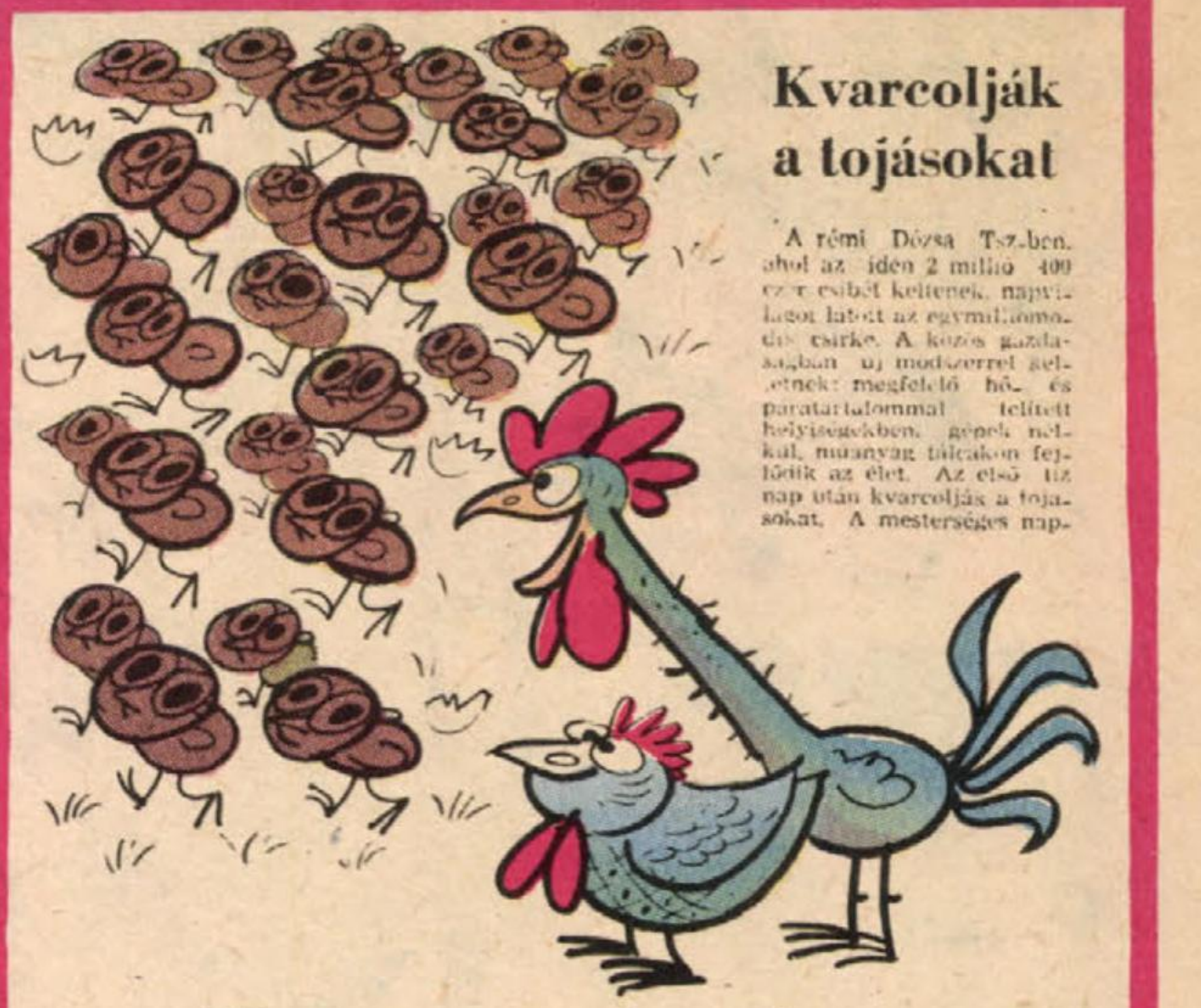

– Látja, asszonyom, milyen más ez a napbarnított ifjúság!...

Betörő az Állatkertben

Különös hajnali látogató okozott riadalmat a kenguruk, a pónik, s némi csodálkozást az Állatkert tevei közt. Az állatkerti betörő hajnalban átmászott a kerítésen, s előbb a *kenguruház ablakát feszegetre* keltés vagy beteges hajlam?! — összeengedte a külön tartott póni csődöröket a kancákkal, *kötőfékeiket elkötötte, az angol parkmarhák zárját kinyitotta,* s csupán az volt a szerencse, hogy az ajtónyitást a bika

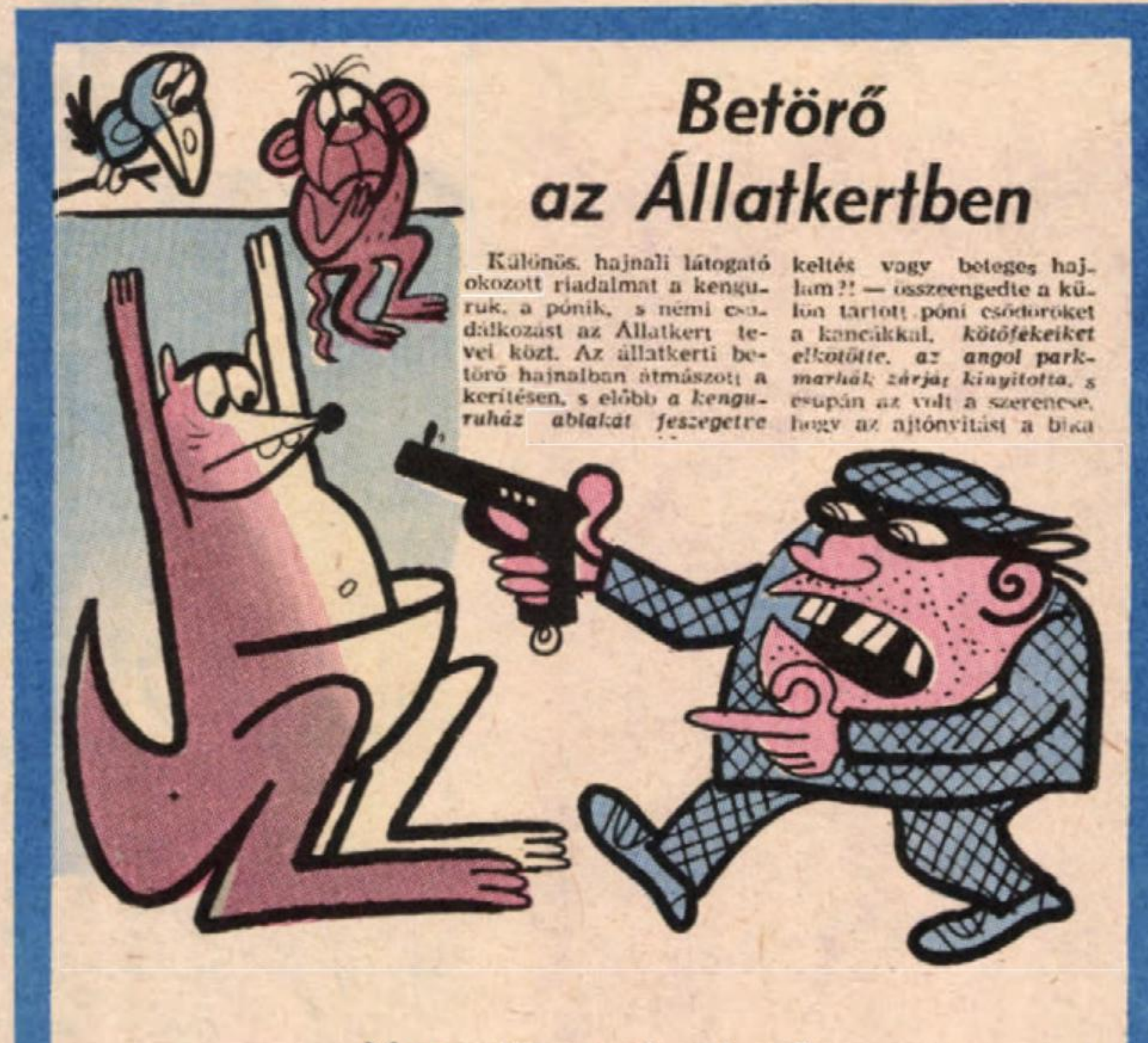

– Maga itt a pénztáros?

A FERENCVÁROS LEVEGŐJE

A IX. kerületben sok üzem van, amely szennyezi a város levegőjét, s emiatt gyakran panaszkodnak a Ferencváros lakói.

Az utóbbi években jelentős összegeket fordítot- művek 80 millió forintot fordított a levegő szennyezettséget csökkentő berendezések korszerűsítésére. 1972 végéig a növényvédőszer-gyártást korszerűsítik, egy üzemüket pedig

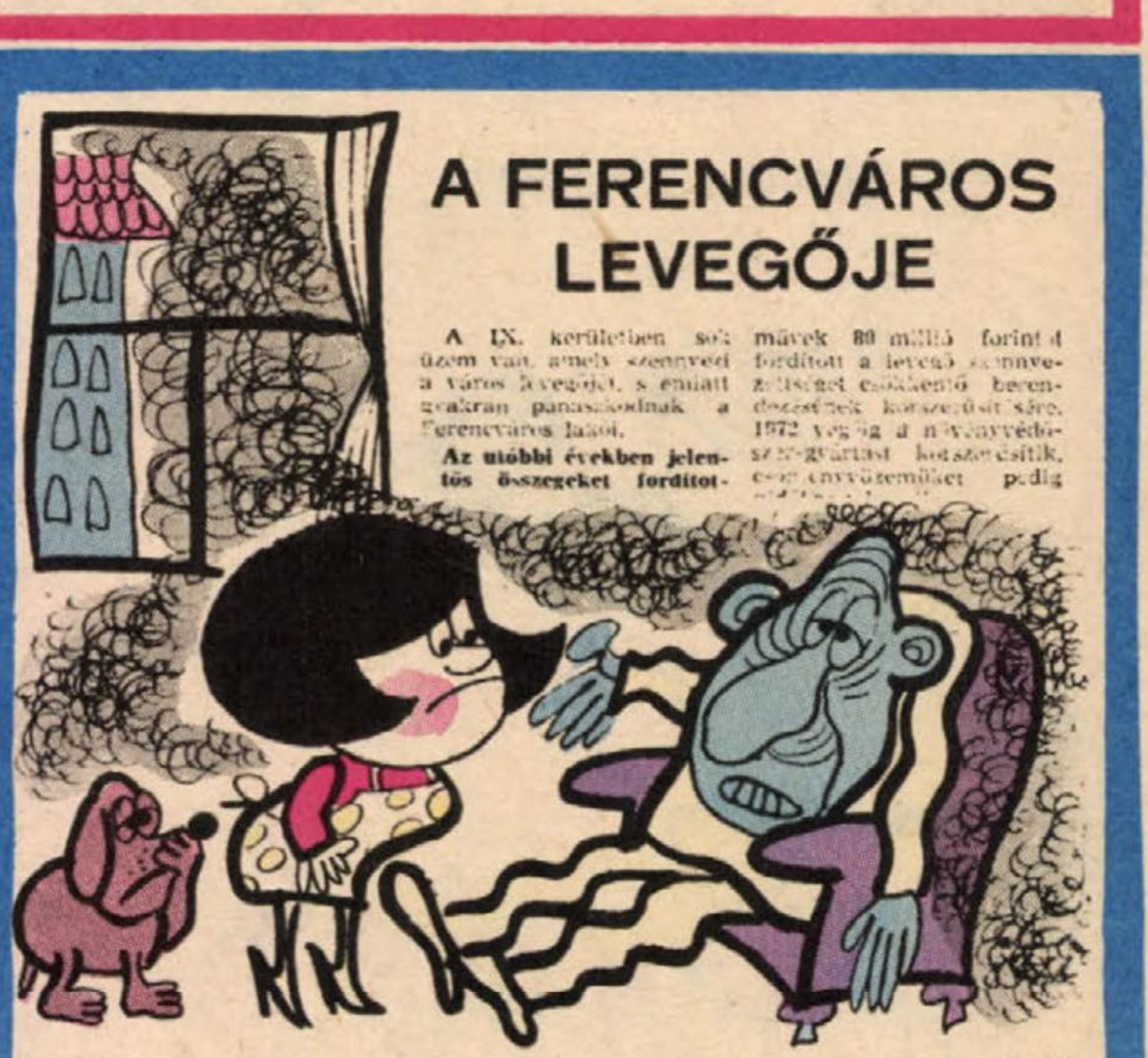

– Nyisd ki a gázcsapot, tiam, hadd szívjak egy kis jó levegőt!

HAJSZA A BUSZ UTÁN

Kalandfilmekben ismert jelenet, amikor a detektív beugrik egy üres taxiba és rákiált a sofőrre:

— Kövesse azt a kocsit! (Amelyben természetesen a gengszterek ülnek.)

Bécsben nemrég némi változtatással ismétlődött meg ez az üldözési jelenet. Egy Karl Emminger nevű villanyszerelő egy hideg, esős este a megállónál a C-buszra várakozott, hogy mielőbb hazajuthasson. A C-busz jött is, csak éppen nem állt meg, hanem tovarobogott. Emminger megdühödött, taxiba vágta magát és így kiáltott a sofőrre:

— Kövesse azt a buszt!

A piros lámpánál el is érték. Emminger reptében odadobta a taxisofőrnek az aránylag rövid út árát, felpattant a buszra, előrerohant a vezetőhöz (neve Oscar Schillab) és orrbavágta. A vezetőnek eleredt az orra vére, a buszt félig szédülten egy női divatüzlet kirakatába vezette, majd elájult.

Emmingert először 14 napra ítélték (ezt leülte), majd kapott egy felfüggesztett egyhónapos büntetést, és 100 000 schilling kártérítést kell fizetnie az összetört üzletért és orrért.

A történethez még hozzátartozik, hogy Emminger ezrével kap rokonszenvező leveleket olyan emberektől, akiket esőben, hóban, kánikulában nem vett föl a busz, hanem gonoszul tovarobogott.

ELLENŐR JŐ

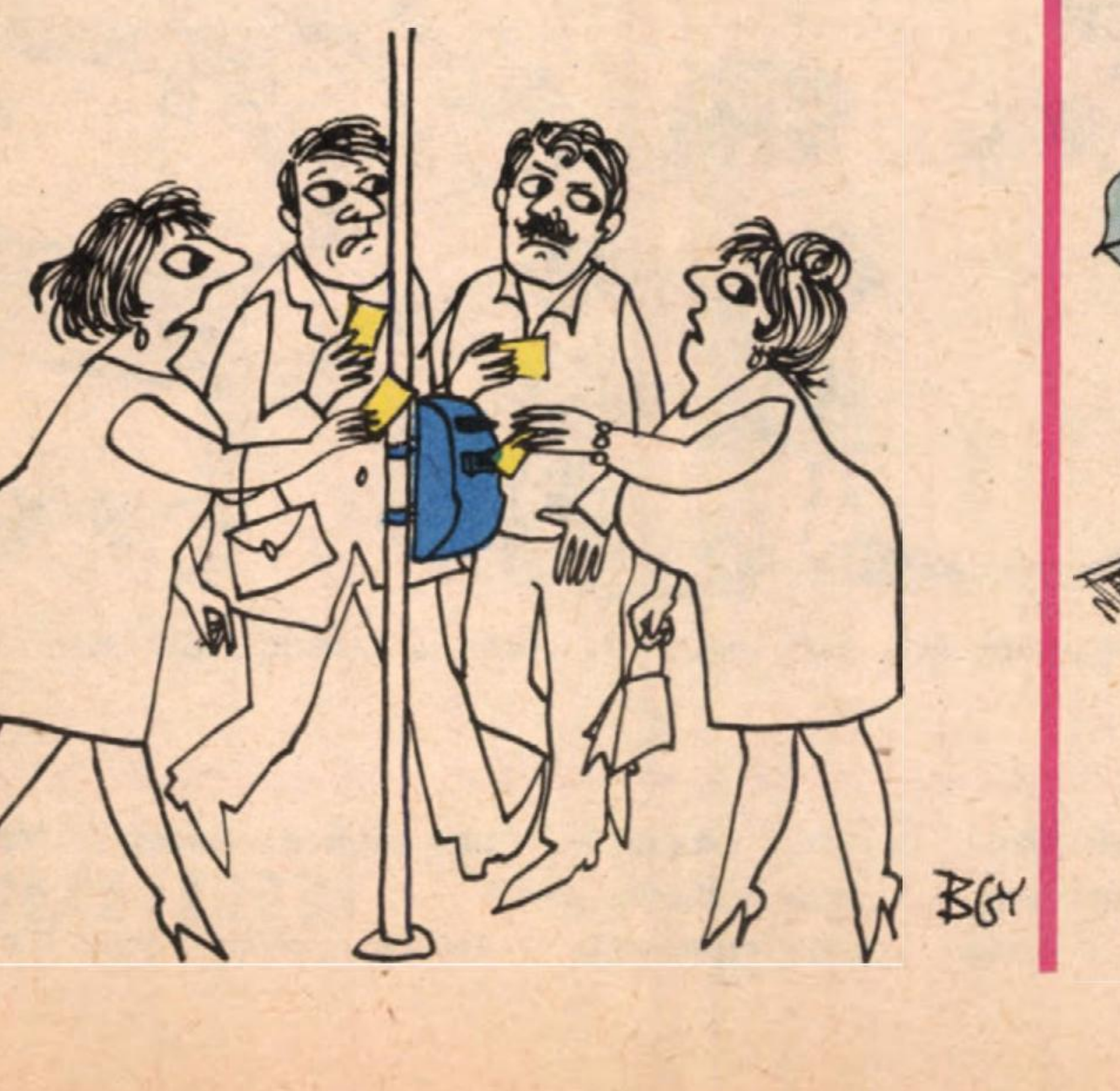

KRITIKA

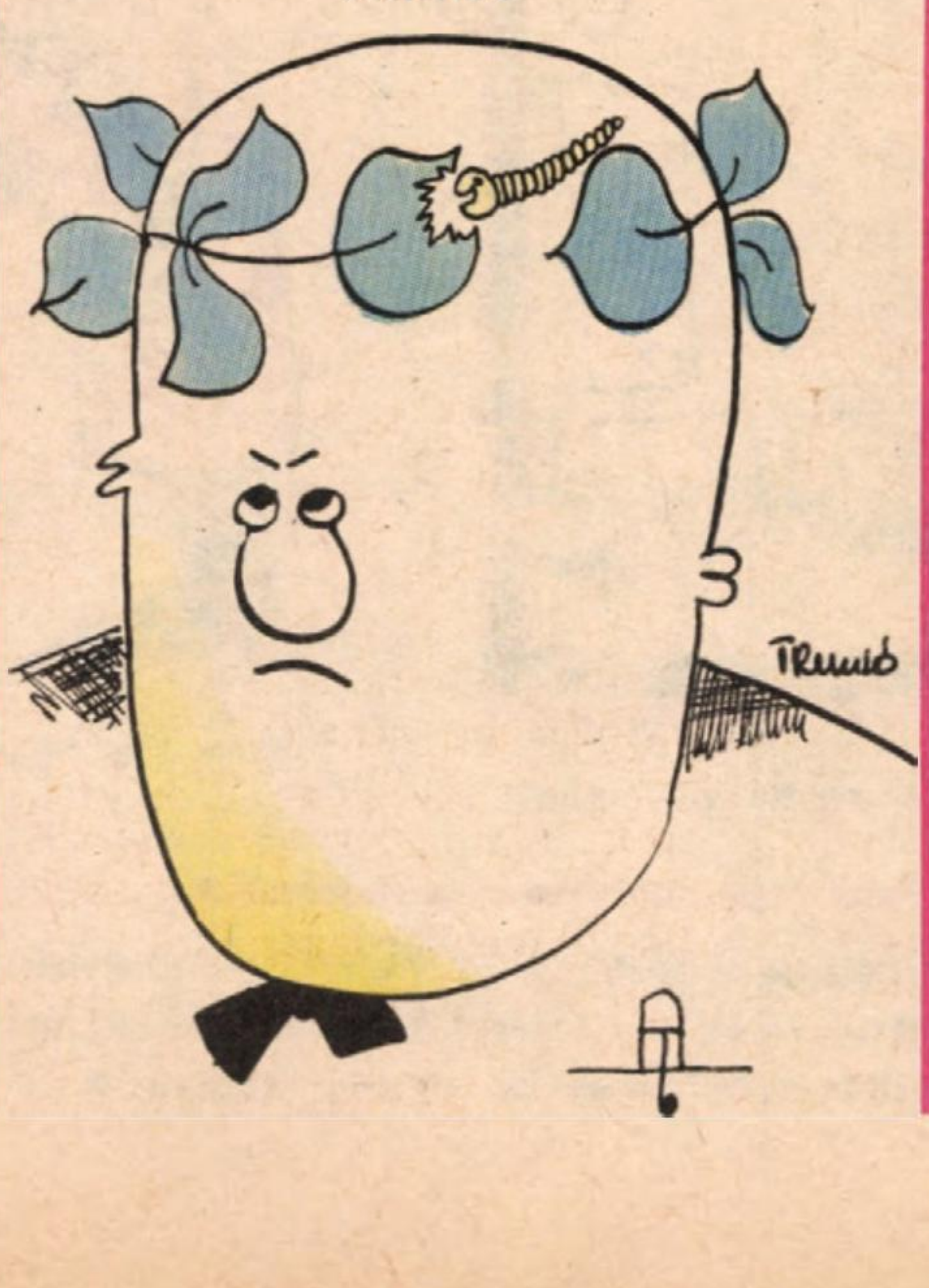

VÁLÓFÉLBEN

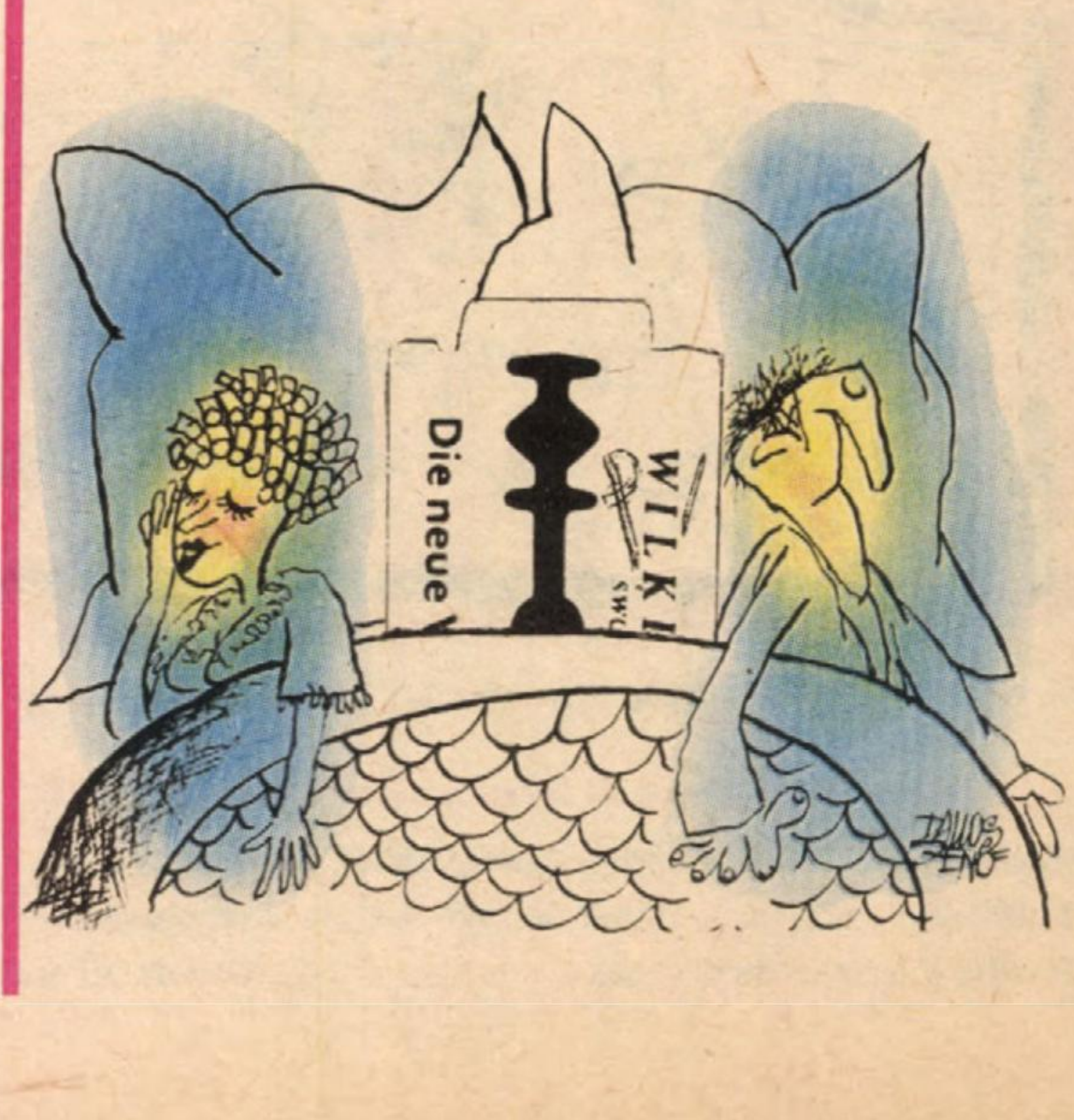

A „LOKÁL"-PATRIÓTA

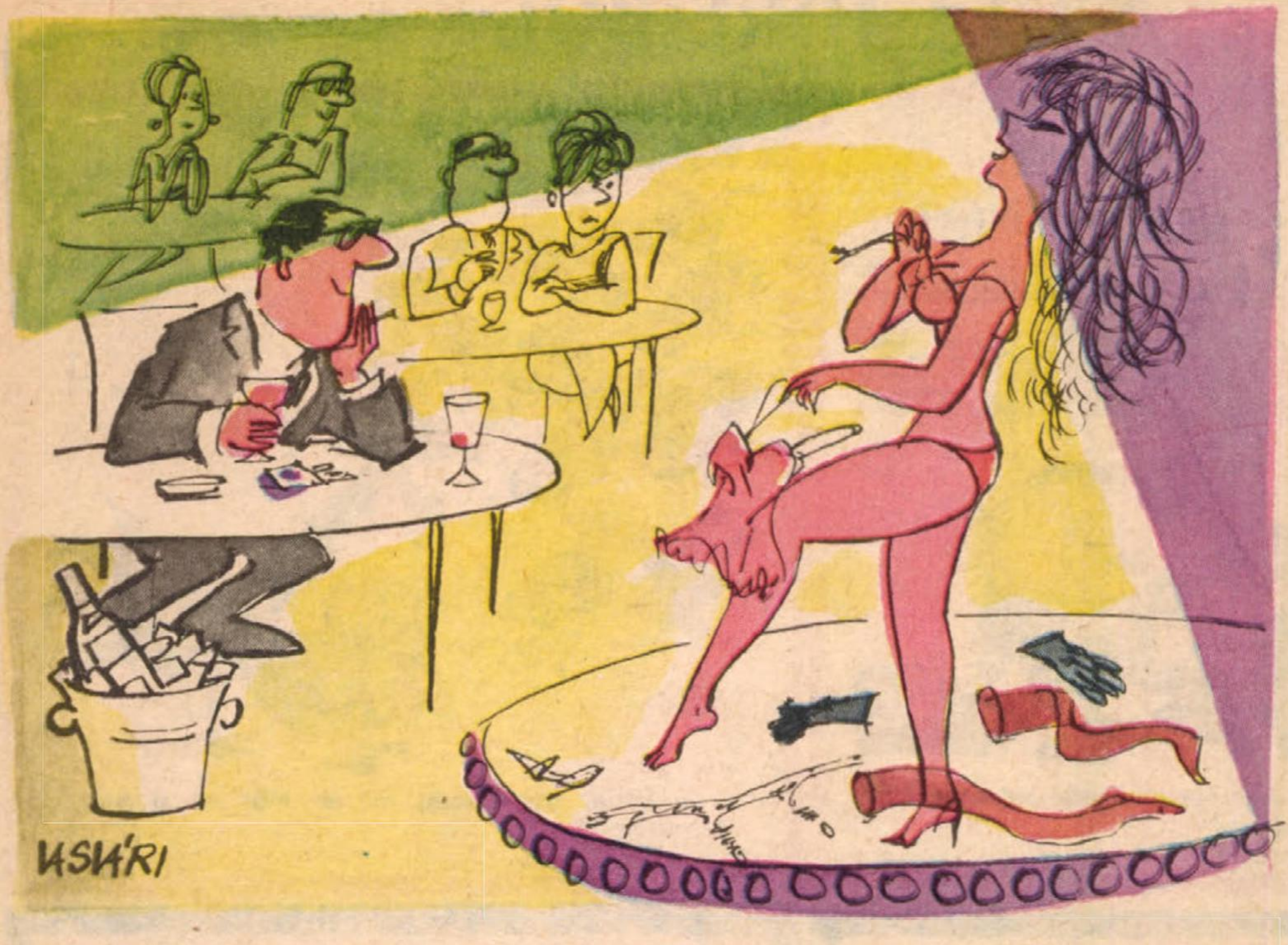

ABSZOLÚT MŰANYAG

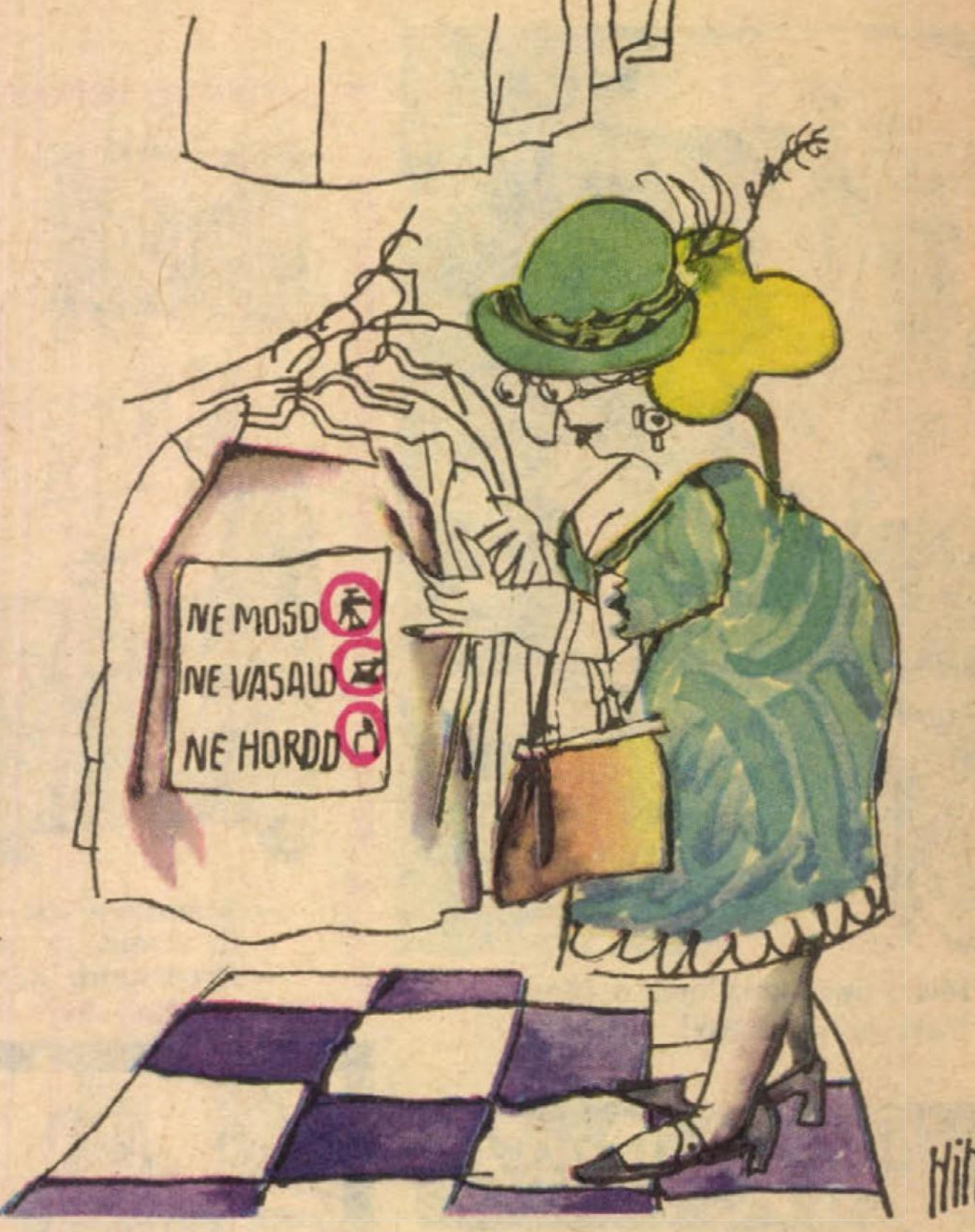

MAGAS GYEREKKOCSI

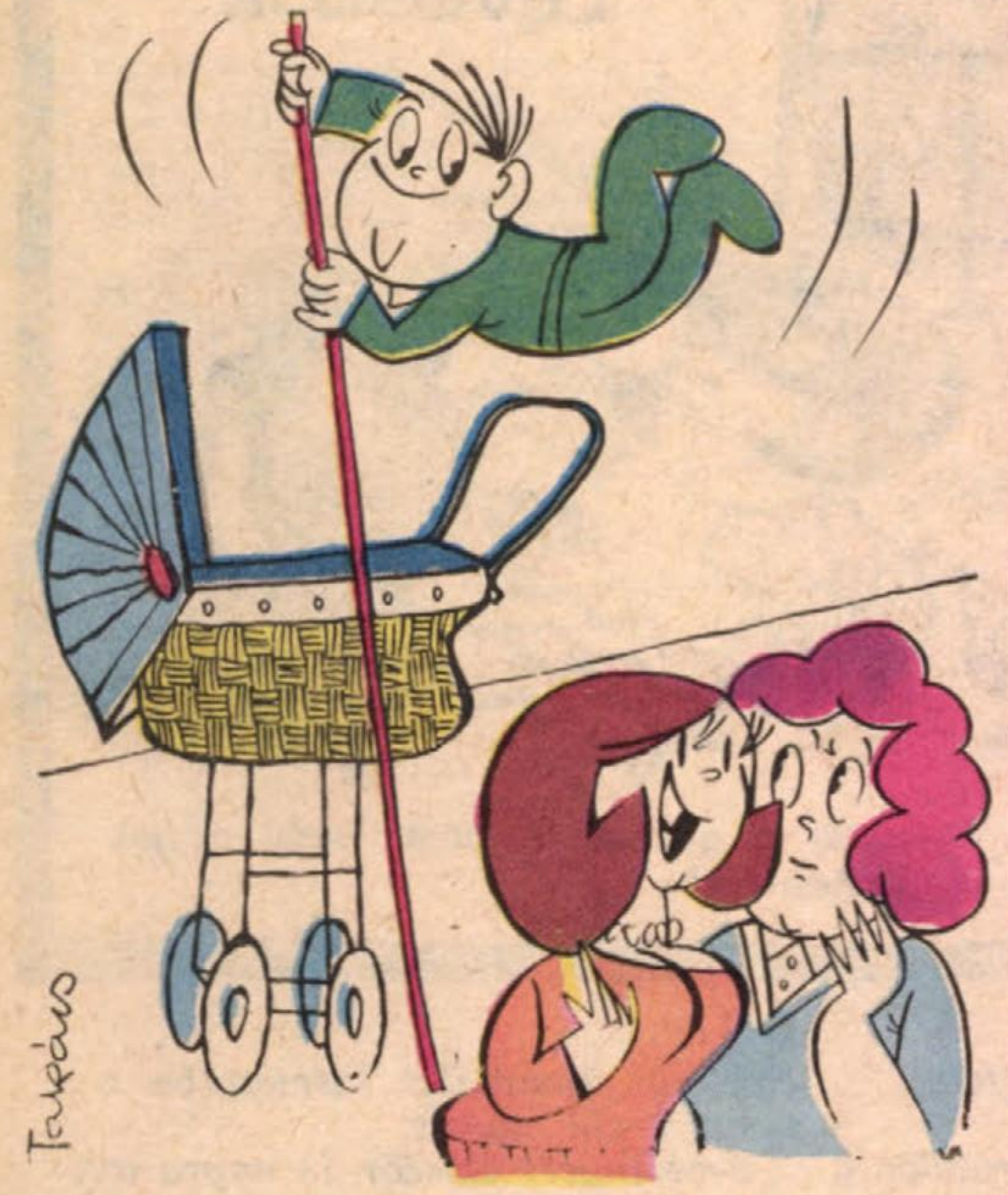

– Már egészen szép stílusban tud a kocsiba ugrani!

UZLETI SZELLEM

Apuka és kisfia, az alig hatéves Bandika, a kirakatokat nézegetik. A játékbolt előtt Bandika elébe áll az apjának:

– Apu! Légy szíves adj 15 forintot.

– Minek már megint? Most adtam, tegnapelőtt!

– Anyunak örömet akarok szerezni.

– Az más. Akkor tessék. – Apuka átad egy tizest és öt egyforintost. Kicsit csodálkozik, hogy ugyan mit vehet ez a gyerek éppen a játékboltból az anyjának? De mig csodálkozik, Bandika eltűnik a boltajtóban. Nemsokára kilép egy csodálatosan szép, színes trombitával. Fújja-fújja a rekedt hangú trombitát.

Apuka megkérdi:

– És anyunak mit vettél?

– Én? – ámuldozik a gyerek –, mit vettem volna? Semmit!

– Hát nem azt mondtad, hogy anyunak akarsz örömet szerezni?

– Igen – válaszol Bandika határozottan –, örömet is szereztem neki, mert a trombitára nem tőle kértem pénzt.

(d. g.)

MEGLEPŐ FELFEDEZÉS

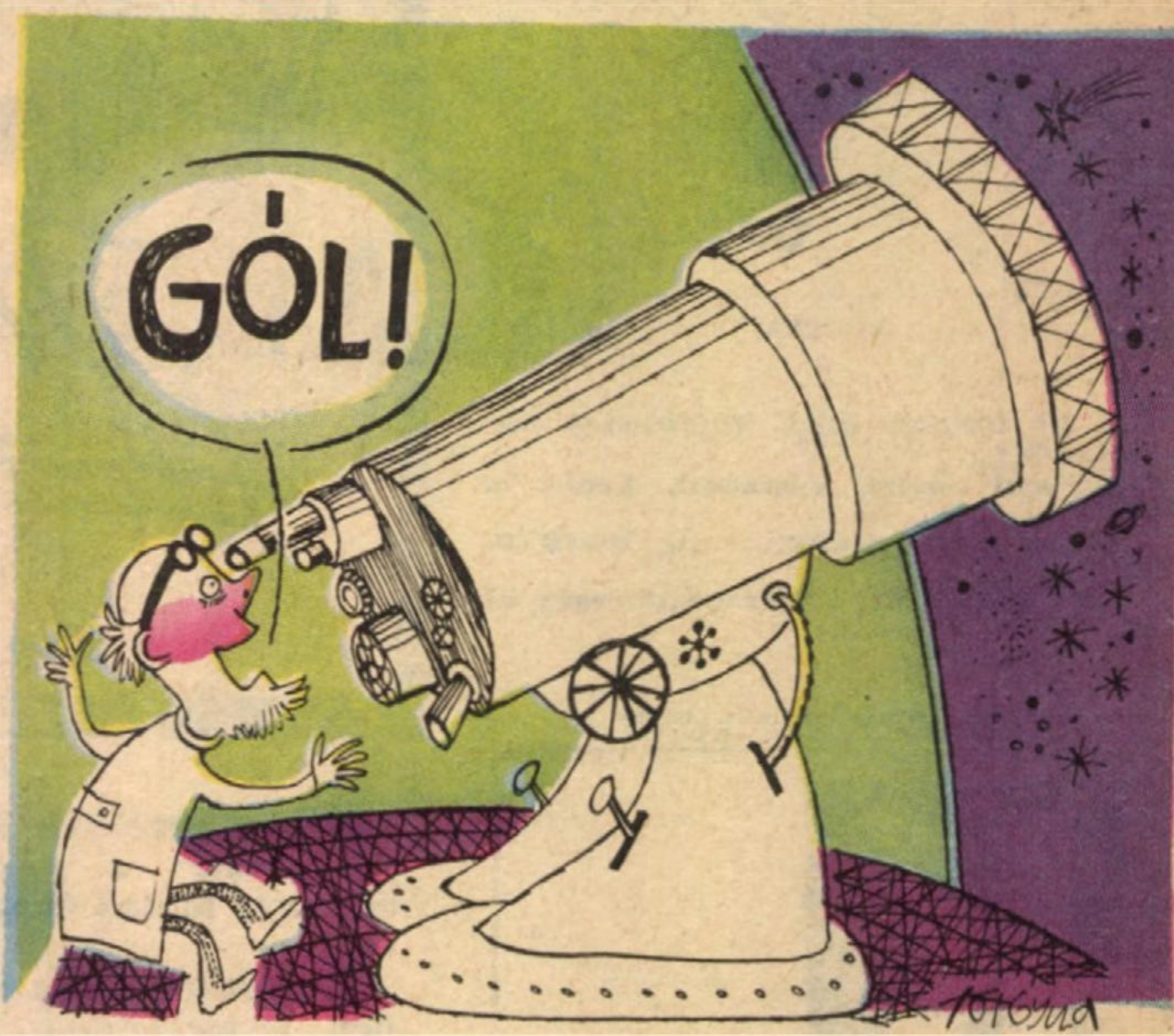

VERSENY UTÁN

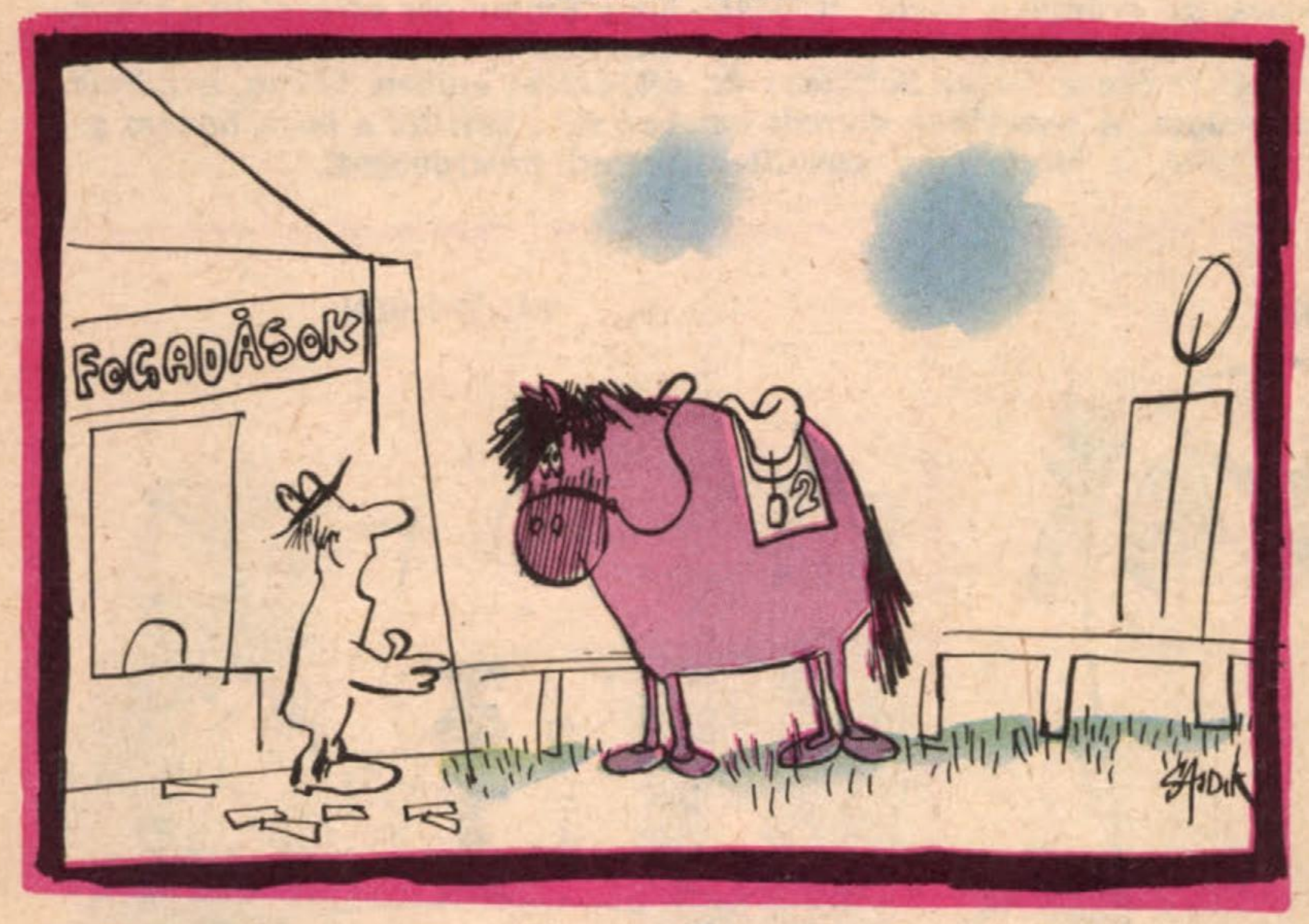

– Öregem, legalább egy húszast adjál vissza, hogy haza tudjak menni!

SZÜLŐI AMBÍCIÓ

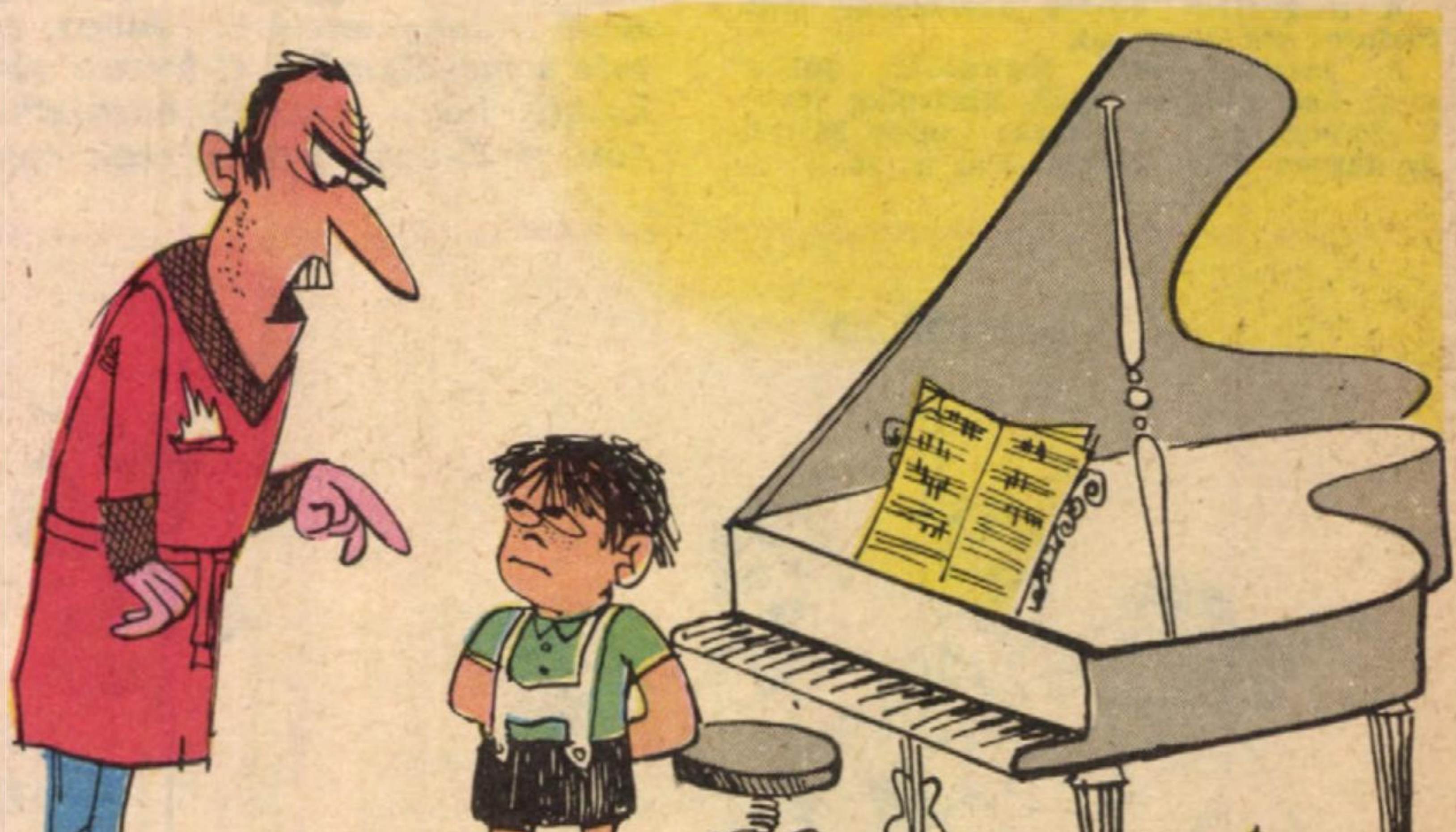

– Ha huszonöt évig kell tanulnod, akkor is csodagyerek leszel!

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. – Telefon: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343–100, *142–220. – Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25.504
Készült a Zrínyi Nyomdában 70.3265/2 **– Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. – Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. – Felelős vezető: Bolgár Imre**